

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Naar de store films spilles ind.

Det er i et af de amerikanske filmselskapers optagelsesteatre, og i det lyshav som vælder ned fra taker og vægger af glas og forsterkes af projektørene, holder man paa at opta et par scener af store films. I baggrunden instuderes en middelalderlig ridderscene, og i forgrunden er vi midt i et indisk mysterium, Rajahens utro tjener holder paa at bore et hul ned til sin herres skatkammer for at utspionere, hvor juvelene ligger skjult, og av minespillet i hans ansigt ser man at han holder paa at opdage hemmeligheden. I virkeligheden vilde han bare skrape ned i den sorte jord, hvis han arbejded videre, men det kan man ikke se paa filmen. Omgitt av selskabet berømte „stjerner“ arreter operatoren scenen ind, og han har stillet sit kamera ned paa gulvet for bedre at kunne opfange paa filmstrømmen indierens boring, minespillet i hans ansigt og flisene som staa op omkring boret. — Se artiklen „En films skapelse“ inde i bladet.

Mary Pickford.

Lou Tellegen.

Geraldine Farrar.

Gerd Egedo-Nissen.

Tolmas.

Will S. Hart.

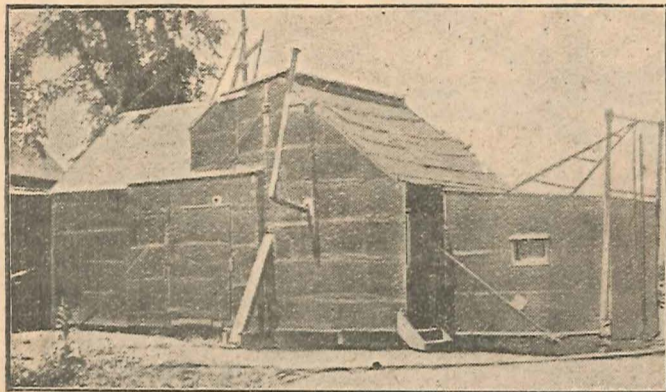
Billie Burke.

Lars Hansson.

Douglas Fairbanks.

Det første optagelsesteater som blev bygget i Amerika. Det blev taget i brug i 1905 af „Edison Kompaniet“, og der kunde fremstilles smaa-scener med fire, fem personer i det. Man har bevaret det som en kuriositet. Her fødtes saa at si den nu saa mægtige amerikanske filmindustri.

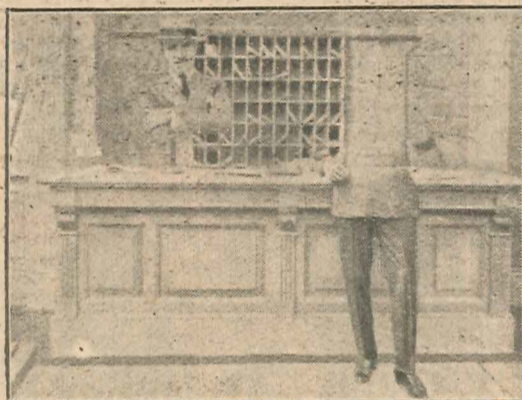
I filmens vidunderland.

Det er med filmen som med saa mange opfindelser at den har flere fædre. Vistnok omtrent paa samme tid begyndte flere fotografere baade i Europa og Amerika at fotografere bevægelser paa den maate at man med stor hurtighed og ad automatisk vej skjøv en række fotografiske plader frem foran objektivet, som var aappet i retning i øks. av en hest som hoppet over et gjerde. Naar man derpaa fremkaldte pladene og skjøv dem gennem en kasse med belysning bakfra og et kikkul foran, saa man, ved at dreie paa et haandtak, hesten hoppe over gjerdet. Det gik som saa ofte før. Edison samlet snart alle spredte forsøk, han bearbejdede de opnaaede resultater, han la sit eget arbejde ind i det, og det var ham som opnaaede det endelige resultat. Opfindelsen maa derfor praktisk talt siges at være hans. For en tredive aar siden saa man det første biografteater i en kjelder i Paris, og for 10 centimeter saa man i kikkasser de første „levende billeder“. Ingen ante dengang at man stod foran en av de største opfindelser som er gjort siden boktrykkerkunstens dager, og at det her var skedd en begyndelse til at skape et internationalt sprog som skulde kunne tales fra Hammerfest og til Kap Horn, fra New York til Peking. Men er ikke filmen blit dette? Endnu mindre hadde man vel nogen forutfølelse av at denne fotografieringsmaate skulde bli skuespilkunstens fornyelse, et middel til at folk paa den ene side av jordkloden se hvorledes folk paa den anden side levede, og endelig en underholdning som skulde fængsle og begejstre millioner og atter millioner mennesker. Den lille kikkasse i kjelleren i Paris er blit til titusener av biografteater spredt over hele verden, fra Paris' boulevarder og New Yorks avenuer til arabernes kasbaher og kineserbyenes smug, og de faa mand som hjalp de første opfindere med at fotografere og med at holde gjerdet for den hoppende hest, er i de tredive aar blit til en herskare av skuespillere, operatører, snekkere, malere og andre teaterfolk. Edison kunde utvaske sine plader i et vandfat. For øieblikket er filmen den tredje største industri i Amerika.

Imidlertid, det er ikke meningen at skrive filmens historie her, og det er heller ikke meningen at fantasere over filmen i fremtiden, skjønt intet er mer fristende. Det var noget andet, vi vilde. Naar der nu aften efter aften omkring i Jordens titusener av biografteater sitter millioner av mennesker og stirrer mot det hvite lerret, hvorover skuespillet personer eller landskaper glir, og paa hvilket scene efter scene vises sig, har den allerstørste del av disse millioner vistnok bare et meget svakt begrep om hvorledes alle dette i grunden gaar for sig. I filmens første tid kunde man endnu træffe naive tilskuere som trodde at der bak det hvite lerret var rigtig levende mennesker som optraadte. Dette er der vel ikke længer nogen som tror, ihvertfald ikke blandt hvite mennesker. Men det er dog for dem gaader, nok endda, og man træffer ofte paa de mærkeligste vildfarelser. Noget vil ikke bedre end at det hele er gaat fuldstændig til som de ser det paa lerretet, og de paastaar at det ikke kan ha været anderledes, da den fotografiske plade ikke kan lyve. Det kan den dog imidlertid meget godt, hvad vi vil komme til at se. Andre

er av den stik motsatte mening, at det hele er humbug eller, som man uttrykker sig med et gammeldags ord: „Oienforblindelse“. Sandheten ligger her som saa ofte i midten. Hvad saa godt som ingen har nogen anelse om, er det vældige arbejde som gaar forut for det øieblik, da man ser filmkomedien paa lerretet. Allerede for tredive aar siden var det ikke et litet arbejde at opta og fremstille en film paa 10 centimeter. Hvorledes maa det da være at faa sat op en film paa kanske ti tusen meter, og hvor hundreder av mennesker medvirker! Naar vi nu idag begynder nogen illustrerte artikler om alt hvad som sker inde i filmens vidunderland, saa er det netop for at vise hvorledes en film blir til, det arbejde den fordrer, og de hjælpemidler, baade tekniske og kunstneriske, som kræves for at den kan bli perfekt. — Naar man sitter foran lerretet i biografteateret, ser man hyppig scener som man ikke kan forklare sig, hvorledes de er blit optat. En kjæmpemæssig slange bugter sig opover en trap. Hvorledes har man faat dyret til dette? En av komediens komikere fremkaldes latteren ved trods sin tykkelse at springe baklængs saa hurtigt som en hare? Hvorledes er det gaat til? Badegjester springer baklængs.

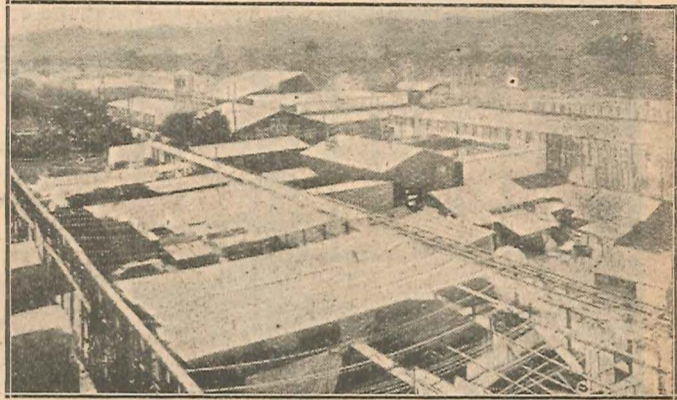
op av vandet og op paa badetilsbroen, og en aand viser sig for en maad isøvede. Det er uforståelig for de fleste. I et værelse i 21. etage i en bygning i New York holder man paa at begynde en forbyrdelse, men i sidste øieblik trer en person sig ned i et taug fra takrenden, knuser vinduet, kommer ind i værelset og jager forbyrderen paa flugt. Har en filmskuespiller virkelig været en saa dumdristig akrobat, at han har kunnet gjøre dette kunststykke? Nei, det tror man vel ikke, men hvorledes er da scenen fremstillet? Eller et par andret biler! Et jernbanevog knuser ved et sammenstøt i en automobil der er fylt med mennesker. Efter sammenstøtet ser man de saarede kripe ut av vognens ruiner. En dyretammer kjæmper i løveburet med sine dyr som har overfaldt ham. Han slaas til jorden, og i næste billede ser man dyrevogterne bære hans lik ut. Nei, naturligvis tror ingen tilskuer at folkene i automobil og dyretammeren i buret virkelig er blit drept, mens filmoptageren stod og dreide paa sit apparat, men hvorledes har man da baaret sig ad? Det er mange av disse spørsmål som man vil finde en forklaring paa i vore artikler, og kanske svarene vil overraske mange. Noget vil forbauset si: er det det hele? Men de fleste vil sikkert beundre den sindrige maate hvorpaa iscenesetteren av en film er kommet over de første tekniske vanskeligheter, og den opfindsomhet som er utvist for at man kunde opnaa den ønskede effekt. Enhver som læser vore kommende artikler vil faa et litet indblik i hvilket virkelig teknikkens vidunderland et stort filmoptagelsesteater er. Ser man efterpaa et av disse „filmtricks“ som man kalder dem, paa biografteaterets lerret, vil man bedre kunne forstå dem, og dette behøver jo paa ingen maate at bevirket at man skjænker filmen mindre respekt, tværtimot. Paa den rigtige scene, tale-scenen, lades der altid mellem dem som vises, og det tilskueren skal tro, et spillerum aapent som tilskueren selv maa utfylde med sin fantasi. Paa billedet ser man alt. Kanske dette er en av grundene til filmens store yndest.

En mand er blit hugget over paa midten. Underkroppen av ham staar tilhøire. Overkroppen svæver i luften tilvenstre. Naar man ser et saadaant billede paa det hvite lerret, spør man hvorledes det kan la sig gjøre. Man vil faa svaret i vore artikler.

Her er en anden av det hvite lerrets gaader. En ung pike skal i filmen spille domino med en tvillingsøster. Den likhet som er mellem de to søstre, er saa forbløffende, at den gir anledning til filmkomediens forviklinger. Da det ikke er let at finde to skuespillerinder som ligner hverandre fuldstændig, lar man en skuespillerinde spille begge søstrene. Her sitter skuespillerinden og spiller domino med sin søster, det vil si med sig selv. Hvorledes lærer man sig ad med at fremstille denne scene? Man faar svaret herpaa i vore kommende artikler.

Og her er som motsætning en av de store kaliforniske optagelsesleire, hvort de amerikanske filmselskaper indspiller en del scener av sin film. Det er filmens vidunderland her, og om det merkelige liv, som her rører sig, vil man kunne læse i vore kommende artikler.

I de artikler, man vil finde her i „Allers Familie-Journal“, og som vi paabegynder idag paa side 10 med artiklen om: „En filmskapselse“, vil man i store træk kunne følge en films tilblivelse fra det øieblik, forfatteren avleverer sit manuskript til direktør og instruktør, til filmstrimlens billeder kan projekteres ut paa lerretet.

For at kunne bringe vore læsere dette interessante stof har vi erhvervet os eneretten for Skandinavien til at bringe et fyldigt uddrag i tekst og billeder av den amerikanske forfatter Austin C. Lescarbourgs store verk „Bak filmteatrets kulisser“, et av de mest instruktive verker som i de sidste aar er skrevet om filmens vidunderland og om den illusionskunst som nu har underlagt sig hele verden.

Asta Nielsen.

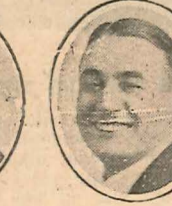
Olav Rønss.

Victor Sjostrom.

Carl Alstrup.

Sydney Chaplin.

Fatty.

Ch. Chaplin.

Dorothy Gish.

Henry Forten.

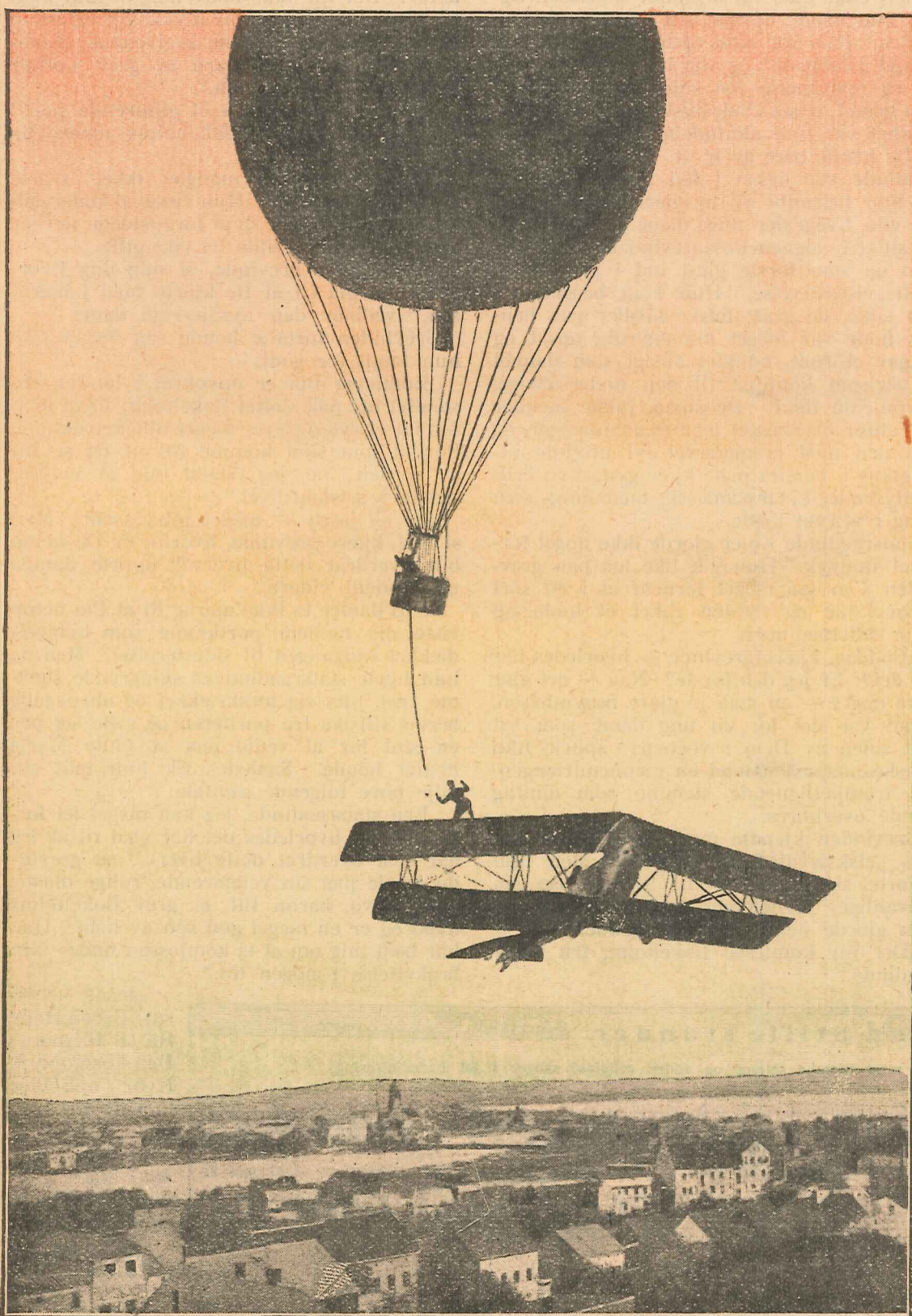

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 6

5 februar 1920.

44 aarg.

Forfølgelsen gjennom luften.

La os straks fortælle at det er en film, en av de store sensationer som faar publikum til i spænding at stirre mot det hvite lerret, hvor begivenheten ses. Den berømte detektiv Harry Hill har faat i opgave at forfølge og gripe en flygtet forbyrder. I sidste øieblik faar Harry Hill vite at forbyrderen er flygtet i en ballon, men detektiven vet raad. Han gaar med en av sine hjelpere op i en flyvemaskin, han forfølger ballonen, han naar den, og i det øieblik han er indunder den, springer han op paa flyvemaskinens øverste bæreplan, griper den line som hænger ned fra ballonens kurv, klatrer ad den op i

gondolen og lægger sin tunge haand paa den overraskede forbyrders skulder, mens flyvemaskinen farer videre. At faa en slik scene gjort sandsynlig, at faa publikum til at leve sig ind i at den virkelig foregaar oppe i den svimlende høide over en by, det er en av film-iscenesættelsens hemmeligheter. Og den spænding og fart som kan lægges ind i en slik scene, er et av de midler hvormed filmkunsten øver sin store tiltrækning paa alle.

Man kalder det kjærlighet.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Hun likte sig selv og maatte straks tænke paa Hans. Undres om han vilde synes om hende saaledes?

Grevinden betraktet hende fra alle kanter og var meget tilfreds. Den første dragt hadde bestaaet prøven glimrende.

Pia glædet sig mest over at hun ikke blev hindret i sine frie bevægelser og at silken raslet saa sagte og diskret, hver gang hun rørte sig.

Men forfængeligheten som slumrer i ethvert menneske begyndte dog ogsaa at røre paa sig hos den unge komtesse.

Nu kom der en bedaarende robe av lyseblaa silkekrep. Den var paa ærmene og skuldrene brodert med smaa vokspærler og sløret med fine kniplinger. Underarmen som var meget hvit og fuldkommen var ubedækket nedentil. Ogsaa halsen og en stripe av nakken var fri. Det guldbrunne hode hævet sig bedaarende op av denne lyseblaa pragt. Pia saa næsten forskrækket paa sit eget billede. En saa vakker kjole hadde hun aldrig set, langt mindre eid. Hun glædet sig meget mer over kjolen end over sin egen person og kunde ikke se sig møt paa den. Muntert dreide han sig til alle sider og bevæget sig yndefuldt frem og tilbake for at beundre kjolens bløte folder. Men grevinden og Rosa nød synet av den slanke skikkelses utvungne ynde. Alle hendes bevægelser var saa naturlige og ukunstlete og allikevel saa fulde av ynde. Det var som om Pia hadde strøket alf det keitede og forlegne av sig sammen med sine stive, stygge klær.

„Undres om Hans vilde forbli uberørt overfor denne bedaarende ynde, hvis han saa Pia nu?” tænkte grevinden som selv var helt begeistret.

Efter den blaa kjolen fulgte en plisert selskapskjole av jordbærfarvet silkemusselin. Den var pyntet med pynterynker, utført med sort silke og mellem hver avdeling sat der en liten, sort jeltknapp. Om livet var der drapert et bredt belte av sort silkestof som naadde næsten op til brystet. Ogsaa her var halsen og underærmene fri.

Pia moret sig over alle de fine, pressede læg som ved hver bevægelse forandret sig og allikevel faldt tilbake i de pressede folder.

Saa kom turen til et kostbart aftentouillette. Det var av hvit, bløt silke med en overkjole av hvit ninon-voile. Denne overkjole var rikt brodert og avsluttedes i knæhøide med perlefrynser. Omkring falden paa den hvite underkjole som endte i et litet slæp var der fæstet en smal zobelstrimmel.

Det var den første slæpkjole, Pia hadde hat paa sig, og hun turde næsten ikke bevæge sig i den.

„Tante Marie, du skal se, slæpet kommer til at sno sig som et taug om mine ben og jeg kommer til at snuble for hvert skridt. Jeg har jo aldrig hat paa mig en lang kjole.” —

sukket hun og stod som om hun var fastvokset.

Men grevinden viste hende rolig hvorledes hun skulde bære slæpet og bevæge sig med det. Pia passet noie paa alt. Saa forsøkte hun at gaa og vende og dreie sig, likesom tante Marie hadde lært hende.

Det gik virkelig ganske godt. Tilfældet forekom ikke længer aldeles haabløst. Hun fik mod, bevæget sig hurtigere og danset tilsidst overgivent gennem værelset i valse-tempo.

„Pia, hvor har du egentlig lært at danse?“ spurte grevinden smilende.

„Aa — bare av Lina — hun danset saa udmerket og har lært mig det altsammen.“

„Naa — Lina synes virkelig at ha forstaaet det. — Med et litet privatkursus hos en dygtig danselærer vil du snart komme til at danse perfekt.“

Pia lo.

„Ja, det falder mig ikke saa vanskelig. Jeg er meget flink med mine fætter,“ sa hun fornøiet.

Grevinden lo.

„Naa, der kan du se, jeg har snart ikke mer at lære dig. Men nu videre, Rosa.“

Saa kom der en lysegraa visilkjole, saa en kjole til teater og tilsidst en fotfri regnkaape av engelsk stof. Nogen kaaper og hatter blev ogsaa prøvd og tilsidst kom turen til en nydelig, vinrød hverdagskjole av fint marguisette. Den skulde Pia beholde paa sig. Som et forandret menneske forlot Pia værelset sammen med tante Marie.

„Til min mottagelse idag skal du ta paa dig den jordbærfarvede kjolen, Pia,“ sa grevinden, da de igjen sat sammen i den hyggelige, lille dagligstuen.

„Som du vil, tante Marie,“ svarte Pia.

Grevinden smilte.

„Det er bare i begyndelsen, du skal rette dig efter min vilje. Senere skal du selv avgjøre hvilke dragter du vil ta paa dig.“

Saa passierte de om de mennesker som Pia nu skulde komme sammen med, og grevinden fortalte om den store sæson i Baden-Baden og om det selskabelige liv der rorte sig her, naar der kom fremmede fra alle land.

Det hadde jo Hans allerede fortalt hende om. Nu vilde Pia selv opleve det og var fuld av forventning.

Men allermost optat var hun av hvorledes hun skulde klare tante Maries mottagelsesdag som forestod.

Da solen skinte meget fristende, foretok grevinden efter bordet en kjøretur med Pia i aapen vogn. Grevinde Egberg hadde ikke ekvipage, det tillot ikke hendes midler hende, men hun kunde til enhver tid faa en leiet vogn. Den stod ogsaa idag til hendes raadighet.

Pia hadde paa sig den elegante spaserdragt og den fikse, klædelige floielsbaret, dertil zobelkraven og en hermed passende stor muffe. Hun saa meget indtagende ut som hun sat i

vognen ved siden av grevinden. De møtte forskjellige av grevindens bekjendte som med mer eller mindre nysgjerrige blik betragtet den unge dame og med synlig interesse hilste paa dem.

Grevinde Marie var en meget kjendt dame, og alle la straks merke til at der sat en fremmed dame i vognen hos hende.

„Der kommer vist mange til mig idag,“ sa grevinden smilende. Hun var en god menneskekjender og visste at nysgjerrigheten var en mægtig drivfjer.

Som første gjest indfandt sig statsraadinde Køler, enke efter en bekjendt statsraad. Ogsaa hun hadde opslaaet sin bopæl i Baden-Baden. Hun var altid tilstede hvor der var „noget paafærde“ og var ikke alltid til glæde og opbyggelse for sine medmennesker. Paa grund av sin sladrelyst og sin ondskapsfuldhet var hun almindelig frygtet og man taalte hende bare av frygt. Den gode statsraadinde var ogsaa i høi grad nysgjerrig og hun brændte av nysgjerrighet efter at faa vite, hvem den unge dame var som hadde sittet i vognen hos grevinden. Saa kom hun da som første gjest ind i grevindens mottagelsesværelse. Hun kom brusende i stiv silke, de graa, falske krøller paa hendes hode var meget kunstfærdig opsat og omgav et rødt, knoklet ansigt som dannet en sælsom kontrast til den undersætsige, korpulente figur. De smaa, tykke hænder var allfor overlæst med diamantringer, og paa den med cremefarvet tyl utfyldte utringning i hendes pene kjole gyngte en briljantlysende, kjæmpemæssig medaljong som hang i et tykt kjede.

Statsraadinde Køler gjorde ikke noget fornemt indtryk. Hun gik like løs paa grevinden som saa meget fornem ut i en sort blondkjole og næsten raket et hode op over statsraadinden.

„Goddag, kjære grevinde — hvorledes har De det? Er jeg den første? Naa — det gjør ikke noget — en maa jo gjøre begyndelsen. Hvad var det for en ung dame som sat ved siden av Dem i vognen?“ spurte hun ganske anspusten med en gjennomtrængende, trompellignende stemme som umulig kunde overhøres.

Grevinden kjendte meget godt denne dames „elskværdige egenskaper“. Men hun opførte sig ogsaa overfor hende paa sin sedvanlige, fornemme, harmoniske maate som gjorde hende saa indtagende.

„Det var komtesse Bøkeholm, fru statsraadinde.“

Fru Køler sank stønnende ned paa en stol.

„Bøkeholm? Bøkeholm? Vent litt, kjære grevinde — jeg maa lænke mig om.“

Statsraadinden hadde hele adelskalenderen i hodet og efter en kort eftertanke var hun ganske orientert.

„Riktig — riktig — riksgreve Bøkeholm. Der er bare to medlemmer tilbake av den gamle slekt — grev Lothar Bøkeholm som giftet sig med komtesse Sletten der døde temmelig ung og —“

„Ganske rigtig,“ avbrøt grevinden hende hurtig for at hindre hende i videre eftertanke. Det var ikke nødvendig at hun kom til at tænke paa grevens ulykkelige egteskap og saa ulbasunere denne begivenhet. „Komtesse Pia er eneste barn av grev Lothar Bøkeholm til Bøkeholm.“

„Hm — hm! Altsaa et glimrende parti! Saavidt jeg vet, er Bøkehols umaadelig rike.“

„Ganske vist, det mangler ikke,“ svarte grevinden smilende. Hun visste at statsraadinden hadde et par dypt forgjældede nevøer som hun gjerne vilde ha rikt gifte.

„Naa, kjære grevinde, si mig dog hvorledes det gik til at De kjørte med komtesse,“ vedblev den nysgjerrige dame.

Grevinden fortalte hende saa meget som hun fandt for godt.

„Komtesse Pia er opvokset i landlig ensomhet ute paa slottet Bøkeholm, fordi hendes far er syk og lever meget tilbaketrukkent. For at hun skal komme litt ut og se litt av verden, har jeg paatat mig at indføre hende i selskapslivet.“

„Aa — jaaa — meget interessant! Men si mig, kjære grevinde, hvorfor er De netop blit overdrat dette hverv?“ spurte damen uførtødent videre.

De to damer la ikke merke til at Pia netop viste dig mellem portierene som halvveis dækket indgangen til sideværelset. Men da hun hørte statsraadindens skingrende stemme, trak hun sig forskrækket og ubehagelig berørt tilbake fra portieren og satte sig paa en stol for at vente paa at tante Marie hentet hende. Saaledes fik hun mot sin vilje høre følgende samtale:

„Fru statsraadinde, jeg kan meget let forklare Dem hvorledes det har gaat til at jeg har faat overdrat dette hverv,“ sa grevinden Marie paa sin velgjørende, rolige maate. „Min nevø, baron Rif, er grev Bøkehols nabo og er en meget god ven av ham. Han har bedt mig om at ta komtesse under min beskyttelse i nogen tid.“

„Jaaa — jaaa! Baron Hans Rif til Rifsborg? Den kosmopolit. Hvor opholder han sig nu? Man har ikke set ham paa længe. Skal han igjen foreta en reise rundt Jorden?“

„Nei, han har bodd paa Rifsborg i næsten et aar nu.“

„Se, se! Vil han endelig slaa sig til ro? Er han gift nu?“

„Nei, endnu ikke.“

Hm — hm! Endnu ikke! Men da jeg traf ham i St. Moritz forrige vinter, stod han dog i

(Forts. side 6.)

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

Frisk op, min Sjæl, og giv dig ei, Gud vil sig nu forbarme, At hjælpe si-ger han ei nei, Han trøster vel de Ar-mel-Er

Pinen haard, I Rosens Gaard kan man ei al-tid dan-se; Hvo paa Gud tror, I Tryg-ge bor, Og ta-ber ei sin Skan-se.

Det Josef har, den fromme Mand,
Vel mangen Gang forfarel,
Om Job og David keses kan,
Hvor er de vel bevaret!
Dem hjælp ret Gud
Af Nøden ud,
Af Fiendens Haand den hadskel
Hvo paa Gud tror,
I Trygge bor,
Hvor heit end hine braske,

Trods Djævel dig, og Verden med,
Mit Hjerte vil forførel
Paa Gud jeg tror til Salighed,
Min Ben vil han vel høre,
Er Sorg og Graad,
Hjelp, Trøst og Raad,
Han i sin Son har lovet;
Hvo paa Gud tror,
I Trygge bor,
Det har vel ofte prøvet,

Og om det lader til at se,
Som Gud vil mig ei agte,
Og Verden spotte vil og le,
Med Ondt mig eftertragle,
Saa veed jeg nok,
I Ondes Flok,
Vil Gud mig ei forlade;
Hvo paa Gud tror,
I Trygge bor,
Og lager ingen skade.

KORSEFARETERENS BØN

Maria, Guds hellige moder,
se ydmyg knæler jeg her
i midnattens tyste time
i alterlysenes skjær.
Madonna, hellige jomfru,
velsign du mit blanke sverd.

Ensom for dig jeg holder
i domkirken nattevakt —
mit sverd med korsdannel' hefte
mot dig, Guds moder, er rakt.
Gyd naadig i klingestalet
din hellige Guddomsmagt.

Himmeldronning Maria,
som evig er ren og skjøn
og bærer blandt gyldne stjerner
som moder i favn Guds søn,
dig vier jeg mine vaaben.
Hør du da din stridsmands bøn!

Jeg har tvættet min sjæl og mit legem
og klædt mig i kjortel hvid;
min hjelm har jeg lagt for dit alter
og vaaket og fastet min tid.
Styrk du nu min arm og klinge
til korsets hellige strid.

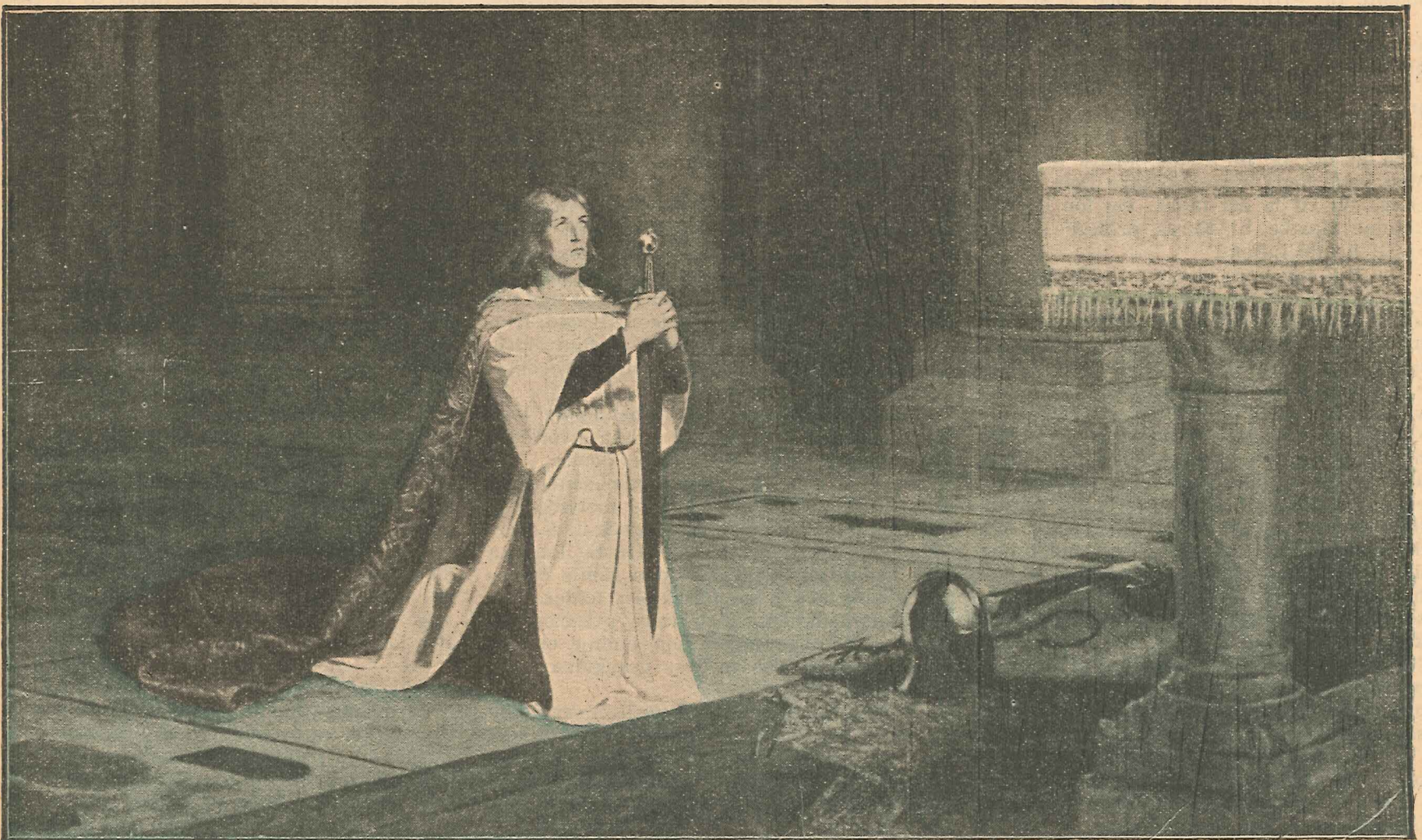
Hvor Jesus bar tornekronen
og livet paa korset gav,
der hersker nu vantro hunde
og skjænder hans hellige grav.
Paa korstog vil jeg da drage
langt over land og hav —

og frelse de hellige steder,
hvor Gud for syndere led,
fra Muhameds vilde yngel
og knæle ved graven ned
og vinde gjennom striden
den evige salighet.

Jeg ofrer alt hvad
jeg eier,
forlater min brud
og mit hjem
og vier mig til din stridsmand.
Lad naadig mig da naa frem;
forund mig om jeg skal falde,
at dø i Jerusalem.

Maria, du Himlens dronning,
omstralet av stjerners skjær.
for dig, du reneste rene,
bønsfaldende knæler jeg her.
Bed for mig i Himmerike,
velsign til kampen mit sverd.

R. H.

„RIDDERVAKT“ — I den gamle domkirkes mørke og fugle natens mørke. De tunge kirkeportar er forlangt staaet,
og nøklene har rastende dreiet sig i låsen. Høyt oppe fra klokkelaarnets malm ringer midnatslagene gjennom rummet.
Bare de flakkende alterlys søker at spre det dype mørke og falder blekt paa den enslige skikkelse foran bedeskamlen.
De' er et billede av middelalderens eiendommelige manddomsprove, riddervakten — Efter J. Petties maleri.

(Forts. fra side 4.)

begrep med at forlove sig. Han reiste ganske vist samme dag jeg kom med mine to nevøer, men vi hørte at han hadde forelsket sig for alvor i en meget vakker ung enke og at hun gjengjældte hans følelser. Man fortaalte at han var vanvittig forelsket i hende og at han var reist for at følge efter sin tilbedte og gifte sig med hende. Han skulde være rent fra sig av kjærlighet.

Grevinden ante ikke at Pia hørte disse ord.

„Man sier saa meget, fru statsraadinde, men man maa ikke tro alt hvad som blir sagt. Man vet jo hvorledes en myg kan bli til en elefant.“

„Nei, nei, kjære grevinde, det er aldeles autentisk. Jeg vet det fra sikker kilde. En av hans venner vilde holde ham tilbake i St. Moritz etterat damen var reist; men han vilde absolut reise efter hende. Som sagt, han skal ha været vanvittig forelsket i hende.“

„Aa — det bedste bevis for det motsatte er vel at min nevø hverken har forlovet eller giftet sig med denne dame,“ svarte grevinden ubehagelig berørt og vilde la dette tema falde.

Statsraadinden vilde dog forfølge det videre. Hun lo med en skjærende latter.

„Naa — det er ialfald sikkert at baron Rif var heftig forelsket i denne dame. Man talte om hvorledes han fulgte hende overalt som en skygge — han som ellers var saa tilbakeholdende overfor damer. Det forekommer mig ikke at være noget motbevis at han hverken har forlovet eller giftet sig med hende. Damen reiste jo saa pludselig at det lignet en flugt.“

Grevinden hadde allerhelst bragt den snakkesalige dame til taushet ved at meddele hende at hendes nevø var forlovet med komtesse Bøkeholm. Men denne forlovelse skulde jo ikke offentliggjøres endnu, saa hun maatte tie. Hun nøiet sig med at si:

„Det kan neppe ha været noget alvorlig i denne affære, ellers hadde jeg vel hørt noget om det.“

Atter lo statsraadinden saa skjærende at Pia for sammen paa sin lyttepost.

„Der kommer aldrig røk av en brand, uten at det er ild i den, kjære grevinde. Men dette tema synes at være Dem ubehagelig. Vi vil la det falde. Og for igjen at komme tilbake til Deres protege — faar vi se hende iaften?“

Da Pia fik høre disse ord, flygtet hun forskrækket ut av værelset. Det var umulig for hende at gaa ind til den fremmede dame med den ubehagelige stemme og den stygge latter i dette øieblik.

Nu stod hun med bankende hjerte ved vinduet i sin lille stue og saa med forskrækkede øine ret frem. Av alt hvad hun hadde hørt stod bare et klart for hende: at Hans Rif skulde ha elsket en vakker, ung enke vanvittig. I sin uerfarenhet forstod hun ikke hvad der laa i disse ord. Men de hadde trængt smertelig dypt ind i hendes hjerte som et ondt budskap, mot hvilket hun ikke kunde verge sig. Hun var saa sorgmodig som om hun hadde mistet noget kjært og vakkert.

Fra dette øieblik maatte hun altid tænke over hvad det vel kunde være, naar en mand elsket en kvinde „vanvittig“. Det lød saa sølsomt i hendes ører.

Dette merkelige ord forstyrret hendes fred og tvang hende til at tænke over det.

For første gang traadte dette fremmede begrep frem for hendes øine — og det var i forbindelse med Hans Rif. Det var en indre oplevelse for hende og den virket saa meget sterkere, fordi hun ikke kunde tale med nogen om det — heller ikke til tante Marie — ikke om det.

En vanvittig kjærlighet? Undres hvad det var? Og Hans Rif skulde ha været gift med denne vakre enke — og hadde vel faat en kurv? Og nu — nu skulde hun bli hans hustru!

Ved en uforklarlig idéforbindelse maatte hun tænke paa den time, da hun var bli forlovet med Hans Rif og hadde hørt hans hjerte slaa saa rolig og regelmæssig. Erindringen om dette rolig bankende hjerte rammet hende som en smerte, hun ikke kunde gi navn.

Der for en let skjælven igjennem hende. Hun vilde jage denne tanke bort. Aa, gid hun var alene med tante Marie, saa hun kunde spørre hende —

Ja — men hvad vilde hun egentlig spørre om? Om det var sandt at Hans hadde elsket en anden kvinde vanvittig? Nei — dette spørsmål kunde ikke komme over hendes læber — aldrig — aldrig. Hun vilde heller ikke tænke mer paa det — hun vilde glemme hvad den ekle, gamle dame hadde sagt. Tante Marie hadde jo været saa rolig, saa rolig hele tiden. Saa rolig vilde ogsaa hun være og glemme alt.

Men det kommer ikke alltid an paa viljen. Tanker kan ofte være meget paatrængende.

„Vil komtesse være saa venlig at komme ind i mottagelsesværelset,“ sa Rosa i samme øieblik.

Pia strøk sig over øinene.

„Rosa, er jeg helt færdig?“ spurte hun og betragtet sig undersøkende i speilet.

Rosa neide straalende.

„Komtesse kan være aldeles ubekymret. Alt er i orden.“

Frygtsomt gik Pia med hende ut og traadte straks efter ind i salonen.

Her fandt hun fremdeles tante Marie alene med statsraadinden. Denne holdt en skildpadde iorgnet i sine tykke, ringprydede hænder og gjennem denne betragtet hun Pia med kolde, nysgjerrige øine.

Grevinden forestilte Pia som bukket meget tvungent under disse ugenert mønstrende øine.

Statsraadinden strakte med et smil som skulde være elskværdig sin tykke haand ut mot Pia for at hun skulde kysse den.

„Det glæder mig at gjøre Deres bekjendtskap, komtesse,“ sa hun med sin skingrende stemme.

Pia for sammen. Hun visste at denne ubehagelige stemme altid vilde minde hende om et smertelig øieblik. Hun gøs ogsaa tilbake for den stygge, tykke haanden og la impulsivt sine hænder paa ryggen som om hun var ræd for at berøre denne haand. Hun visste straks med bestemthet at hun aldrig vilde komme til at like den ubehagelige, gamle dame.

Men tante Marie gjorde hemmelig tegn til hende at hun maatte huske hvorledes hun skulde hilse paa ældre damer.

Da kom den lille, slanke pikehaand igjen tilsyne og tok med hemmelig motvilje den utstrakte haand. Men hun kunde ikke overvinde sig til at kysse den. Hurtig lot hun sin haand gli ut igjen av den gamle dames og gjemte den i sin plisekjoles folder.

„Statsraadinden maa være overbærende med min unge niece som endnu er saa ukjendt med verden,“ sa grevinden rolig undskyldende.

Statsraadinden hadde allerede et vredt blik i betredning, men grevindens ord formildet hende. Og saa tænkte hun paa sine nevøer. Den unge pike var slet ikke ilde — og meget rik. Desuten hadde hun jo bare latt være at hilse ærbødig av ubekjendtskap med formen. Den gamle dame besluttet derfor at være overbærende og vilde netop fortrolig spøkende klappe Pia paa kindet, da der til alt held kom flere gjester som bortledet opmerksomheten fra hendes offer.

Pia vilde flygte forfærdet, da statsraadinden for anden gang strakte sin haand ut mot hende, men grevinden la hurtig sin arm om hendes skulder og hvasket til hende:

„Vær tapper, lille Pia, bare tapper!“
Saa blev hun forestillet for de andre gjester og nu støtte hun ikke mer an mot formen. Bare da statsraadinde Køler litt efter igjen kom bort til hende og vilde samtale fortrolig med hende — hun vilde fortælle om sine nevøer — da flygtet den unge dame igjen med en fremmumlet undskyldning.

Ogsaa denne forseelse mot formen utjernet grevinden med den smilende oplysning at Pia slet ikke var vant til at omgaa respektpersoner og derfor var saa forlegen overfor statsraadinden.

Endnu var denne nogenlunde naadig stemt.

Ellers kunde grevinden være meget tilfreds med Pia. Hun opførte sig meget bra, om end i begyndelsen litt forlegen og angstelig. Grevinden syntes ogsaa hun saa litt blek ut og at de guldskindende øine undertiden stirret ret frem likesom i smertelig grublen. Men efterhaanden som tiden gik og der kom flere gjester, desto mer livlig og friere blev Pia. Grevinden ante jo ikke at Pia hadde hørt hendes samtale med den gamle dame og at den første svake storm hadde brust henover den unge pikes sjæl.

Pia blev først igjen rigtig livlig og munter, da hun lærte de to baronesser Linden, to blonde, kjække tvillingsøstre, og nogen andre unge damer at kjende. De to baronesser var meget muntre, livlige piker, omtrent paa Pias alder. Grevinden hadde straks fortalt dem at Pia var en modig rytterske og gjerne vilde ride ut med dem, naar veiret tillot det. Saaledes kom der straks et tilknytningspunkt mellem de to søstre og Pia.

Friherre Linden var overstaldmester og hans hustru og døtrer var flinke til at ride. De bodde i en villa i Baden-Baden. Han selv kom dit fra Karlsruhe saa ofte, han kunde. Tvillingsøstre og Pia syntes meget godt om hverandre, og Pia lærte nu for første gang behageligheten ved et venskap med jevnaldrende at kjende. Og dette nye venskap, den livlige samtale om hester og anden sport, de to søstrers og de andre unge pikers glade latter utslettet foreløb i Pias unge sjæl indtrykket av den samtale mellem statsraadinden og tante Marie, som hun var bli vidne til. Baronessene syntes Pia var bedarende i hendes pudsig likefremhet og de blev snart fortrolige med hverandre. Ogsaa baronessene var først denne vinter bli forestillet ved hoffet og indført i selskapslivet etterat de hadde forlatt pensionsanstalten. Men de var meget mer verdenserfarne end komtesse, og allikevel blev de forbauset over hendes viden og hendes kundskaper som kom frem under nogen disputer, hvori ogsaa nogen herrer deltok.

Alle syntes at den unge komtesse var bedarende. Den maatte, hvorpaa hun i sin naivitet oppfattet nogen komplimenter av de unge herrer, fremkaldte rene lattersalver. Pia lo noksaa fornøiet med.

Grevinden hørte med tilfredshet paa hendes klare, varme latter borte fra det hjørne hvor de unge hadde samlet sig. Pias nærvær virket oplivende i den lille kreds.

Naar hun hadde gjort noget galt, bad hun muntert, om de vilde rette paa hende, og alle var ivrige efter at belære den unge, nydelige landsbypike som saa aapent og ærlig tilstod sin selskabelige uvidenhed.

„Vi stifter en forening til oppdragelse av denne landlige uskyldighet,“ foreslog baroness Hilde leende. Forslaget blev enstemmig vedtat.

Statsraadinde Køler ærgret sig over at Pia straks blev omringet av de unge herrer.

„Alle vil nok fange guldfuglen,“ tænkte hun.

Hur vilde saa gjerne reservere „guldfuglen“ til en av sine nevøer, men de skulde først komme til Baden-Baden om sommeren.

Hun bruste resolut bort til den muntre gruppe, satte sig ved siden av Pia og begynte at konversere hende livlig med sin „trompetstemme“.

Den glade latter forstummet straks. De unge satte op misfornøiede ansigter og talte nu stift og tvungent. Den gamle „Køler“ virket absolut nedstemmende og trykkende. Men Pia sat ganske blek og forfærdet likesom forstenet ved siden av den gamle dame og saa med bedende øine over paa tante Marie.

Grevinden hadde straks lagt merke til hvor stille det var blit derover i hjørnet, og da hun møtte Pias blik, forbarmet hun sig og kom bort til dem.

„Fru statsraadinde, De er jo kjender av gamle kniplinger. Jeg har fundet nogen gamle kniplinger fra mine forældres tid, men jeg vet ikke rigtig hvor værdifulde de er. Vil De se paa dem?“ spurte hun elskværdig og streift med et hemmelig skjelsmt blik de unges ansigter.

Det var almindelig kjendt at statsraadinden hadde en svakhet for at utgi sig som kjender av gamle kniplinger. Man benyttet ofte denne svakhet til at gjøre hende uskadelig for en slund. Grevinden visste meget godt at hendes kniplinger ikke var særlig værdifulde. Men saa beskjeftiget hun da statsraadinden en liten stund. Saa sat hun med lorgnetten for øinene i et litet sideværelse og avgav med en viktig mine en som regel aldeles feilagtig dom, naar hun hadde betragtet kniplingene. I dette øiemed opbevarte man gjerne nogen gamle, brukte kniplinger.

Ogsaa nu gjorde det lille, diplomatiske knep sin virkning. Statsraadinden reiste sig straks med en viktig mine og fulgte efter grevinden ind i sideværelset.

En sagte latter fulgte dem. Saa blev det igjen livlig blandt de unge. En ung herre spurte med sit mest troskyldige ansigt Pia som langsomt kom til sig selv:

„Hvorledes liker De statsraadinden, komtesse?“

Alle lyttet efter hendes svar.

Det kom med den ærligste overbevisning. „Aa, hun er en avskyelig, gammel dame!“

Der fulgte en lattersalve efter disse ord. Alle var henrykt over dem. Det som de alle hittil bare hadde tænkt i sit stille sind uttalte nu den lille komtesse uten omsvøp.

Denne uttalelse blev kolportert ivrig og bredte sig som en løpeild i statsraadindens bekjendtskapskreds. Desværre kom disse ord efter nogen ukers forløp ad omveier for statsraadindens ører. De indbragte Pia den gamle dames bitre fiendskap. Fra den dag strøk hun energisk Pia av listen over de arvinger, hun hadde utset til sine nevøer. — Fra denne tid overøste hun Pia med ondskapsfulde bemerkninger som den unge pike til alt held ikke forstod. Hun la bare merke til at den gamle dame ikke længer huldosalig rakte hende haanden til kys. Over det var Pia meget glad, for tante Marie hadde dagen efter første mottagelses-aften indtrængende lagt hende paa hjerte aldrig at la være denslags høflighetsbeviser.

Men alt ialt hadde Pia klart sig godt den første selskapsaften.

Meget oplivet, men meget træt av denne uvante selskabelighet hadde Pia lagt sig den aften. Først tænkte hun glad paa det venenskap, hun hadde sluttet med de to baronesser Linden og glædet sig til at ride sam-

men med dem. Men da hun skulde til at sove, hørte hun statsraadindens trompetstemme si: „Han var rent vanvittig forelsket.“

Hun for sammen, men kom ikke mer til rigtig bevissthet og sovnet snart. I drømme viste den gamle dame sig ogsaa for hende. Hun strakte sin ekle, tykke haand ut mot hende og kom nærmere og nærmere bort til hende. Hun blev samtidig større og større og antok en merkelig graagusten farve. De tykke hænder skrumpet ind til klumper og saa ut som store murstener. Tilsidst kastet hele den graa masse sig over hende og vilde kvæle hende. Da kjæmpet der sig et skrik frem fra Pias bryst:

„Hans — hjælp mig — muren —“

Da bødte Hans Rif sig over hende, løftet hende op i sine sterke armer og bar hende bort. Hun klynget sig i drømme likesom befridd og lettet til ham og hørte hans hjerte banke — ganske rolig og regelmæssig, høit og sterkt.

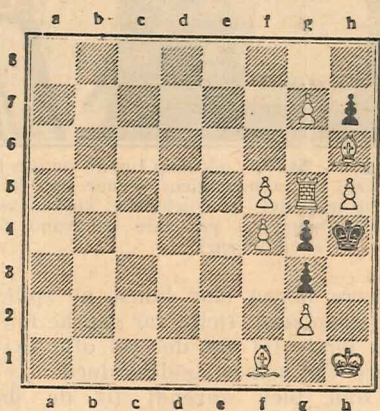
Saa forsvandt drømmen, og hun sov rolig, til det blev morgen.

Nu var det forløpet maaneder, siden Pia var kommet til Baden-Baden. Jo længere aarstiden skred frem, desto flere fremmede ankom der. Paa promenaden og i kurhaven møtte man nu en mængde mennesker. Alle hoteller var overfyldt, især de fineste og største. Bare naar der ikke var mer plads paa dem, tok man tiltakke med de andre hoteller. Hos dette fashionable publikum syntes penger ikke at spille nogen rolle. Hele den internationale leveverden var representert, deriblandt forskjellige amerikanske dollars-millionærer som betalte eventyrlige priser.

Det blev endnu værre, eftersom den store sæson nærmet sig.

(Fortsattes.)

Litt hodebrud.

Denne opgave maa nærmest kaldes en schakspøk, men slet ikke av de „vilde“. Det gjelder bare at finde den forutsætning, hvorfra den kan løses.

Løsning av schakopgave nr. 1738:

1. L d 5 — f 7.

Løsning av gaaden i forr. nr.:

Krone.

Løsning av spøkegaaden i forr. nr.:

1. Et ur. 2. Det har møtteren, det kan hun bevise med sort paa hvitt. 3. Et landkart.

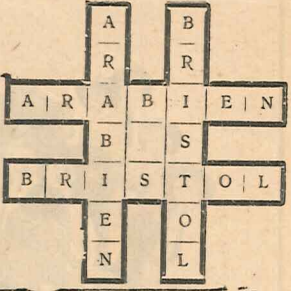
Gaade.

Især paa sjøen er den slem, hver sjømand ønsker sig nok hjem, naar den ham rykker nær. Stil om paa ordet i en fart, saa ser du for din tanke klart en bok av megen værd.

Regneopgaver.

1. Hvor mange slag slaar et ur som slaar timeslag fra middag til midnat? Hvem kan hurtigst regne ut dette?
 2. Na r befolkningen i en by med 700 indbyggere paa et aar formeres til 7605 mennesker, hvor mange pct. bel per denne forøkelse sig da til, og hvor mange indbyggere v l byen ha om 12 aar, naar man gaar ut fra at befolkningen vil formeres regelmæssig?

Løsning av den geografiske korsgade i forr. nr.:

3. Jeg tænker paa en bestemt by som ifjor hadde 2000 indbyggere. I aarets løp er der efter den tid død 81 og født 97. Hvor mange pct. andrar forøkelsen, og hvor mange indbyggere v l byen ha om 24 aar, naar man gaar ut fra at befolkningen stadig vil tilta i samme forhold?

Bokstavkvadrat.

A	A	A	A	B
B	D	D	E	E
E	E	L	L	L
L	M	M	R	R
R	T	U	U	U

Bokstavene i denne kvadrat skal omstilles saaledes at der dannes 5 ord som lyder likt i de lod- og vandrette rader. Første lodrette rad skal svare til første vandrette, anden lodrette til anden vandrette og saaledes videre. Ordene har følgende betydning: 1. Benøvnelse for et skuespil. 2. En mynt. 3. Et tyrkisk navn. 4. Et kobbel hunder. 5. Et navn som læses i hvert nr. av dette blad.

En filmkomedies skapelse.

Enhver ting maa ha en idé, sier amerikaneren, den maa ha sin basis, og denne idé er det for filmkomediens vedkommende forfatteren som maa ha.

Det er visnok en almindelig tro, at det maa være let at skrive en filmkomedie. Her behøves jo ingen dialog, ingen psykologisk utvikling og intet upenslet sprog. Det hele fortelles gjennom handlingen. Men dette er netop den store vanskelighet for en filmforfatter. Han er berøvet de hjelpemidler som andre dramatiske skribenter er i besiddelse av i form av de forklaringer de optrædende kan gi. Ganske vist har han til sin raadighet „inskrptionene“, men da disse altid virker trættende paa tilskuerne er det av største vigtighet bare at ha saa faa som mulig. Mens den som skriver for teater-scenen ved replikkene kan gi rollens karakter, maa dette i filmen udelukkende overlates til skuespillernes maske og mimik. Det er da ogsaa overmaade sjelden at en forfatter som ikke for har skrevet for filmen de første ganger selv kan sette op sin filmkomedie. Han avleverer manuskriptet til den særlige iscenesetter, og det er denne som bygger hele skellet, stillaset til veirs. Det første arbeide for ham er at faa inndelingen gjort og bestemme, hvor hver scene skal spilles. Endda sker det ofte, at man for at opnaa større effekt, faa større avrundethet og faa sagt det samme paa de færrest mulige meter film kasserer en mængde optagelser, og at der av en filmstrimmel paa kanske 40,000 meter bare brukes 10—15,000 meter.

Det er iscenesetteren som bestemmer hvorledes scenen skal være og i hvilket landskap eller

De tre viktigste faktorer ved optagelsen av en filmkomedie: Instruktøren, primadonnaen og operatøren, studerer et filmmanuskript og overlægger, hvorledes forskjellige scener bør være.

Paa hvormange film har man ikke set en av de mest dramatiske og bevægede scener foregaa ved en jernbane? Nu vel, her skal en filmoptagelse planlægges, og hele selskapet er med instruktør og operatør på en tur utover en jernbaneinje med eget, leiet tog for at finde den passende plads.

gateparti der skal spilles. Ved utvalget herav gjør illustrerte blader og bøker rfe god nytte. Her finder man ofte en idé. Men desuten sender de store filmselskaper ofte spesielle folk ut paa kryds og tvers i et land for at finde et landskap eller lignende som kan danne en passende bakgrund for en bestemt scene i komedien. Det er som man senere vil faa se meget almindelig at de store filmselskaper paa en kunstig maate bygger op bakgrundene, bl. a. for belysningens skyld, men der er jo scener som helst bør spilles ute i naturen. Naar filmen er læst op for skuespillerne og man har forklart hele sceneriet, er det meget almindelig at instruktør, direktør og skuespillere begir sig til de forskjellige steder, hvoril scenene er henlagt, dels for at man kan sætte sig ind i sceneriet og dels for at man før filmen inddreies kan avholde et par prøver. Ved disse skaper man sig saa et skjøn over den effekt vedkommende scene gjør i netop disse omgivelser. Det kan godt hende at man ikke finder effekten tilstrækkelig og drar et andet sted hen for at prøve virkningene her. Naar saa den virkelige iscenesættelse og optagelse er begyndt, ser man, hvor vidt forskjellig den er fra det talende teaters. Her tar man prøvene i den orden som aktene foregaa, og det faaer naturlig baade for stykkets egen indre sammenhængs skyld og fordi der i regelen bare

Her er det en scene i et værelse som skal optas. Instruktøren gir sine veiledninger til operatøren. Det er meget vanskelig for den endnu ikke øvede skuespiller at skulle spille saa at si like ind i optagelsesapparatets stirrende øie.

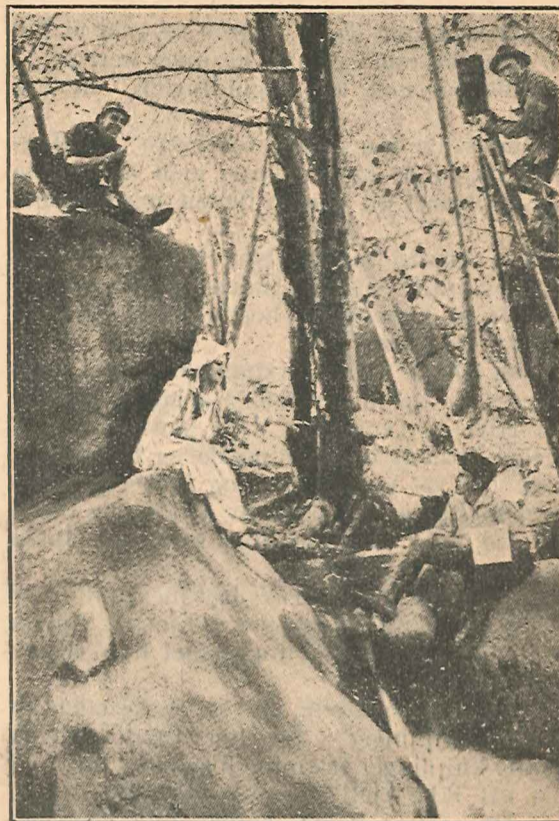
er nogen faa dekorationer, i regelen bare 3 eller 4. I filmen er det anderledes. Her skal der kanskje spilles i 30 forskjellige dekorationer og omgivelser, og det vilde i mange komedier være umulig at gaa frem i kronologisk orden. Hvis f. eks. 1., 4. og 6. scene foregaa i en dagligstue og 2., 5. og 7. henholdsvis i en jernbanevogn i Ægypten eller paa en skyskrapers tak, vilde det være uoverkommelig at gaa frem i rækkefølge. Man tar alle scenene i samme dekoration paa en gang. Men da der ofte ligger aar mellem scenene, maa instruktøren passe nøie paa, at kosymer og masker retter sig efter tidspunktet. En mandlig rolle som viser sig i samme scene med f. eks. 5 aars mellemrum, maa forandre baade sin maske og sin dragt, ikke at tale om at en tilskuende i et teater nok skulde opdage, hvis heltinden var klædt efter samme mode i to forskjellige aar. Alt dette og mere til skal instruktøren og hans hjælpere paase, og de skal da ikke bare ha det hurtige blik, men ogsaa være i besiddelse baade av sans for det plastiske og av stor autoritet. En maler eller en billedhugger blir ofte dygtige instruktører og del samme gjælder om dygtige officerer. Instruktørens ansvar er overmaade stort. Man maa huske, at mens man paa et talende teater stadig kan rette og forbedre, ogsaa efter generalproven og de første forestillinger, er alt ubehjælpelig tapt, naar filmen først er inddreiet, og der viser sig feil i den. Ved en film som foregik i det gamle Rom opdaget man, da filmen var inddreiet, at der var en av skuespillerne som i et ubemerket øieblik røkte en cigaret. Hele filmen maaite kasseres. Og da man engang lok op en redningsscene ute i rum sjø og en druknende blev berget op i en baat, var der en av folkene i baaten som i kaat-hel gav ham en dask. Scenen maaite spilles om.

Endnu større feilagelser end om maaten hvorpaa en film skrives eksisterer der dog tidligere om filmskuespillerne. Man gik ut fra, at det

Instruktøren, operatøren og et par av skuespillerne er ute for at finde et passende gateparti i en by, hvortil en av komediens scener kan henlægges. Man har stanset og nu sammenligner man det paagjældende sted i komedien med omgivelserne her. Vil de kunne danne en passende bakgrund for scenen og handlingen?

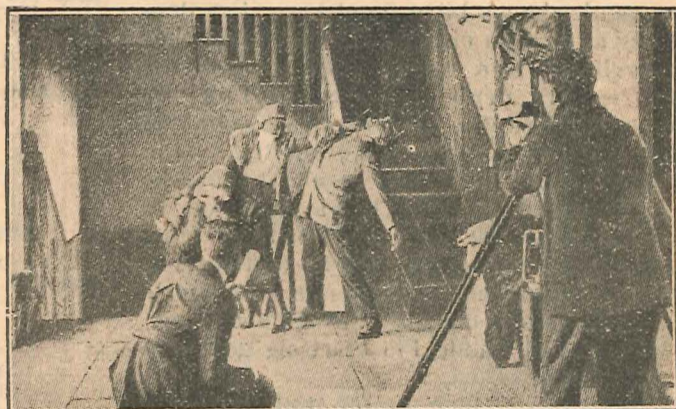
neppe kunde være nogen stor kunst at spille foran et optagelsesapparat. Dette var ganske feilagtig. I filmens første tid var det vel ofte saaledes at det bare var noksaa underordnede sceniske kræfter som blev anvendt til de da meget primitive optagelser. Den gang bar en film fabrikkens eller oplagelsesteatrets varemerke, nu bærer den en eller anden skuespillerens navn. Men den, man kan vel nok si ringeagt, man tidligere i kunstnerisk hensende næret for filmen, bevirket at de store sceniske kunstnere bare vanskelig var til at faa med frem foran oplagelsesapparatet. End ikke de store gager formaadde at lokke. Der kom egentlig først en forandring heri, da det lyktes en amerikansk impresario at faa Sarah Bernhard til at spille dronning Elisabeths rolle i en stor historisk film. Dermed var isen brutt, og man kom bort fra den taapelige overtro, at der ikke kunde ydes kunst i en film. Nu kom de fleste store scenens navner til filmen, men det viste sig at mange av dem blev skuffet og forvirret. Dette var noget ganske andet end de hadde

Der skal spilles en scene i en vild og romantisk skogegn. Man har fundet et sted som man synes passer for handlingen, og nu instuderer instruktøren og filmdivan den paagjældende scene, mens operatøren fra toppen av en klippe beregner avstandene og hvilken effekt man vil kunne opnaa.

ventet, og til deres overraskelse opdaget de, at der her hersket ganske andre lover end for talescenen, og at det var lover som strengt maaite holdes.

Det første en skuespiller opdager, naar han gaar fra scenen til filmen er at han faar meget mindre plads at bevæge sig paa. Han har ikke den brede rampe foran sig, men bare apparatets synsvinkel. Det er meget vanskelig for ham til en begyndelse at holde sig indenfor den plads som er avstukket for hans bevægelser. Man tar meget treffende sagt at det er likesaa vanskelig og fremmed for en skuespiller første gang at spille for apparatet som for en operasanger at synge ind i en gramofon. Manglen av den aapne scene og av publikum, av belysningen, orkestret og publikums bifald virker ogsaa nedstemmende. Men den værste forskjell at komme over er dog at man ingen replikker har. I almindelighet opfatter publikum et filmspill som en pantomime. Det er den dog ikke helt ut. Tidligere spilte filmaktører i taushet, men virkningen var ikke saaledes at den dækket rollens mening. Nu gaar man frem paa en anden maate. Hver skuespiller faar nu en skreven karakteristik av sin rolle, og naar han spiller gaar han ikke taus omkring. For at skape liv i figuren taler han til sine medspillere. Man har eksempler paa, at døvstumme mennesker som har lært at tale efter avlæsningsmetoden

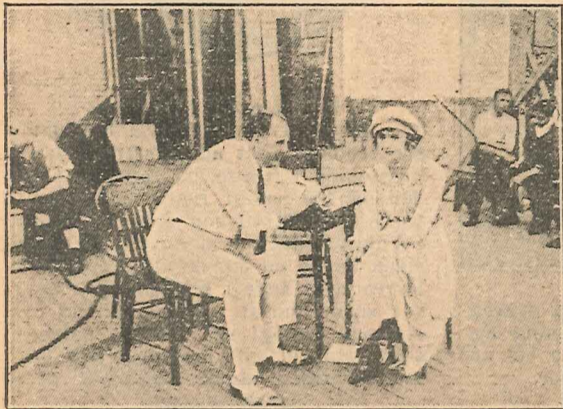

Værre er det ofte for en skuespiller som fra den rigtige scene gaar over til filmen, at holde sig avstander og rumforhold etterrettelig. Kameraets synsbredde er begrenset, og skuespilleren maa ikke komme utenfor den paa gulvet avstakne plads.

av skuespillerens mundstillinger har kunnet lese hvad der blev sagt og har erklært at dette ikke passet med, hvad man kunde formode efter filmens øvrige indhold. Det vigtigste har vi imidlertid endnu tilbage og det er skuespillerens bevægelser. Han maa gaa paa en ganske anden maate end paa den rigtige scene; hans armbevægelser, hans holdning, hans maate at

Instruktion paa atelieret. Her er vi i en almindelig stuedekoration og instruktøren sætter en ung film-skuespillerinde ind i hendes rolle.

staa paa maa være anderledes. Det har ofte hændt at en stor skuespiller naar han første gang blev filmet ikke har villet la sig lede av instruktøren, men har spillet paa sin gamle maate. Naar han efterpaa fik se filmen og saa hvor grotesk han forekom paa den, forstod han først at han var kommet ind under andre lover.

De helt forandrede belysningseffekter og afstande bevirker ogsaa at masken som lægges maa være forskjellig fra den som sminkes paa ansigtet paa talescenen. Tidligere trodde man at bare den skarpe profil og den mørke haarfarve og øjenfarve tok sig ut paa film. Med profilen forholder det sig vel slik, skjont der nu ved sminkørens hjælp kan bøtes meget paa en utvasket profil, men da mange av de største filmstjerner er blonde ser man at ogsaa den lyse farve kan gjøre sig gjældende. Meget mørke øine ser ofte uttrykkløse og sløve ut paa en film, brune øine er bedre, men de bedste er de graagrønne øine, for de gir det bedste og mest karakteristiske uttryk. Med haaret forholder det sig som med øinene. Sort haar er daarligere end brunt og rødt haar gir ofte det bedste fotografiske billede. Men dette avhænger dog meget av belysningen. Meget mørke folk tar sig ofte paa filmen ut som negrer, hvis man ikke sætter særlige belysningseffekter paa dem. Man kan ogsaa opnaa rent mirakuløse virkninger for at forandre et uregelmæs-

sig ansigt til et regelmæssig ved at paamaale det forskjellige streker i forskjellige farver. Her kan sminkøren vise sin kunst. Men en skuespiller fra en talescene som spiller i en film, kjender neppe sig selv første gang han ser sig i speil i denne maske.

Det er meget lettere at spille en alvorlig rolle end en komisk. Det er mulig at paagjældende rolle virkelig er meget komisk fra forfatterens haand, men derfor kan den godt falde fuldstændig sammen paa en film. Den alvorlige rolles mer langsomme og værdige bevægelser er ofte av større effekt end komikerens kurtige og smaa. For at opnaa effekt gaar filmøren ofte ut i det virkelige liv og sluderer menneskenes bevægelser der. Her skaper tilfældet ofte situationer av langt større komik end dem en kunstner selv kan finde paa. Chaplin saa en gang en mand i New York springe efter sin avblaaste hat og falde tre ganger. Naar han gjentar denne scene jubler folk av latter. Overraskelsen spiller en stor rolle naar det gjælder om at opnaa en komisk virkning. En scene viste indgangen til en bankboks. En gammel dame kommer med sit nøkleknippe, ser sig mislænkstomt omkring, aapner med besvær og høilidelig ansigt boksens staaldør og gaar ind. Et øieblikks tomhet paa scenen. Saa kommer den gamle dame baklængs ut, bøst under byrden — av hvad? Alle venter at se hende belæst med pengeposer. Hun vender sig om, og man ser at hun i armene bærer — sin lille, tykke Moppe og sin gulvskruppe. En stor fordel filmen har fremfor den almindelige scene er at den kan koncentrere publikums opmærksomhet om et eneste punkt, et

raader filmen over virkemidler som den gamle scene ikke nogensinde vil kunne komme i besiddelse av, hvor høit saa end den moderne teatertechnik utvikles, for den har rumforholdene mot sig. Allerede av denne grund er det at filmen har vundet saa stort et terræng fra det talende teater.

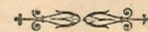
Først naar alle avstander er beregnet, alle lysvirkningener prøvd og skuespillerne inde

Instruktion ute i det fri. Her skal der spiles en scene som foregaar i en skog. En av hellene er bundet og en ung pike skal befri. Nu viser instruktøren hvorledes scenen bør spilles.

i rollene, kan man begynde de første prøver. Hver instruktør har sin arbeidsmaate for de forskjellige filmkomediers art og indhold. Desuten har hver skuespiller ofte sine vanner og sin spillemaate som man ikke kan se bort fra, men maa ta med i betragtning. Paa de amerikanske filmteatre gaar man ofte frem paa den maate, at skuespilleren eller skuespillerinden spiller sin rolle foran et speil, gjentar hver scene gang paa gang og først flytter speilet bort, naar han eller hun er tilfreds med spillet. Saa flyttes optagelsesapparatet frem, og lysprojektorerne tændes. Optagelsen kan begynde.

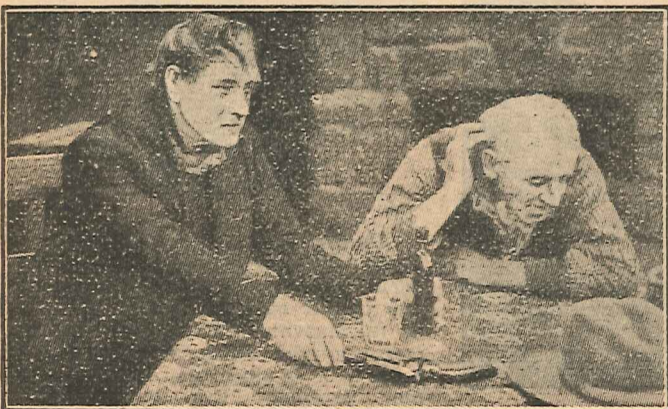
Hvorledes er nu de omgivelser, i hvilke en filmkomedie spilles? Det er det, vi skal se i næste artikkel, og man vil da se hvor uendelig forskjellig de er fra det rigtige teaters. De fleste vet ialfald litt om, hvorledes det gaar for sig med prøvene paa en talescene. Naar man kommer ind mellem kameraet og lyskastene paa filmens scene, hvor baade luft og væggen er av glas som i et drivhus, ser man, at man er kommet ind i en helt ny og ukjent verden.

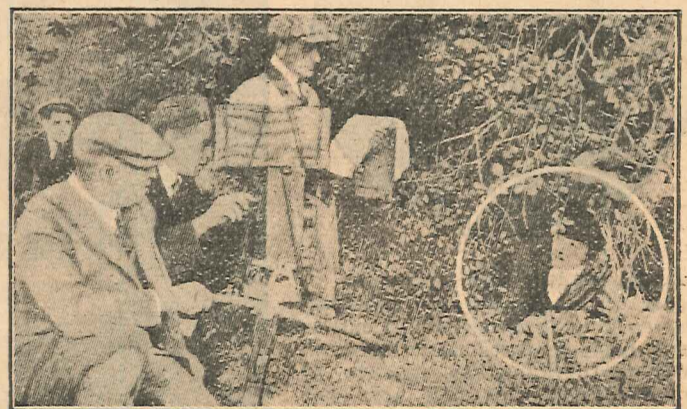
Sminkør og frisør kan ofte gjøre underverker i retning av maskering og av at forvandle et ikke særlig karakteristisk ansigt til at bli hvad man i filmsproget kalder „et godt kamera-ansigt“.

et eneste ansigt om det skal være. Paa den almindelige scene kan man ikke borteliminere omgivelserne om det samtalende par. Det kan man i filmen, og det blir ofte den mest dramatiske scene i en film, naar man bare ser en haand gjøre den ene bevægelse, hvorav handlingen avhænger, eller de to hoder slikkes sammen, i hvis samtale hele intrigen knyttes. Optagelsesapparatet kan rettes like paa haanden eller de to hoder, og alt andet som er uvedkommende i dette øieblik forsvinder. Her er virkelig skedd en gjenfødelse av den dramatiske kunst, en uventet og overraskende fornyelse.

Det er forøvrig en kjendsgjerning at mange av de moderne filminstruktører ofte opfinder rent ut geniale maater at skape virkninger paa. Hvad har man ikke ofte opnaadd ved hjælp av et speil, en glassdør, et vindu eller en trap. Her

Filmens har det fortin fremfor talescenen at den ganske anderledes end denne kan koncentrere tilskuernes opmærksomhet paa et bestemt punkt, paa en enkelt liten handling, mens hele den øvrige scene og bakgrund elimineres bort. Det er tilfældet her med denne scene, hvor komediens skurk forsøker paa at faa den gamle mand til at drikke soveurikken.

I endnu høiere grad er det tilfældet med denne lille scene her. Paa det hvite lerret ser tilskuerne først bare den grønne busk, derpaa grenene som bevæger sig og saa et kvindhode som langsomt kommer til syne og igjen forsvinder. Rent bortset fra at en slik scene ikke vil kunne fremstilles paa et rigtig teater, vilde man paa en talescene ikke kiare at isøre dette billede fra omgivelserne. Paa filmen ses bare hvad der her er indefor kurklen.

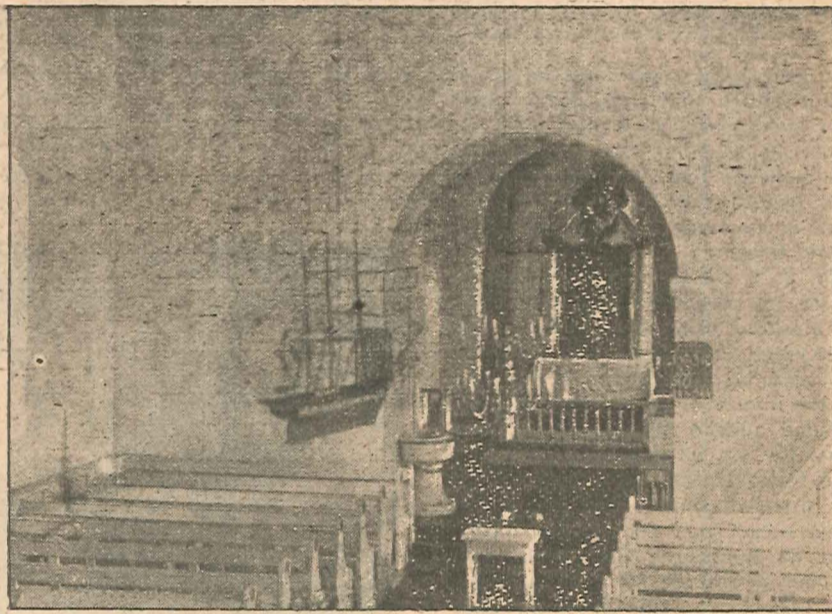
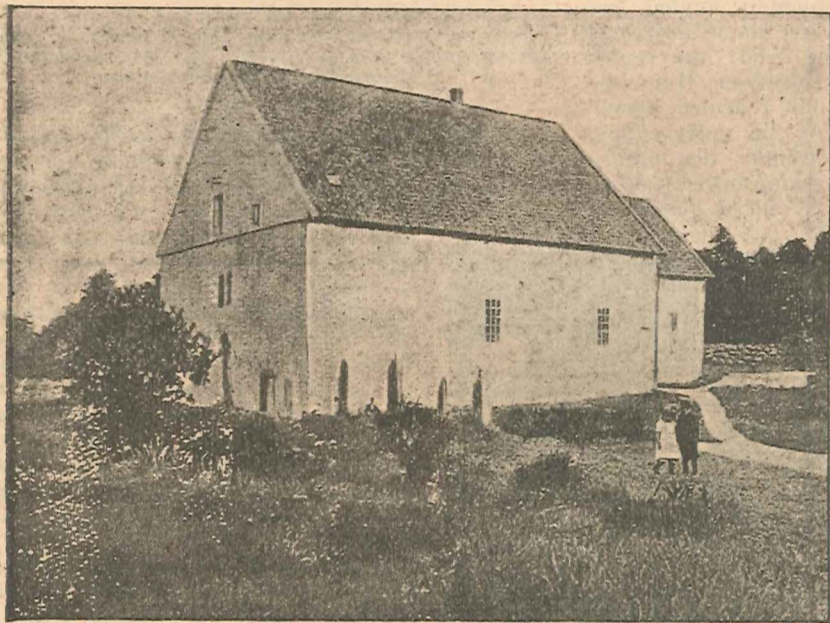
Den nye konsul i Chicago, hr. Olaf Bernts som altsaa er blit minister Gades efterfølger derover, er født i Kristiania 1870. Han tok latinartium i 1889 og eksamen ved Dresden handelsakademi i 1891. Efter i nogen aar at ha virket som forretningsmand tok han i 1904 juridisk embedseksamen og reiste i 1907 til Amerika. Her kom han ind i vor konsulatetat og blev i 1916 norske vicekonsul i Chicago. Han er et meget anset medlem av den norske koloni derover.

„Tanken” paa gatearbeide. I den sidste tid har man i Kristiania drevet endel særdeles vellykkede forsøk med motorishøvler til oprensning og utjevning av gatene. En „tank” erstatter 8—10 hester og er let at betjene. Veivæsenet vil foreløbig ha tre slike motorishøvler. Fot. Skarpmoen.

Dansk prest i Valdres. Paa grund av prestensoden har danske teologer faat adgang til at søke prestekald i Norge, og fornylig blev den danske pastor Louis C. A. Fyrwald utnævnt til sogneprest i Vang i Valdres, hvor man for ca. 200 aar siden hadde en danskfødt prest. Hr. Fyrwald er født i Kjøbenhavn 1888, var senere bosat i Sønderjylland og studerte teologi ved Berlins universitet. Han er gift med en norsk dame og taler norsk med god østlansk akcent.

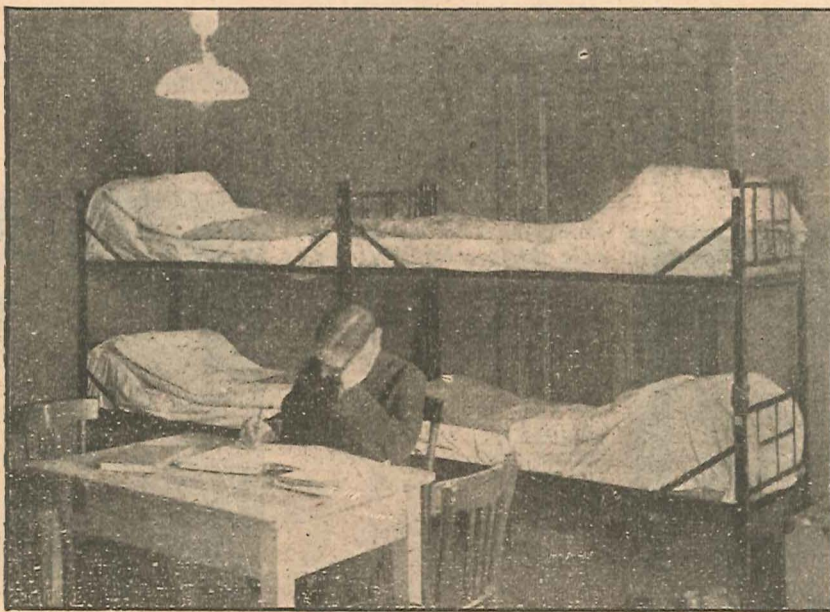

En gammel kirke ute i havbrynet.

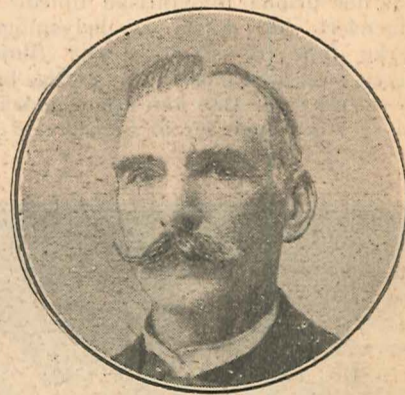
I tilknytning til de gamle kirkebygninger vi efterhaanden har gjengitt hitsætter vi idag ogsaa etpar billeder fra Hvaler kirke. Den ligger paa den største av øene i den anselige øgruppe utenfor Fredrikshald og Fredrikstad. Kirken som antas at skrive sig fra det 12. aarhundre er en solid liten stenbygning og har bl. a. en ældgammel klokke med runeindskrift. I 1724 blev kirken solgt ved offentlig auktion, og den var i privat eie indtil sognet i 1860 kjøpte den. Interesserte folk har i aarenes løp hjulpet til med utsmykning av dens spartanske indre. Ikke mindst har frøken Andrea Lycke bl. a. ved at forære den etpar vakre lysekroner bidrat til utsmykningen som danner vidnesbyrd om Hvalerboernes pietetsfølelse.

En hædret nybrottsmand. Peder P. Myrhaugen i Gudbrandsdalen fik nylig kongens fortjenstmedalje for sine fortjenester av jordbruk og dyrkning av nymark og brakmark. Han er født 1872 paa pladsen Myrhaugen i Nordre Fron hvor hans forældre med den store barneflokk hadde det smaat. Efter i nogen aar at ha strævet i Amerika kom han hjem med endel spareskilling og kjøpte i 1901 Myrhaugen som han nu har drevet op til et litet mønsterbruk som føder hest, syv storfæ m. v.

Studenterkollegiet i Schultz' gate i Kristiania er nu tat i bruk. At inventaret er vistnok ikke paa plads endnu, men indkvarteringen betyr dog et betraktelig gode for de ca. 180 unge mennesker som her har faat bolig. I første etage holder de kvindelige studenter til, mens de øvrige fire er forbeholdt de mandlige. I hvert værelse er der anbragt to etager med senger som i militærbarakkene. Som oldfrue og forstanderinde er ansat fru Hammer. — Fot. Skarpmoen.

En foregangsmand i Valdres. Lærer, kirkesanger og gaardbruker Johan O. Qvale i Vang som nu emer end 50 aars virke har fratraadt de førstnevnte stillinger, har høstet megen anerkjendelse for sit store arbeide paa landbrukets og skogdriftens omraade. Han driver stort gaardsbruk, har stiftet hesteassuranceselskap, kvægavlsforening, skogselskap etc. i hjembygden og indehat mange tillidshverv. Qvale som tilhører Wangensteenslegten er nu 72 aar, men han vil ikke lægge aarene op for det, sier han.

Litt parisernyt.

Jean Dupuy,

den franske statsmand og forhenværende minister som nu er avgaat ved døden. Han dannet et eksempel paa hvor langt man i Frankrike kan drive det som journalist. Dupuy grundla bladet „Den lille Pariser” som fik en vældig indflydelse paa de brede lag og hadde et uhyre oplag. Flere ganger var han minister og han tjente sig en kjæmpeformue.

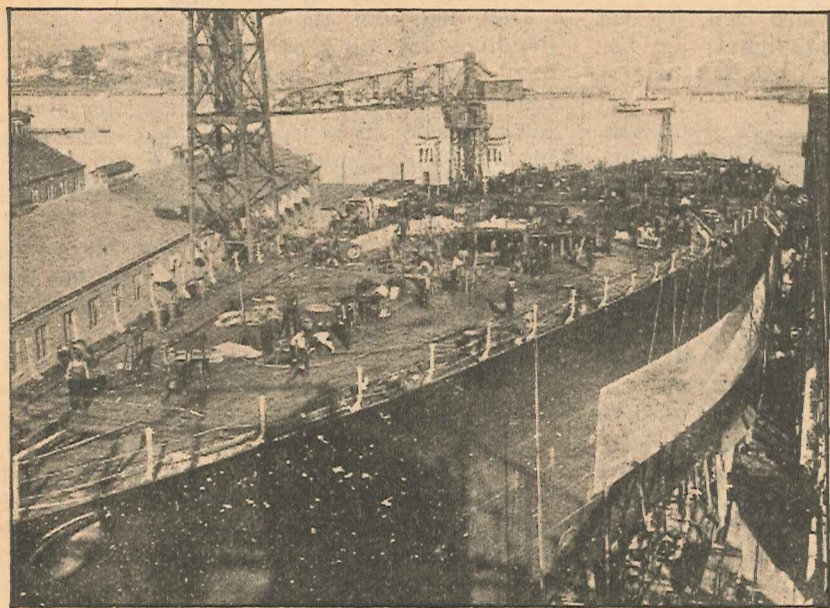

Under oversvømmelsene i Paris gik vandet enkelte dager helt op i gatene ved byportene mens man i forstædene maatte bruke flatbundede prammer som fremkomstmiddel; her stod vandet opover villaenes kjeldervinduer. Man slap dog katastrofer som ved de tyske oversvømmelser.

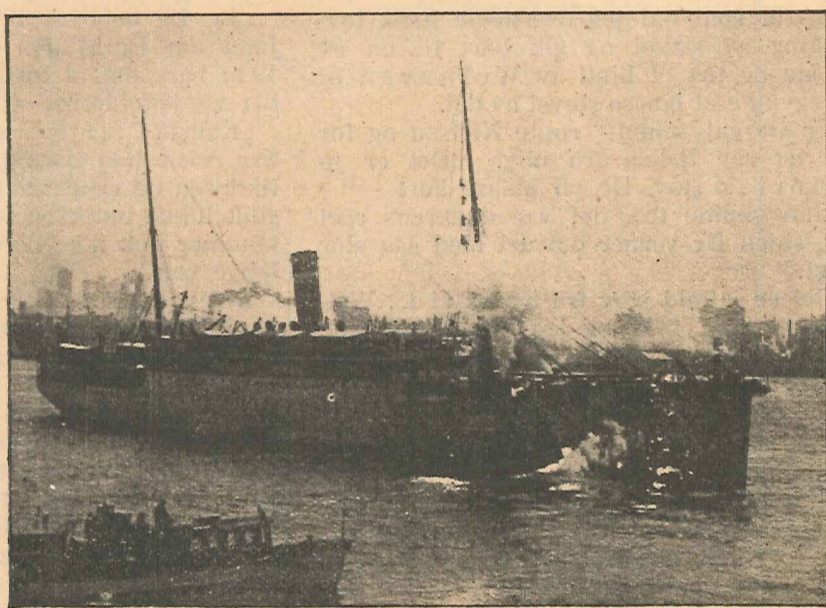

Paul Adam,

den franske romanforfatter som nys er avgaat ved døden. Ved siden av Anatole France var Paul Adam vistnok den mest læste forfatter baade i Frankrike og i utlandet. Mot Anatole Frances bitre ironi og pessimisme satte han sit lyse syn paa menneskene. Han var en av det litterære Frankrikes mest sympatiske personligheter

Amerika tror ikke synderlig paa den evige fred — ialfald ikke med Japan. Det forøker stadig sin flaaete og sine flaaestationer ved Stillehavet. Ved Mare Island paa den kaliforniske kyst har man saaledes anlagt et stort nyt orlogsverft, og herfra løp nylig dreadnoughten „California” av stabelen. Det er det første krigsskip som Amerika har bygget paa Stillehavskysten, men flere er under bygning.

Amerikanerne utviser bolsjevikere og anarkister i tusenvis og sender dem tilbake til Europa. Her ser man damperen „Buford” som nylig førte 200 bolsjevikere til Riga hvorfra de senere skulde sendes videre til Sovjet-Rusland. Amerikanerne søker at gjøre kortest mulig proces med de urolige elementer og skille sig med dem. Over 8000 personer skal vistnok paa denne maate sendes tilbake til Europa.

Efter Versaillestraktatens ikrafttræden.

Versaillestraktatens bestemmelser mange og omfangsrige bestemmelser er altsaa nu traadt i kraft og den diplomatiske forbindelse mellem Tyskland og de magter som har ratificert traktaten blir efterhvert gjenoptat. Lenge vil det vel heller ikke vare, før det samme blir tilfældet mellem Tyskland og Amerika hvis ratifikation blev bebudet at ville finde sted omkring 1. februar. For Europas nærmeste fremtid vil denne vidtrækkende traktat ha den største betydning — ogsaa forsaavidt angaar de nøytrale stater, ikke mindst hvis disse gaar ind i nationenes forbund og dermed paatar sig forpligtelser med hensyn til traktatens gjennomførelse som man mener vil volde mange vanskeligheter. Disse meldte sig straks bl. a. for Hollands vedkommende gjennom den note hvori de allierte magter kræver Wilhelm av Hohenzollern utlevert for at stilles til doms. Denne note satte Holland i et vanskelig dilemma. Mens man med interesse imøtesaa hvorledes Versaillestraktatens konsekvenser vil bli gjennomført og hvilken indflydelse disse vil faa paa Tysklands stilling og Europas skjæbne, er der nu

Præsident Masaryk holder i Prag den første revy over den første tsjekkosllovakiske hær. Hundreder av aars drømme er dermed gaat i opfyldelse, Böhmen er atter et selvstændig land. Den tsjekkosllovakiske hær er skapt tuldstendig efter fransk mønster. Den er organisert av franske officerer og væbnet med franske vaaben. Ved den tsjekkiske nationaldags aapning proklamerte præsident Masaryk alliancen med Frankrike.

ogsaa andre betydningsfulde spørsmål paa den store fredsvei som har faat øket aktualitet efterhaanden som nødvendigheten av deres ordning paatrænger sig. Det er spørsmålene om ordningen paa Balkanhalvøen, ved Adriaterhavet, i Orienten og det store russiske problem. Et av de fremtrædende led i denne vanskelige materie danner fredstraktaten med Ungarn som nu staar for tur. De betingelser som de allierte magter har forelagt ungarerne er baade haarde og skjæbnesvangre, og det har ingenlunde bidrat til at stemme de allierte velvillig at det gamle politiske regime gjennom de sidste maaneders reaktionære begivenheter har faat anledning til at utfolde en livlig aktivitet. Grænsereguleringene vil volde store vanskeligheter ved siden av mange andre spørsmål. Den største opsig i sidste halvdel av januar vakte dog de ændrede signaler i de alliertes forhold til Rusland. Clemenceaus isoleringspolitikk overfor Sovjet-Rusland har ingenlunde vundet almindelig anklang inden de allierte magter, hvor man paa mange hold bl. a. mener at den nu besluttede ophævelse av blokaden netop vil komme til at rykke bort en av grundpilarene for bolsjevikenes magtstilling.

Støv.

„Hør engang, Nielsen,“ sa jeg en dag til min gamle ven, bokhandleren, med hvem jeg i mine studenterdager saa ofte fik mig en lun passiar. „Hvorfor vasker De ikke bort alt det støv som brer sig alle steder heroppe? Hvorfor faar De ikke en rengjøringskone herop og faar gjort ordenlig rent? Det kan sandelig trænges her.“

Den lille, gamle Nielsen tok brillene av sin næse og saa paa mig med et uttryk av den høiesle forbauselse.

„En rengjøringskone?“

„Javist! Helst to — og en kraftig støvsuger, saa alt det sundhetsfarlige smuds kunde faa reise pas.“

Nielsen rystet skuffet paa sit lille, graa hode:

„Aa, Herre Gud, og jeg som trodde De var en støvelsker likesom jeg, siden De kommer saa ofte og passiarer med mig her i min hule. Men der kan man se hvorledes man kan ta feil! — Unge mand, forstaar De da ikke at hvis der kom en rengjøringskone hitop, vilde hun ødelægge hele interiøret for mig. Støvet hører jo med til en gammel bokhancel — ja, det er jo likesom bokenes patina —“

Jeg lot som om jeg overhørte hans lovprisning av støvet og gik bort til en av reolene og tok et bind av Welhaven ut og begynde at blaase støvet av det.

„Er De gal, mand!“ ropte Nielsen og for bort og rev boken fra mig. „Det er jo historisk støv, De vil blaase bort —“

„Man skulde tro, det var digterens eget støv, siden De verner om det med saa stor pietet.“

„Det er ialfald støv fra hans tid. Welhaven døde i 1873, og jeg kjøpte butikken og huset i 1872. Dengang laa der allerede støv paa bøkene og det er ikke rørt siden, altsaa er det historisk støv —“

„Vet De hvad De skulde gjøre, Nielsen? De skulde ta nogen slikprøver av Deres historiske støv, klassificere det og numrere det og saa vise det frem for et æret publikum som støv fra kong Oscar den 1stes og kong Oscar den 2dens tid osv. De kan tro det vilde gjøre sig, især hvis De ogsaa var saa heldig at faa fat i litt støv fra selve Carl den 12te —“

I det samme gik døren op og en ung student gled stille og litt forlegen bort til disken:

„Vil De kjøpe disse?“ sa han og tok indpakningspapiret av et par bøker i nydelige bind.

Nielsen tok dem i haanden, vurderte dem og kastet dem saa skjodesløst bort paa disken

„Ti kroner,“ sa han.

Studenten nikket fornøiet, fik pengene og forsvandt.

„Nielsen, synes De ikke at det er synd og skam at gaa og sælge denslags pene bøker? Det er kanskje ovenikjøpet en present fra hans forældre eller slegninger. Og pengene — ja, dem bruker han kanskje i aften.“

„Ja, la ham det!“ sa Nielsen rent ungdommelig ivrig. „La ham inderlig gjerne det. La ham bare more sig og nyde livet, mens han er ung. Sine studier skal han naturligvis passe; men de andre bøker kan han læse, naar han begynner at bli gammel —“

„Men Nielsen!“

„Ja, det mener jeg,“ sa han og skjov næsten haantlig til de nydelige bøker. „Jeg hater bøker. De suger kraften av allfor mange unge og gjør dem uskikket til at leve livet som de skal, med rødt blod og friske sanser.“

„Hvad er det De sier!“ ropte jeg og stirret paa Nielsen i den yderste forbauselse. „Ha-

ter De bøker? De — bokorm fremfor nogen anden! De som nu i en menneskealder har gaat her mellem Deres bøker fra morgen til aften.“

Nielsen smilte med sit bleke, stille oktober-smil og sa:

„Si mig, min unge ven, tror De, skomakeren over paa hjørnet som hver dag sitter og hamrer paa sit lær lever i en stadig tilbedelse av saalelær og bekræd? Eller tror De, kjøbmanden her ved siden av aften efter aften falder paaknæ for sine runde skinker og pølser og synger serenade for dem?“

„Fy, Nielsen, nu taler De jo formastelig.“

„Snik — snak! Bøker er en handelsvare som enhver anden, og man behøver ikke at elske bøker, fordi man handler med dem, og det gjør altsaa ikke jeg —“

Jeg gik helt bort til den gamle mand og saa ham like ind i ansigtet.

„Nielsen, Nielsen,“ sa jeg „De skjuler noget. Deres forsvar for støvet er bare et skinforsvar som De har konstruert for at dække over det som ligger bakenfor, nemlig støvet over Deres egen sjæl. Der er hændt dem noget i Deres liv som har gjort Dem bitter! — Fortæl mig hvad det er!“

Nielsen blev ved disse ord endnu blekere end sedvanlig og han saa paa mig med et underlig sky, næsten ængstelig blik.

„Ja, De behøver ikke være ræd, jeg vet intet om Deres livs hemmelighet; jeg ber Dem bare om at fortælle, fordi jeg tror at det vil lette Deres sind.“

„Kanske,“ sa Nielsen med et dypt suk. Saa reiste han sig og gik bort og laaste butikdøren og salte skodder for. „Vi kan vist godt lukke butikken for idag,“ sa han, „der kommer nok ikke flere kunder i dette frygtelige veir.“

Det var blit et fælt veir, stormen for hylende bortover den trange gate og regnet pisket med en slik kraft mot de smudsige ruter at man skulde tro, Vorherre nu endelig hadde besluttet sig til at vaske dem rene, siden ingen anden vilde gjøre det.

Jeg sat melop og tænkte paa at i det veir var det egentlig ganske hyggelig herinde. Støvet hadde tussmørket barmhjertig lagt sin kaape over, og det røde lys fra kakkelovnsfløene, som kastedes over vægreolene med alle de gamle bøker og med hel Rembrandtsk virkning oplyste Nielsen, som hadde sat sig paa en stol indenfor disken, la en egen varm og malerisk tone over interiøret.

„Ser De,“ begynde Nielsen, „da jeg første gang saa Dem staa foran mig: sterk, sund og frisk, trenet av sport og friluftsliv og med et livserobrende smil i de blanke, glade øine, tænkte jeg: den mand lar sig ikke narre for sin ungdom. Han murer sig ikke inde i kakkelovnskroken med en bok, mens livet syder og bruser og kalder utenfor — nei.“

Da jeg var i Deres alder, var jeg Deres fuldstændige motsætning: skrøpelig av legeme, blek og duknakket av stillesittende indendørs liv, men behersket av en mægtig drømmehu og med en næsten umættelig læselyst.

Jeg elsket bøker, følte mig aldrig lykkeligere end naar jeg kunde ta mig en ordenlig dukkert ned i dybden av litteraturens mesterverker, med alle sanser indsuge hele dets brogede fantasiverden og lukke øinene for livet utenfor.

„Din læsehest, din bokorm!“ lo kamera-tene av mig. „Du sitter alltid bare og læser om livet og lykken! Kom ut og lev og nyd livet sammen med os andre; husk paa hvad en av dine digtere selv har skrevet: „De skjønneste digter har digterne ikke skrevet, dem har mennesker levd.“

Men „læsehesten“ blev sittende, mens de andre for ut til det glade liv mellem venner

og veninder. Men se, den bleke bokorm som foretrak boken for livet, ogsaa han var dog ung. Ogsaa han hadde ungdommens varme blod i sine aarer, ogsaa han længtet — men han manglet mod til at træ op paa livets scene og gripe efter lykken.

Da møtte jeg min skjæbne: En dag blev jeg lærer for to unge piker, døtrer av en av byens mest ansele kjøbmænd. Det var med beklemt hjerte, jeg gik til denne gjerning, som jeg jo med mit undselige, litt keitete væsen skulde synes mangle belingelsen for at utøve tilfredsstillende. — Men det gik. De to unge piker var begge meget sympatiske og kultiverte, og de lot sig ikke merke med at jeg jo underliden i min befippelse kunde bære mig litt underlig ad. Den yngste som bare var seksten aar kunde nok av og til smile litt i øienkrokene, men den ældste som var tyve aar og het Harriet lot sig ikke merke med noget, skjønt hun ikke var mindre munter og livsglad end den yngre. For hver dag som gik fængsledes jeg mer og mer av denne unge dame; som var saa ukjent med omgangen med unge piker følte en jublende glæde risle gjennem mit legeme, naar hun fæstet sine mørke, bløte øine paa mig, disse øine som paa en gang røbet baade saa megen hjertevarme og kultur og klokskap.

Den dag kom, da jeg følte at jeg elsket hende — og følte at jeg elsket for første gang i mit liv, med hele min opsparte kjærlighetskraft, og det var med usigelig glæde jeg la merke til at hun, naar jeg læste høit for hende og hendes søster, med den største interesse og anspændthet fulgte minespillet i mit ansigt.

Jeg hadde en følelse av at der laa noget og vokste mellem hende og mig, som om det bar mot en stor, lys og straalende vaarglæde for os begge.

Da kom slangen til vort paradis. En vakker dag arriverte en fætter av de unge piker — en godseiersøn som skulde opholde sig der i huset en tid. Han var min komplette motsætning: kraftig og frisk som et ungt skogdyr, med et par øine som røbet en glubende livsappetit. Men det var smaat bevendt med hans intelligens, han var tom, men overlegen og opblaast og fik hurtig kik paa mig som med mit bleke og forlæste sluetseende seivtøigelig maatte ta mig latterlig ut i hans øine. Han gjorde sterk kur til Harriet, men tilsynelatende uten held. Hun viste ham bare den venlighet, man skylder sin fætter — intet andet. Jeg trodde i hendes øine at læse at det var mig, hun elsket — og saa blev med et slag at min unge, hjertebaarne lykke knust.

Det var en søndag. Jeg hadde besluttet mig til at erklære hende min kjærlighet den dag og hadde derfor kjøpt noen blomster, deriblandt en stor violbuket til Harriet. Da piken lukket mig ind i dagligstuen, saa jeg at den var tom, men jeg hørte stemmer inde fra kabinettet. Jeg vilde til at banke paa, da jeg sianset og lyttet. Jeg kunde forstaa at det var fætteren som førte ordet. Hans vrængende stemme fortalte mig yderligere at han hadde nogen tilbedste, gjorde nar av. Jeg hørte ham trippe bortover gulvet og si med pipende stemme: „Tilbedte frøken Harriet, jeg legger mit hjerte for Deres føtter — jeg er bare en slakkars bokorm — men en orin har ogsaa hjerte.“

Ovenpaa dette lyn som rammet mig like i hjertet kom lordenskraldet som lammet mig fuldstændig. Jeg hørte en høi, frisk, rislende ungpikelatter, jeg kjendte saa godt — hendes latter.

Violbuketten faldt ut av min haand og det gik rundt for mig. Den kvinde, for hvem jeg hadde bygget et alter i mit hjerte og paa hvis gjenkjærlighet jeg hadde været saa naiv at tro — hun stod altsaa derinde

og lo, mens hendes dumme kløvn av en fætter latterliggjorde min person.“

Nielsen sukkel dypt og strøk sig over panden som for at jage bort alle de mørke minder.

„Ja, saa er der ikke mer at fortælle, end at jeg aldrig har set hende siden,“ fortsatte han tonløst, og at jeg efter dette slag opgav mig selv fuldstændig. Jeg følte det samme som Evald efter skilsmissen med Arendal: at jeg nu bare kunde slentre gjennem livet uten maal, uten indhold. Jeg vendte mine studier ryggen og reiste bort i flere aar, og da jeg atter kom tilbake, følte jeg mig gammel og træt, og det var næsten med likegyldighet, jeg hørte at hun hadde giftet sig — naturligvis med fætteren.

For min farsarv kjøpte jeg saa huset og butikken her for at hevne mig —

„Hevne Dem — ?“

„Ja, for at hevne mig paa bøkene — de bøger som jeg nu følte at jeg hatet like-saa høit som jeg tidligere hadde elsket dem. Det var jo deres skyld altsammen. Derfor svor jeg ogsaa en dyr ed paa at jeg aldrig — aldrig mer skulde aapne en bok og De ser, jeg har holdt ord.“

Han gik bort til en av reolene og rev med voldsom haand et par bøger ut av hylden og slengte dem bort paa gulvet, saa støvet føk tilveirs.

„Disse forbandede bøger!“ ropte han. „Hvor jeg hater dem! De har ødelagt hele min livslykke! Først holdt de mig inde-spærret i sil fængsel, mens livet og dets glæder løp fra mig, og da kjærligheten endelig — ren og hellig — vaaknet i mit bryst, saa var det atter bøkernes skyld at jeg led skibbrud.“

„Ha — ha — ha! En støvet bokorm kunde selvfølgelig aldrig vinde en ung frisk kvindes gunst! Han maatte naturligvis bli latterlig i hendes øine!“

Han utstøtte en uhyggelig latter og sank saa sammen paa stolen, men straks efter reiste han sig og slog i disken.

„Jeg har svoret en dyr ed paa aldrig mer at aapne en bok — men jeg vil bryte min ed, hvis en bok virkelig endnu en gang kan bringe litt solskin over mit fattige liv.“

Saa sank han atter sløvt sammen, og jeg tok avsked og listet mig bort. Stakkars Nielsen hadde endelig lukket op for fortroligheten og fortalt mig sit livs historie.

Først tre aar efter — i mellemtiden hadde jeg høit ansættelse paa et amtmandskontor paa landet — skulde jeg atter se gamle Nielsen igjen.

Det var en vinteraften; jeg var netop kommet til byen, og da jeg kom forbi den gamle gaten, hvor min ven, bokhandleren, bodde, dreide jeg om hjørnet for at gaa op og hilse paa ham. Men da jeg var kommet et stykke nedover gaten, maalte jeg gni mine øine. Var det ikke Nielsens hus, det lille som sprang frem derborte? Jo — men hvorledes var det, det saa ut? Det straalte jo som en brud, hvitkalket og oppudset fra kjelder til kvist. Aarstallet over døren skinte i det rødeste guld, og den nydelige, kunstfærdige klokkestreng var befridd for sin gamle, røverøde rust og istandsat paa det mest omhyggelige. Skulde stakkars Nielsen være død og huset kommet i en andens eie? Bokhandelen var der ganske vist endnu; men de speilblanke ruter og den helt pene opstilling av bøger indenfor kunde nok tyde paa at den hadde faat en anden indehaver.

Jeg tok trappen i et sprang og da jeg lukket op butikdøren, var det ikke støv, men en behagelig sterk lugt av lak og maling som slog mig imøte, og et syn viste sig som nær hadde faat mig til at gaa bak-

over: Nielsen bak en straalende nypolert disk — selv soignert og nybarbert, røkende paa sin lange pipe og læsende — virkelig læsende i en bok.

„Men hvad er dette, Nielsen!“ ropte jeg. „Hvad betyr alt dette? Hvor er alt det hellige, historiske støv? Hele patinaen er jo gaat av interiøret!“

Nielsen reiste sig og gav mig haanden med et varmt smil.

„Vorherre har været naadig,“ sa han, „og tat den mørke sky bort fra mit liv.“

„Hvorledes det?“

„De husker nok at jeg sidst sa, jeg vilde bryte min ed, hvis der ved hjælp av en bok atter kunde kastes litt solskin over mit liv. Denne bok har jeg fundet og her er den.“

Han rakte mig en bok i en nydelig indbinding. Jeg slog den op. Det var Bergsøes:

„Fra Piazza del Popolo.“

„Ser De, i denne bok læste jeg saa mange ganger i min ungdom for hende. Med bankende hjerte fulgte jeg Henry og Harriet — det var vore egne navner — paa deres tornefulde kjærlighetsvei — og hun — ja, hun har altsaa, Gud ske lov, gjort det samme. For denne bok,“ fortsatte Nielsen med straalende øine, „har tat den bitre brod ut av mit hjerte og git mig vishet for at ogsaa hun elsket mig — —“

„Fortæl, fortæl!“

„Ivaares læste jeg i avisen at hun, som hadde været enke i flere aar, var død. Hendes store indbo blev solgt ved auktion og jeg gik — halvt imot min vilje — dit. Da bøkene blev ropt op, kjøpte jeg nogen av der, deriblandt denne, hvortil der er knyttet saa mange minder — og her skal De se hvad jeg fandt i den: en liten dagbok som var heftet bak i boken og som fortæller mig alt — —“

Jeg skal læse det lille stykke for Dem som hun skrev hin skjæbnesvangre aften:

„Aa, Henry, hvor frygtelig har De ikke gjort denne dag for mig, hvortil jeg hadde sat saa lyse forhaabninger! Jeg fandt den ødelagte violbuket og forstod alt. Hvorfor flygtet De saa hurtig? Hvorfor aapnet De ikke døren? Da vilde De ha set mig staa ved vinduet med ryggen til min dumme fætter, mens taarene stod i mine øine. Ja, var De bare kommet ind istedetfor at la Dem skræmme av Aastas barnslige, kaate latter —“

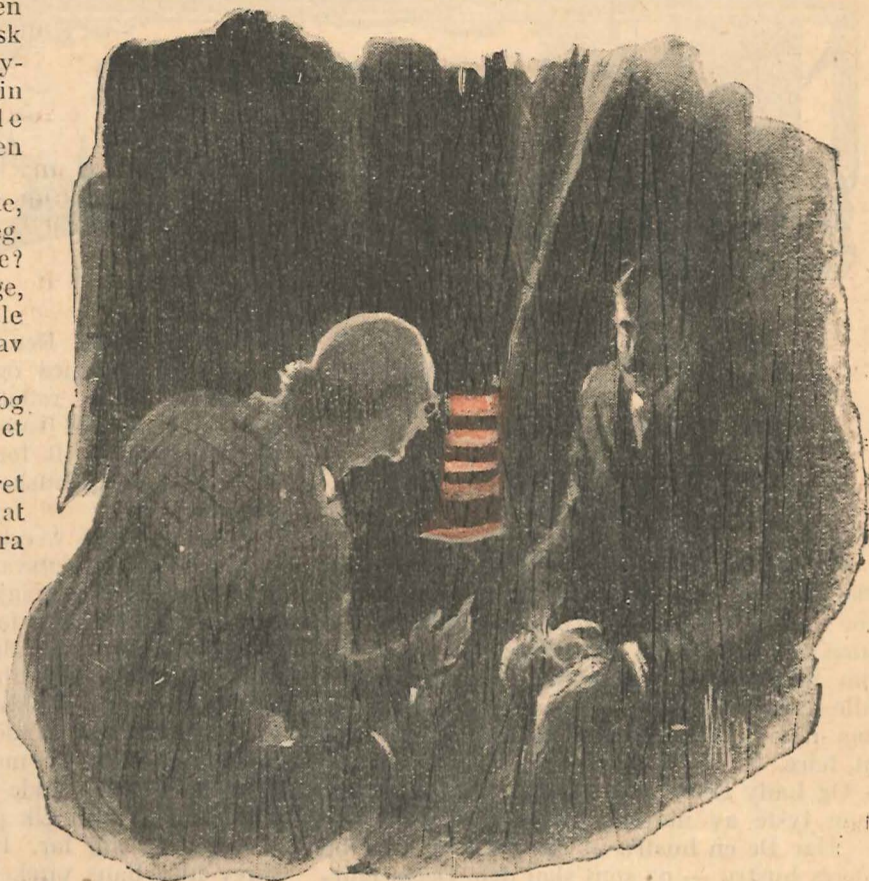
Nielsen stanset og saa paa mig.

„Det var altsaa slet ikke hende som lo,“ sa jeg.

„Nei — det var hendes søster. Jeg vilde ha svoret at jeg skulde ha kjendt hendes stemme og latter blandt tusen og saa tok jeg altsaa allikevel feil i det ulyksalige øieblik. Mine sanser bedrog mig, fordi jeg var saa helt optat av hende at jeg ikke tænkte paa den anden — —“

„Og dette sansebedrag blev aarsaken til Deres fremtids forlis — —“

„Ja, en feiltagelse — en forfærdelig feiltagelse knuste vor lykke — men Gud har altsaa været naadig og sendt mig denne

Det svake lys fra kakkellovnspløerne la en egenvarm tone over interiøret.

bok for at den som en fredens lue skulde gi min alderdom harmoni og likevekt —

„Men hvorfor giftet hun sig?“

„Faren solgte hende. Det var den gamle historie — den ansatte kjøbmand stod paa svake føtter, og for at redde det gamle firmanavn, ofret stakkars Harriet sig efterat hun først hadde ventet i to lange aar paa mig, uten at jeg hadde git nogetsomhelst livstegn fra mig.“

Hendes egteskap blev en eneste tragedie, og det var sikkert en befrielse for hende, da manden døde. Alt det fortæller hun her i sin dagbok og hun uttaler tilslut ønsket om endnu en gang at møte mig for at al misforstaaelse og bitterhet mellem os kan bli bragt ut av verden. Det ønske fik hun altsaa ikke oppfylt, først hendes død bragte freden til mit hjerte — —“

Nielsen stanset et øieblik, saa tok han nogen smaa, bentørrede blader ut av boken og kjærtregnet dem.

„Her skal De se, hun har gjemt min violbuket — her er de visne blader —“

Taarene kom op i den gamle mands øine, mens han sa stille hen for sig: „Behøver jeg noget større bevis paa at hun har elsket mig, — elsket mig som den jeg var, med den bokkultur og aand, jeg var i besiddelse av?“

Nielsen salte sig ned og der lyste en uendelig glæde og fred ut av hans øine.

„Herren være lovet at han tok giftpilen ut av mit hjerte og hævet den forbandelse som hvilte over mine bøger. Nu kan jeg i ro og med sindslikevegt sitte og læse i de gamle mestres verker. — Ja, støvets saga er sluttet; jeg kan leve mine sidste timer i fred og harmoni og jeg kan dø i haabet om at jeg hist oppe, hvor ingen sten legger sig paa de elskende hjerters vei og hvor misforstaaelser og feiltagelser ikke kjendes, i fuld kjærlighetsforstaaelse maa møtes med min Harriet!“

Den gamle bokhandler er død for længe siden. Maatte hans sidste haab være gaat i opfyldelse.

Harald Madsen.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

I det stille hus.

Av

E. Everett-Green.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Og det maatte ikke ske. Det maatte ikke ske for den kvindes skyld der var saa meget for ham! Han var helt paa det rene med at uten Silence Desart vilde livet bli vanskelig, om ikke umulig for ham. Hun var med i alle hans planer for det kommende. Hun var saa noie knyttet til den triumf, han ventet at feire.

Og Lady Letty som saa paa ham med oine som lyste av inderlig sympati spurte:

„Har De en hustru — eller en som skal bli Deres hustru — og som skal dele Deres laurbær?”

Alvorlig og naturlig svarte han:

„Hittil har jeg ikke hat saa meget at dele at jeg har kunnet tænke paa det!”

Straks slog den tanke ned i Lady Lettys hjerne:

„Siden han ikke er forlovet — saa skal jeg nok finde en hustru til denne den mest indtagende av mine løver! Hun maa være i besiddelse av skjønhet, talent og rigdom — og sammen skal de ta verden med storm!”

Men høit sa hun med sin blide stemme:

„Da er livets største glæde endnu forbeholdt Dem! Naar De har skrevet denne bok her uten kjærlighetens inspiration — hvilket mesterverk maa De ikke kunne skape, naar først dens ild er tændt i Deres hjerte?”

Han svarte ikke. De saa paa hverandre i betydningsfull taushet. Saa reiste han sig og tok avsked.

V.

Silence sat med nogen papirer foran sig paa bordet og et drømmende smil paa sine adskilte læber.

Et av disse papirer var bare en lap — men en av disse lapper som betyr saa meget! En check paa ti pund laa foran hende — en uventet løn for et arbeide som hadde kostet hende saa litet. Men hendes smil gjaldt ikke denne check, skjont hendes hjerte blev varmt ved tanken paa at ogsaa hun kunde faa litt held og lykke i de gyldne dager som vilde komme.

For nu var der guld om Silence. Heroppe i hendes to smaa værelser som vendte ut til de knoppene trær paa en strækning land som trods de forstadsagtige omgivelser hadde litt av det landlige præg, hadde hun en fornemmelse som om et gyldent skjær indhyllet hende. Hun syntes, hun drev om paa et stort, gyldent glinsende hav og de herligste luftspeilinger viste sig for hendes undrende oine.

Det papir, paa hvilket hendes oine hvilte omt og dvælende som om alene det at se ordene var lykke nok, var et brev. Det var skrevet med den haand, hun kjendte saa godt nu — karakteristisk, ikke særlig tydelig, men pent og fast — Francis Greys haandskrift.

Han var reist bort for at faa forandring. Paasken kom tidlig, og folk reiste fra byen, og længslen efter vaarens skjønhet hadde

fyldt hans aarer. Der var læst korrektur paa hans bok. Silence og han hadde arbeidet sammen, hadde rettet og forandret, hadde søkt efter de ord som passet bedst av alle, og hadde ikke hvilt, før de hadde fundet dem! — Hvor tydelig husket ikke Silence nu den svundne tid!

Francis Greys værelse hvor de hadde arbeidet sammen forsvandt fra hendes erindring, og hun var igjen en liten pike som arbeidet i sin blinde fars bibliotek, hvor han dikterte hende efter den glimrende hukommelse som hun selv tildels hadde arvet. Som eneste barn av en blind prest, hvis hustru led av en kronisk sykdom, hadde Silence omfattet sine forældre med en dyp og inderlig kjærlighet som hadde fylldt hele hendes liv. Endog mens hun gik paa skolen, hadde hun arbeidet for sin far. Efter hans diktat nedskrev hun hans prækener som hun bakefter læste for ham, indtil han kunde dem utenad. Og mens hun læste kunde han hist forandre et ord, her en sætning — undertiden forandret han hele stykker og viste hende hvorledes ord og uttrykk ved noiere eftertanke, ved en anden omstilling og form kunde gjøres endnu mer levende og indtrængende.

Hvor ofte saa hun ikke for sig de mørke, med bokhylder bedækkete vægger i sin fars bibliotek i den gamle prestegaard! Nu var det den hvithaarede far hun hjalp, og hendes indfald og forandringer var reminiscenser fra de dager, da faren for at utvikle hendes tanker og øve hende, av og til stanset for at ia hende tilfoie de manglende ord, og hun da efter lang betænkningstid endelig fandt noget som vakte hans bifald. — Saa var det igjen Francis, hun hørte utbryte: „Silence, De er vidunderlig! Det blir Dem som skaper de store, herlige verker!”

I sin barndoms dager hadde Silence lært at vælge og vrake sine sproglige uttrykk ut over det helt almindelige. Hendes mor som alltid laa paa en sofa tilbragte mange timer med at iagttatte naturen og dens skjønheter og vilde elementer. Hun lærte ogsaa sin datter at iagttatte. Sammen kunde de finde herlige uttrykk for det, de saa, og for Silence viste der sig herlige, fantastiske bilder og skjønne, betagende eventyrskikkelser i farvespillende klædebon.

Undertiden hadde hun forsøkt at sette nogen av disse fantasier paa papir, men hadde fundet at hun ikke dudde til at iklæde disse skjønne bilder dertil passende ord. Men hun hadde beholdt sine notisbøker, hvori hun hadde nedskrevet sine tanker fra den tid, og i den senere tid hadde hun av og til læst disse optegnelser igjennem.

Og da var Silence blitt rent forbauset over at opdage at de indeholdt spiren til noget — at inspirationen var der — den nødvendigste del av det verk som skulde skapes. Sjælen saa ut av det paa hende med lysende oine — fordret bare en bedre og mer passende klædning for at bli legemliggjort! Og denne klædning var Silence nu istand til at gi den!

Hun hadde valgt et av sine eventyr. Hun hadde utarbeidet det, hadde git det sprogets bedste ord, og mens hun gav dets ynde og skjønhet liv og virkelighet, hadde hun kastet over det en kappe i spillende farvepræg som hjalp det frem til liv.

Det første forsøk var kronet med held! Det var som et vidunder. Nu hadde hun faat be-

talingen for det og sammen med den meddelelsen om at en lignende fortælling vilde faa en god mottagelse. De aar, hun hadde tilbragt med mekanisk at kopiere andres tanker og stemninger, skulde nu vike pladsen for lykkelige, gyldne dager, i hvilke hun selv skapte! Var det da til at undres over at der var en straalende glans i Silence Desarts oine, da hun sat alene denne deilige vaareftermiddag og stirret paa ordene i det brev som laa foran hende!

„Silence, jeg trenger til Dem. Vil De komme til mig? Jeg har før bedt Dem om det, men De sa nei. De trodde, jeg bad Dem om det, fordi De hadde arbeidet saa haardt for mig og trængte likesaa meget til hvile og forandring som jeg selv, ja, sandsynligvis meget mer. Kanske jeg tænkte det. Men nu har jeg indset min feiltagelse. Jeg trenger til Dem, jeg længter efter Dem for min egen skyld. Jeg har ideer, men jeg maa ha Deres deltagelse og medvirkning, for de kan faa fast form og skikkelse. Jeg længter efter at sitte ved havet og se ind i Deres oine og iagttatte glansen i dem, mens jeg fortæller mine ideer. Alene kan jeg intet. Silence, De har hjulpet mig saa vidunderlig at jeg ikke kan skaane Dem nu. Kjære, kom til mig! Dette er et ideelt sted for os. Jeg bor paa et litet hotel høit oppe paa klippene. Nedenunder har de en liten tilbygning. De lukker den som regel ikke op for om sommeren, men de vil gjøre det for en ven av mig. Der har jeg leiet et værelse til Dem. Vi skal møtes hver dag. Vi skal sitte ved siden av det opalglinsende hav, der om aftenen gløder i farver som jeg ikke kan beskrive for Dem — De maa selv sitte ved siden av mig og se det! Silence, kom! Jeg trenger til Dem — jeg længter efter Dem! — Mit hjerte kalder paa Dem! — Kom, min elskede — min søster, min ektefælle! Kom, Silence, for uten dig er mit liv forkroblt og min muse vil ikke svinge sig tilveirs!”

Han skrev fra en liten landsby i Bretagne, om hvilken han før hadde fortalt hende saa meget vakkert. Hun længtet meget efter at følge hans kalden. Og hvorfor ikke? Hun hadde bedt ham om at reise alene. Hun hadde ønsket at være uten ham en stund. Ja, endnu mer — hun hadde besluttet at han skulde faa anledning til at bryte det baand som omstændighetene hadde slynget om dem. Nu, da boken var færdig, mente hun, det var bedst for dem begge at skilles. Hun hadde forestillet sig selv at det vilde være bedst baade for ham og hende. Deres venskap skulde bli fornyet, men dette inderlige, fortrolige forhold burde brytes. Hvor ofte hadde ikke en mand tat en lænke om halsen — paatat sig et aak — som senere vilde knuge og tyngte ham. Hun kjendte litt til mænds tanker og vaner. Hun var fem og tyve aar og hadde kjæmpet sig alene frem gjennem verden, siden hun var en og tyve. Hun hadde set merkelige ting og hadde hørt mange sorgelige historier. Hun trodde ved sin erfaring at være væbnet til at undgaa de faldgruber som alltid blir sat for de uforsigtige fætter. —

Men hun holdt Francis Greys brev mellem sine hænder og glansen fra en straalende lykke lyste over hendes ansigt og opklarte dybden i de alvorlige oine.

„Jeg vil reise,” sa hun stille, „jeg vil reise. Han trenger til mig. Det er nok — jeg vil reise til ham.”

Den uventede pengeanvisning gjorde det saa let. Silence længtet grænseløst efter forandring av luft og omgivelser, til kysset av den salte sjovind, til lyden av de mumlende bølger, til den friske, vederkvægende sjøluft som vilde fylde hende med ny kraft og styrke. Hun hadde arbeidet for Francis i mange uker. Hans betaling var meget uregelmæssig. En uke glemte han det helt — og i neste trodde han at skylde hende for en hel maaned. Hun fandt det nødvendig at utfylde sine kvitterin-

ger omhyggelig for at vise hvorledes sakene stod, men henimot slutten av tiden hadde hans nervositet og spænding gjort ham glem-som, og Silence hadde ikke anset korrektur-læsningen for at fortjene nogen særlig løn, skjont den hadde lagt beslag paa det meste av hendes tid.

Silence var ikke helt avhængig av det, hun tjente. Hun hadde den glimrende indtægt av firti pund om aaret. Da hendes blinde far døde, var der tilstrækkelig til at sikre den hjælpeløse mor en aarlig indtægt, og en onkel paa mødrenes side som bodde i Kanada, hvor han døde aaret efter, sendte sin søster som gave tusen pund som var blit sat fast til Silence, og med rentene av denne sum betalte hun sin husleie og sine kostpenger i det lille hus hvor hun bodde.

Forskjellig skrivearbeide som hun hadde været saa heldig at faa gjorde det mulig for hende at klare sig, og hun hadde endog været istand til at hjelpe andre som var endnu daarligere stillet end hun. Men der hadde ikke været noget til fornøielse eller feriereiser — til alt dette som en ung pike, der er født ute paa landet, trenger til og længter efter.

Men nu var hendes længsel for stor til at kunne beseires. Hvorfor skulde den ogsaa det? Hun reiste ikke bare for sin skyld, men ogsaa for ham som trængte til hende og som —

Silence fuldendte ikke sin tankegang. Hun vilde ikke nærmere gaa ind paa hvad Francis Grey var for hende. Hvad hans held betydde for hende, visste hun meget godt. Boken var som hendes barn — en levende, følede skabning, i hvis frembringelse og utvikling hun hadde hat en mystisk del. Den maatte ikke staa alene! Verden vilde hilse den med glæde og tiljuble dens forfatter. Og verden vilde ha mer — og dens fordringer skulde bli tilfreds-stillet! Francis Greys ry og berømmelse skulde ikke være som en raket der skjøt tilveirs med gylden pragt, men bare for i næste nu at synke til jorden og slukkes. Nei, hans første verk maatte følges av et andet — et tredje — til hans berømmelse hvilte paa fast grund. Det kunde og skulde bli saaledes — det folte hun med visshet. Hun kjendte godt geniets flammende idk. Men hun visste ogsaa at den

trængte til stadig næring for ikke at dæmpes, visste hvor nødvendig det var at der var en som kunde gripe de flygtige indtryk og holde dem fast og stille og med fuld forstaaelse fæstne dem paa papiret.

„Han trenger til mig,” sa Silence og samlet sammen sine papirer. „Han længter efter mig. Jeg maa reise til ham.”

VI.

„Silence, du er saa vakker!”

Hun skalv under hans fyrige blik, og i de graa øine som syntes at ha opfanget i sit dyp noget av en bundløs sjøs mystik, lyste der litt av det solbeskinte vands sælsomt glitrende glans, da hun langsomt fæstet dem paa den talendes ansigt.

Det var en deilig aften i begynnelsen av april, næsten saa klar og lun som en sommer-aften. Francis Grey og Silence Desart sat sammen ved havet. De hørte bølgenes plasken mot klippene — brændingens hvislende mumlen — maakenes melankolske skrik, mens de med tause vingeslag hævet sig over deres hoder og med sin ubeskrivelige ynde kredset rundt i den klare luft der var gjennomglødet av den synkende sols lysglimt. De saa rundt om sig storslaatte klippemasser som strakte sine sagtakkete rygger ned i det dype, blaagrønne vand og saa ut som sovende uhyrer fra forhistoriske tider, glødende farver overalt — en mystisk straalglans laa over de mægtige klipper, den store, utstrakte vandflate og fik den til at lyse som purpur, blandet med guld. Samme farveglød laa ogsaa over græsskræntene paa den anden side og fik himlen til at flamme i navnløs pragt.

Silence betraktet denne herlige solnedgang — den første vakre solnedgang, hun hadde set paa mange, lange aar, og han saa paa hende. En følelse av ubegrænset længsel, av hellig tilbedelse fylde hans hjerte. Og et friskt, saltholdig pust fra vandet berørte ham som et kjærtegn. Det syntes ham at komme fra disse fjerne og glødende, mystiske steder som laa bak den synkende sol. Straaleglansen omkring den var umaadelig, den lyste med

en hellig renhet som syntes gjenspeilet i hendes øine. Han betraktet hende uavbrutt.

„Du skal se paa solnedgangen for mig og jeg ser paa dig,” sa han.

Hun var kommet ved middagstid efterat ha reist med natbaaten til St. Malo. Han hadde latt hende hvile efter ankomsten, men hadde saa senere fort hende ut til dette hans yndlingssted for at hun kunde se det daglige, skjønnne syn av solen som sank ned i bøl-gene.

Han var opfyldt av glæde og begeistring. Han hadde været alene en uke — han hadde kjempet med sig selv og hadde undret sig over hvad der feilte ham, siden han ikke kunde finde fred og hvile paa dette sted som for hadde skjænket ham en saa dyp ro og fred, at han ikke længere folte sig inspirert her, hvor inspirationen tidligere alltid var kommet til ham.

Nu visste han det. Det var, fordi hans tilværelse var ukomplet. Han hadde manglet Silence. Og nu var Silence kommet.

Da dette blev ham klart, sa han de for nævnte pludselige, uforberedte ord, mens han stirret betat ind i hendes ansigt.

Det var sandt. Silence var vakker. Men de som bare tilfældig motte hende gikk forbi hende uten at lægge merke til hende. Hendes ansigt var saa stille. Hendes store, graa øine var for det meste skjult under sænkede øie-lok og lange frynser av sorte øienvipper, panden var litt for bred til størrelsen av under-ansigtet, og den vakker formede munds fine bue forblev upaaagtet, indtil der pludselig gikk en forandring henover hendes ansigt og smilet dæmret i hendes øine og gav det fine ansigt en særlig tiltrækkende ynde. De som hadde taalmodighet til at studere disse pludselige overganger i hendes ansigt fra lys til skygge, fandt Silence Desart vakker. Men hit-til hadde hun ikke været vant til at vække oppmerksomhet i den lille verden, hvori hun hadde lærdedes. Francis Greys utbrud bragte rødmen op i hendes kinder, en rødme som laante litt av sin klarhet og skjærhet fra havets og himlens glans.

„Silence, er det ingen som har fortalt dig det for?” spurte han.

Hun rystet paa hodet. Hun smilte næsten undselig som en ung pike der er paa sit første

CIRKUSBARNA.

Folkekomedie i 5 akter for dukketeater

av Mouritz Hansen.

(Fortsat.)

Abel: Hysch! Forsigtick, derinde bor den knekten, du vet vi har talt om at faa fat i. Han rømmer med os inat.

Sorte Bill: Kan han bli i pris?

Abel: Sturartel! Naar jai ock min spanskørstok faar ham dresiert, lager vi sturt nummer met ham ock avstær ham paa kontrakt.

Anders Skipper (syngende ute):

„og spiser av de pærer som Stine aldrig ser, hei, kom faldera, hurra, som Stine aldrig ser.”

Abel: Kom, kom! La os gaa. (Gaar sammen med Bill ut tilhøire.)

Anders (kommer straks efter fra høire og nærmer sig huset): Hei, Stinet! Hvor er Peter?

Stine (indefra): Aa, gaa bare med dig. Peter har ikke noget med dig at gjøre, Anders Skipper.

Anders: Si til ham, at vi seiler tmorgen tidlig klokken seks.

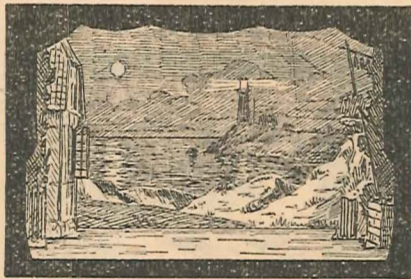
Stine: Ja, seil du bare — jo før jo heller.

Anders: Hi, hi, hi! (Synger, idet han gaar ut tilvenstre):

„Dengang jeg drog avsted, min Stine vilde med, hurra, hurra, hurra! Er du med paa den!”

(Teppe.)

2. avdeling.

(Samme dekoration som 1. avdeling, men det er nat og maenskin. Regelmæssige lysglimt kommer fra fyret ute i klittene.)

Peter (kommer springende fra huset): Se saa, det var det værste, og det slap jeg ganske godt fra. Ikke engang „Trostast“ hørte mig. Bare de kommer snart. — Det er nu i grunden synd at rømme fra mor. Men jeg vil ikke op til den sinte skomaker Oisen, og seile faar jeg heller ikke — Hysch, — nu kommer de vist! Hør, vognene ruller! Jo, det er dem. — Bare mor hadde gif mig lov. — Aa, jeg orker allikevel ikke at reise fra hende.

Abel (ind fra høire): Er du her, Petter? Bravo!

Peter: Jeg vet ikke rigtig, om jeg tør.

Abel: Vet du ikke! Passiar! Jovist, vet du det, Petter. Du skal ha fint, rodt doi ock lille, hvite hest ock met stur bokstav paa plakate. — Se, der har vi vognene. Nu rask, nichts forknoten.

(Gjøglervognen med bagage og opt get av det bortdragende cirkus kjører over scenen fra høire tilvenstre.)

Abel: Kom dock, menske. Vi maa met.

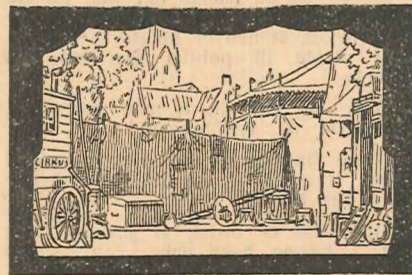
Peter: Ja, ja, nu kommer jeg.

Abel: Ja, kom dock sol! (Trækker avsted med Peter.)

Peter (idet de gaar ut tilvenstre): Farvel, kjære mor!

(Teppe.)

2. akt.

(Dekorationen findes i nr. 6 og 7.)

(Bak teltet paa cirkuspladsen i en liten by. Bakgrunden dannes av cirkusteltet. Paa begge sider gjøglervogn og teltforhæng. Forskjellige rekvisitter, lønder, stoler, bariere etc ligger op mot teltet og vognene. Indgangen for artistene til teltet er delvis skjult av et fremspringende forhæng — saaledes, at figurene kan føres ind i teltet den vei. Teltet

er lappet, og det hele gjør indtryk av at være et lille 3 rangs cirkus. Scenen er tom, men inde fra teltet høres høie rop og piskesmæld.)

Sorte Bills stemme: Allje, hop!al (Piskesmæld.) Flora! Naada, Flora! (Piskesmæld.) Hop!al! Ai — A — i — Ai — Op! Nu op, Peter! Naa, hvad blir det til, kan du komme op? (Piskesmæld.)

Peters stemme: Au, au, au!

Bills stemme: Jeg skal lære dir, din døgenigt! Kan du ikke? (Piskesmæld.)

Peters stemme: Au — — — Au!

Bills stemme: Kan du?

Peters stemme: Hopla — Alljet! (Piskesmæld.)

(Den tykke mor Laska kommer fra vognen tilvenstre.)

Mor Laska (roper): Er dere snart færdige derinde?

Abel (ut fra teltforhængen i bakgrunden): Nai, — Sorte Bill eksercerer knekten og den rote.

Laska: Vi skal spise.

Abel: Skal vi bise, so lat os bise. (Hølt ind i teltet.) Billy, vi skal bise. Gutten kan øve sig so længe.

Laska: Skal han ikke ha mat?

Abel: Nei, Laska, han er doven. Han er for fet i bakkelen. Ock husk, Laska, inte kaffe, før han kan sine saker.

(Mor Laska gaar ind i vognen.)

Sorte Bill (kommende fra teltet): Piskesken skal immervæk smælde før den slyngel kan komme op.

Abel: So lat den dock smælde, Billy. Vi maa ha ham færdig til næste

bal og læser beundring i de tilstedeværendes blik. I nogen henseender var Silence endnu meget ung. De erfaringer som mange unge piker gjør, næsten endnu før de har avlagt de korte kjoler, var som en lukket bok for hende. Og allikevel — hadde ikke hendes drømme fortalt hende noget om det, denne lukkede bok indeholdt? Hadde hun ikke av og til følt sig betat av en sælsom mystisk anelse og forutfølelse? Hadde hun ikke av og til hat en fornemmelse som om hendes fot stanset paa treskelen til en lukket dør som engang vilde bli revet op av en ukjent haand og aabenbare for hende ubeskrivelig fryd og herlighet?

„Det glæder mig,” svarte han med tilbake-trængt, heftig bevægelse i sin stemme, for ingen anden har for hat ret til det. Det er min ret — den ret, jeg fordrer idag. Silence, min vakre, vakre Silence, min tvillingsjæl, mit andet jeg! Du er vakker, min elskede — dine øine er dueøine — jeg er dukket ubehjælpelig ned i deres dyp! — Silence, forstaar du, aner du kjærlighetens skjønhed og fryd — den tindrende glans — dens dype skygger og rædser? Aner du — forstaar du?”

Hun boide sit hode — hun forstod det alt. I dybden av hendes hjerte var der en røst som hvisket disse ord: „Fullkommen kjærlighet forjager al frygt og angst.”

Han hadde ligget ved hendes føtter paa den stenete platform. Nu rykket han litt nærmere bort til hende og forandret sin stilling saaledes at han lænet sig mot hende og tok hendes hand i sin. Hendes fingrer skjald i hans. Hendes øine hvilte paa hans hode som lyste gyldent i aftenrodens skjær, paa det begeistrede, unge ansigt som avspeilte alt hvad der rørte sig i hans sjæl. Hun visste at der var en strøm av ord i anmarsj og hun var tilmode som naar man føler den dype, forjættede stilhet, der somoftest gaar forut for et heftig sveir. Der vilde komme noget — men hvad?

I næste øieblik blev hendes haand trykket mot hans læber som om denne handling hadde aapnet for et skjult kildevæld, brøt ordene frem.

„Silence, jeg kan ikke leve uten dig! Nu vet jeg at der altid har været en mangel i mit liv. Det har jeg følt nu. Jeg har kjæm-

pet med mig selv for at lære sandheten at kjende. Her paa dette stille, jevne sted med havet og himlen og hele naturens elementer om mig har jeg lært sandheten at kjende — du og jeg, Silence, er bestemt for hverandre. Vi kan ikke leve adskilt. Min kjæreste, mit liv — føler ikke du ogsaa det?”

Hendes fingrer skalv sterkere under hans varme, faste tak. Hun boide ansigtet, indtil det næsten berørte hans — likesom en mors ansigt bøier sig over sit nyfødte barn.

„Francis — si mig — hvad betyr dette?” Han sprang op og tok hende i sine armer. „Det betyr dette, Silence! Dette — og dette!” Han kysset hende paa hendes ubedækkede haar og paa hendes halvt lukkede øine. Men da han vilde kysse hendes læber, holdt hun ham blidt ut fra sig med hændene mot hans skuldre og saaledes stod de overfor hverandre i den mystiske straalens glans som nu laa over hav og land.

„Vent!” sa hun med lav, bløt stemme, og han stod ganske stille og holdt hende fast i sine armer, men gav hende saa meget fri at der var et litet rum imellem dem.

Nu kunde de se ind i hverandres ansigter. Hans straalte som av en mægtig, betagende følelse — den lyste i hans øine, den likesom gjennemglødet hele hans person. Der var en triumferende glæde utbredt over ham som fik hendes puls til at banke voldsomt og likesom fylde luften omkring hende med musik.

„Silence, hvad skal jeg vente paa?” „Paa at lære dig selv at kjende,” hvisket hun.

„Jeg vet hvad du er for mig og jeg for dig,” svarte han. „Silence, det vet du sikkert ogsaa selv!”

Hun svarte ikke, men hele hendes hjerte slog ham inøte og kaldte paa ham. Hans nærhet fylde hende med følelser, hun aldrig hadde kjendt før. Hendes liv fik en betydning som det aldrig for hadde hat for hende. Den drømmeverden, hvori hun av og til hadde vandret, var blit virkelighet. Skjønt dagen, mens de stod alene, svandt mer og mer og aftenens taaker begyndte at lægge sig over jorden, forekom det dog Silence som om solen steg straalende og klar op for dem og som om hele horisonten om dem glødet av det herligste gyldne lys.

Saa løftet hun langsomt sit hode og deres læber møttes — en gang — to ganger — tre ganger.

„Silence — dette er vor forlovelsesdag — fra denne dag er vi viet!”

Der var en straalende glans i hans øine, en klang av triumf i hans stemme. Prisen var hans — umistelig hans. Han tok sin lykkelige, unge forlovedes haand — ja, nu var hun som en pur ung pike, for i dette salige øieblik svandt aarene bort, og Francis følte sig helt betat ved synet av den unge, straalende kvinde ved siden av sig. Det var som om hun lyste av ungdom. Han visste — for de hadde fortalt hverandre saa mange ting — at hun var tre aar yngre end han og det hadde ofte faldt ham vanskelig at forstaa det. Hans natur var saa særlig barnslig, saa ivrig, saa overstrømmende livlig. Hendes var saa stille, rolig og behersket. Hun hadde saa ofte været hans raadgiver, hans hjælp og støtte — hadde syntes at ha erfaringer som endnu var en lukket bok for ham.

Og nu saa han den evige, straalende ungdom lyse ut av hendes alvorlige, søte øine, og hans ungdom vældet endnu mer stormende og fyrig op i ham. Aa, ungdom — skjønn, gyldne, blomstrende ungdom! Den banket i alle hans aarer — den fylde hele hans væsen.

„Silence — vi har verden for os! Aa — alle de ting, vi skal utrette sammen! Uten dig staar min muse stille, min inspiration uteblir, min aand kan ikke løsrive sig fra jordens prosa og materialisme! Men sammen vandrer vi i aandens lysende regioner — du og jeg sammen! Aa, hvor lykkelige vi skal bli! Hvilke triumfer venter der os ikke!”

Aa, for herlige, gyldne dager ved det sølvglinsende hav! Mindet om dem var en fryd som for evig satte sit stempel paa Silence Desarts hjerte og sjæl.

„Silence, vi maa begynde at gi den næste bok form og uttryk — den som skal følge efter „Ørkenens gyldne taushet”! Jeg har allerede dens navn. Jeg vil si dig det: „Havets sølvvertale”. Silence, du og jeg skal nu lytte til denne tale — til havets musik. Tror du ikke, vi kan overføre denne klingende røst

sæsong, saa kan vi avstaa ham for gode penger til Giovanni. Men pisk maa han ha. Det betaler sig.

Bill: Bare han ikke stikker av igjen. Abel: Dikker av? — Nai, nai, han glemmer vist inte so snart den yberhaling, jai gav ham s.d.st, da han probierte at rømme. — Men kom, vi skal ind ock ha madt.

(De gaar begge bak vognen tilvenstre.) (To gutter, Søren og Nils, kommer listende fra høire.)

Søren: Undres om det kan gaa an at kikke ind i stalden?

Nils: De sover vist middag allesammen. Vi kan vist godt kikke ind. Det var morsomt at se den lille, hvite hesten som gjorde sine kunster saa godt igaar-aftes.

Søren: Ja, men det bedste ved det hele var allikevel ham den lille Don Petéros. For en saltemotale, og hvor længe han hang i trapezen. Men det var næsten synd, han skulde bære den store manden. Mor sa at hun kunde se at han var lei av det.

(Peter kommer fra teltforhængen i bakgrunden, han har bare benklær, skjorte og lette sko.)

Nils: Hysch, der er Petéros! Vi spør om lov til at se paa hestene.

Peter (henimot guttene): Hør, dere to gutter, gjør mig en stor tjeneste (nervøst) hysch — gjør mig en stor tjeneste og besørg et brev paa posthuset for mig. Det er til min mor. Det ligger i min frak bak vognen. — Kom! Skynd dere! (Gaar til høire. Guttene følger efter.)

Abel (kommer hurtig ind fra venstre): Jai skal balsamere hans rygstykker! Har han ikke spekulationer i hode igjen. Men jai skal nok opdake ham!

(Ut til høire.)

Peter (ute): Au, au, au — — au!

Abel (ute): Hit med brev — — Naa — — Slingel!

Peter (ute): Au, au — — ja, ja, ja, her er det.

Abel (ute): Ind met dai! Ock saa væk, dere to unger, ellers skal dere ogsaa faa! Ind met dai, sier jai!

Peter (ute): Au!

Abel (ind fra høire med Peter): Driver maskepi bak om min ryg. Jai skal være der om litt, kan du tro. Ind met dai!

(Peter ind bak teltforhængen i bakgrunden.)

Sorte Bill (fra venstre): Hvad gjorde gutten?

Abel: Vil du tænke dai, den limmel har skrevet sturt brev til sein muffer ock fortalt, at han er bortført, ock hun skal melde til politiet den hele histaarje.

Bill: Au, au! Ja, vi maa passe paa ham. Du fik vel brevet?

Abel: Du kan tro, ock det er revet i tusen stumper — — ock han skriver ikke mer brev!

Bill: Det er bedst, vi stanger ham ind i kassen hver nat.

Abel: Selvføleke! Ock saa skal Giovanni snart ha ham. Han skal nok lære ham respekt — — Naa, gløkken er mange; vi maa ink ock prøve paa den stur pantomini (roner): Mutter Laska, er du fertig? Nu begynner vi. Allje, saa begynner vi, folkens. Nu fort! (Sorte Bill gaar ut til høire.)

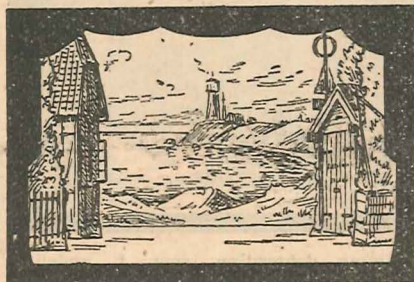
(Den tykke mor Laska, iført hollandskostume, kommer fra venstre.)

Mor Laska: Her er jeg.

Abel: Ja, du er en ganske gevaldig sylfide. (Roper:) Kommer dere so alle! (Laska gaar ind i teltet. Derefter kommer Bill med en hest. En anden artist kommer med den lille, hvite. Saa en Elwyn, en L'ne'ar'ser'n'le og en dumme-peter med en stor tromme paa maven.) (Alle gaar ind i teltet. Musikken begynder.)

(Teppe.)

3. akt.

(Utenfor Stine hjulmakers hus ved handveien i Strandby. Samme dekorasjon som 1. akt, 1. avdeling, men i buskadset til høire er der reist et litet hus for redningsbaaten. — Den nye kulisse kommer i et senere nr.)

(Stine og Anders staar i samtale.)

Stine: Ja, nu skal du ha tak for sildene. Det var pent av dig at du husket paa mig.

Anders: Ja, jeg sier tak for kaffen, Stine. Slik en liten taar kaffe paa ettermiddagen smaker godt. — Det er forresten et pent hus til redningsbaaten, vi fik bygget der.

Stine: Ja, gudskelov, vi fik kanalen rensset op. Det er meget lettere at faa

baaten ut nu og saa tjener jeg da ogsaa litt ved at passe paa nøklen. Huset ligger ogsaa meget bedre her end derborte, hvor vandet stod op i det til enhver tid. — Vet du, hvad jeg tænker saa ofte, Anders?

Anders: Nei.

Stine: Jeg tenker, naar kommer den dag, da redningsbaaten skal ut efter Peter.

Anders: La os ikke tænke saa galt, Stine.

Stine: Jo, jeg har til tider nogen merkelige drømme. Jeg ser ham lang, langt derute. Han er i baaten, og jeg ser ham tydeligst av dere alle. — Aa, ja, nu er det snart fire aar siden, han stak til sjøs.

Anders: Ja, og du trodde først, at det var mig som hadde lokket ham med.

Stine: Du var saa balstyrisk dengang, Anders, og hvem andre skulde jeg tænke mig kunde faa gutten med sig.

Anders: Ubegripelig! Ubegripelig! Stine! Det er mig en sand gaade, hvem der har forhyret ham. Men du skal se. Han kommer nok en vakker dag hjem som en kjæk sjømand.

Stine: Ja, naar det bare ikke blir redningsbaaten som skal hente ham. — Men hvad ser jeg. Der kommer jo grevindens kjøretøi — — og se, min bror Ole sitter paa bukken.

Anders: De skal vel aldrig hitop, Stine, for da løper jeg? Jo, se nu stanser de ved Fyrveien, der er ogsaa lettest at snu. — Ja, se din bror springer av. Farvel, Stine, nu løper jeg. (Anders ut til høire.)

Stine: Ole kommer da, kan jeg se. Undres, hvad der er ivien nu? (Ole tjener kommer ind fra venstre.)

(Forts.)

paa vort sprog og i vor form, saa vi kan vinde verdens ører og hjerte?"

Saa begyndte de paa den nye bok.

Veiret begunstiget dem. April kom med smil og solskin, den lo sin ungpikagtige latter — dens ungpiketaarer var faa, og selv om der faldt et par draaper — hvad gjorde saa det?

Bordet stod under verandaen til det hus hvor Silence bodde, og her gik Francis frem og tilbage, mens han formet sine rike fantasier, diskuterte intrigene med Silence og gav sine figurer kjøt og blod, stadig med Silences hjælp. Figurene levde og aanded paa papiret og blev for ham og hende kjære skikkelser — kjære som om det var deres egne barn.

Om aftenen sat de ofte ved den knitrende kaminild i hendes værelse og talte om den næste dags arbejde; saa opfandt de nye kombinationer, drømte skjøne fantasier og ordnet handlingens gang i de følgende kapitler. Det var altsammen saa levende og virkelig i dem. Figurene utstyrte de med den saakaldte „frie vilje". Fra dag til dag antok de mer og mer menneskelige skikkelser; de hadde sine sindsstemninger, sine impulser, sine glæder og sorger; de bevæget sig gjennem en verden som var skapt for dem og visste ikke hvad dagen eller timen vilde bringe.

Saaledes skred verket frem med en hurtighet som forbauset dem selv. Her hadde de ingen skrivemaskine. Alt det som var stygt og mekanisk hadde de latt tilbake i byen derinde. Silences blyant for henover papiret og hendes glimrende hukommelse var hende til stor hjælp. Hun kunde let utfylde alle de tonne huller. Om aftenen læste hun saa for ham hvad de hadde skrevet om dagen, og de rettet saa hvad de syntes der skulde rettes og gav tankene skjønnere og bedre former. Mange uttryk og sætninger blev formet av Silence uten Francis' vidende.

„Der vil bli meget for dig at gjøre, naar vi kommer hjem," sa han undertiden, naar han saa de fulde ark, hun hadde skrevet.

„Det skal bli et deilig arbeide," svarte hun saa med et ømt, straalende smil og la haanden likesom kjærtegnende paa de skrevne sider.

Det hadde ikke været Francis' mening at de skulde arbeide saa haardt, da han bad hende komme til sig. Men stedet og omgivelserne opildnet dem og kjærlighetens fryd inspirerte dem. Deres lykke fordret dette utslag. Havet sang for dem, dets stemme blev sat i musik, i hvilket hele verden skulde ha del. Hadde den „gyldne taushet" gjort lykke, saa skulde „Sølvertalen" i endnu høiere grad dra verdens oppmerksomhet hen paa dens forfatter!

Og Silences haand skulde føre ham til seieren. Det var hendes store fryd og lykke! Han hadde hat ret, da han sa at han ikke kunde gjøre noget uten hende! Det folte Silence med større og større klarhet for hver dag som gik. Han trængte til hende — hun var nødvendig for ham — for en deilig tankel! Hun jagttok hans vakre, elegante skikkelse, naar han kom og gik, og hun folte en glæde som undertiden autok en næsten moderlig form. Den glans som lyste i hans øine ved

synet av hende var disse lykkelige dagers salige, unævnelige fryd. Den fyrige, kjærtegnende klang i hans stemme var som herlig musik i hendes ører. Hans skjøne, fantastiske forestillinger og indbildninger syntes hende ikke at ha sin like i verden.

Han trængte til hende — uten hende kunde han ikke feire nogen triumf! Han visste det og hun visste det endnu bedre, og den daglige bevissthet om at det var saaledes gjorde hver dag til et digt og en salig glæde for hende!

Saa blev verket fuldendt!

Morgenen efter mottok Francis et brev fra sin forlægger, indeholdende en anvisning paa penger for den bok som allerede var utkommet og begjæring om at faa den næste bok sendt, sasnart den var færdig fra Mr. Greys haand.

Han kom farende nedover stien med straalende øine og fuld av barnslig glæde. Han rakte hende brevet og utstøtte et jublende utrop der som klingende ekko gav gjenlyd mellem klippene.

„Silence, en dag blir vi rike — rike og berømte! Saa gifter vi os og lever lykkelig hele resten av vort liv! Aa, min kjæreste, er det ikke skjønt og deilig at leve? Jeg ser straalende verdener ligge for mine fætter. Naar jeg har erobret verden, naar jeg har noget at lægge for dine fætter, min skjøne tvilling-sjæl, saa kommer vore deilige, lykkelige egteskapsdager! Aa, det er det, jeg lever for — lever for at kunne bli værdig til denne pris!"

Hun saa alvorlig og tankefuldt paa ham. Rik i sin lykke var hun fuldt tilfreds med det som livet allerede hadde git hende. Men med kvindelig blyhet og undseelse hadde hun av og til tænkt: „Naar vil han fordre mig heit? Hvor længe skal denne salige forlovelse vare? Naar kommer dens avslutning?" Men hun hadde endnu ikke faat svar paa dette spørsmaal. Enten talte han ikke om det, det laa endnu for ham som et maal, mot hvilket han rettet sine fjed.

Var det ikke ganske riktig tænkt? Ledet ikke hans instink ham paa den rette vei? Hadde hun ikke set, hvilken elendighet der var kommet ut av altfor tidlige egteskaper?

Den glade, flagrende aand taalte ingen baand og lanker, taalte ikke hverdagslivets byrder og bekymringer. En kvindes kjærlighet kan bære hende over saadanne prøvelser og trivialiteter — men ikke en mands — ak, med ham er det anderledes — hans geni taaler intet hemmelig baand. Saa vilde de foreløbig laa kjærligheten forgyldte deres liv og vandre haand i haand, badet i lykkens solskin, henover den vei som forte til den store, unævnelige lykke. Indtil den tid kom, var det nok at de arbeidet for det samme maal, for den samme avslutning.

„Silence, nu maa vi vist reise tilbake," sa han, „og faa vor nye bok færdig til trykning. Og naar den er kommet ut, vil vi reise hit igjen. Da vil vi lytte til havets stemme og drømme vor kjærlighetsdrøm igjen. Silence, elsker du mig?"

„Francis, av hele mit hjerte og hele min sjæls styrke!"

Han tok hende i sine armer og kysset hende likesom paa deres forlovelsesdag.

„Min deilige, deilige brud!" sa han.

De ord gjemte hun i sit hjerte. De laa gjemt mellem alle deilige minder, mellem bokens blader, mens hun sat med skrivemaskinen foran sig og klaprende skrev ned alle de herlige, gyldne drømmer der hadde drømt sig til liv i naturens skjød. Ja, denne bok vilde leve! Den vilde bli en værdig efterfølger av den første!

I „Havets sølvertale" vilde verden gjenkjende og gjenfinde Francis Greys store, straalende geni.

Anden del.

Ida Dexters dollars.

I.

„Nei, hvor makeløst, min kjære Ida!"

Lady Letty stormet som en hvirvelvind ind i sin dagligstue, lutter liv og glæde.

Da hun kom tilbake fra sine eftermiddagsvisitter, var det blit sagt hende at en dame ventet paa hende ovenpaa, og ved at se den fremmede hadde hun først studset tvilende et øieblik og var saa sprunget budst til sine gjest med et utbrud av uforbeholden glæde.

„Javist er det mig!" sa hendes gjest med en amerikansk accent der fik Letty til at le høit og springe tilbake.

„Ida — er det virkelig dig? Jeg kjendte dig næsten ikke i første øieblik. Min kjære Ida — du er saa — vidunderlig! Jeg vet virkelig ikke hvorledes jeg ellers skal uttrykke det — virkelig vidunderlig!"

„Det lyder meget godt," sa Ida Dexter, nu uten den accent som hadde forskrækket hendes veninde ved hendes første ord. „Letty, jeg er en umaadelig rik dame. Jeg er bare fem og tyve aar og jeg har spart sammen til denne tid, like fra jeg var et litet barn —"

„Spart sammen, Ida? Men du har jo alltid været en rik arving. Det visste vi da alle sammen paa skolen —"

„Og meget litet foruten det, min kjære pike — for at dine aristokratiske forældre ikke skulde ta dig ut av skolen eller fordre mig tat ut! Min far kjendte verden. Han vilde ha mig opdraget efter engelsk monster — og efter de fineste monstret — og han sparte i den henseende ikke en øre. Jeg var fem aar i Miss Lestranges pensionsanstalt. Jeg lærte at tale engelsk efter eders maner og at fore mig efter eders fordringer! Men da jeg var tyve aar, reiste jeg tilbake. Der var andre ting, jeg skulde lære. Jeg hadde øinene aapne, jeg visste hvad jeg manglet. Jeg har ikke spilt tiden."

Den talende var en ung dame av overmaade stor skjønhet og klædt i en utsøgt elegant dragt, den passet aldeles beundringsværdig til hendes paafaldende vakre, næsten kongelige skikkelse.

Skjont det var en straalende varm maidag, var hun klædt i sort fløiel fra top til taa. Hendes fløielshat var dækket av nydelige, lange fjærer som næsten hang ned paa hen-

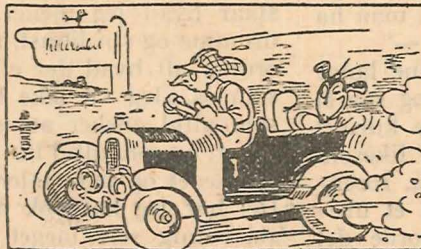
En klok, liten hunds gavtyvstrek.

„Dump!" sa det i automobilen, da den kjørte over en pose med sand som den fattige, men kloke, lille hund klogeligen hadde anbragt midt paa kjørebanelen.

Manden i automobilen steg straks av for at undersøke aarsaken til dumpet nærmere og fandt ikke sækken. — den var bragt tilside, — men selve hunden paa veien.

„Stakkars dyr!" sa manden, la forsigtig den lille, kloke hund op i voggen og kjørte i strykende fart til nærmeste hundehospital med det „overkjørte", lille dyr.

Her fik den kloke, lille hund den bedste pleie og blev tilset av landets fineste læger, og god mat vanket der i overflod. „Gode virkninger av en sandpose — anbragt paa rette sted!" tænkte den kloke, lille hund.

des skuldrer, og dens omfangsrige kant omrandet et litet ansigt med mathvit hud, ut fra hvilken der straalte et par flammende mørke øine, saa sorte som det kostbare pelsverk, hun bar, og saa straalende som diamantene der holdt fjærene sammen indbyrdes.

I det lille, mathvite ansigt gjorde de sterkt røde læber en næsten belagende virkning — det var som en draape blod paa sne. Den fine linje av de buede øienbryn var meget mørk, og det krøllede haar som faldt ned over den lave pande var sort som en nordlig vinterhimmel. Figuren var av middelshoide og vakkert bygget. Den lange, sorte fløielskjole var oplivet av et tykt sølvbroderi som fremhævet de nydelige former og som ved enhver bevægelse skinte og glitret i lyset som om der laa diamantdraaper i hvert blad og hver blomst.

Sort og hvitt — en studie og en harmoni — et maleri og et digt — saaledes tænkte Letty, mens hun med glæde betragtet sin veninde. En tanke slog ned i hendes ivrig, altid arbeidende hjærne: «Aa — hvor jeg ønsker at mit geni kunde se hende — netop saaledes som hun ser ut nul! Hvilken inspiration vilde hun ikke være for ham!»

„Ida — jeg er likefrem henrykt over at se dig! Sæt dig ned og fortæl mig alt mulig om dig selv! Jeg skal faa bragt op te — og jeg vil ikke være hjemme for et eneste menneske! Vi vil sitte her og tale sammen, og du skal fortælle mig om alt hvad du har oplevd, siden vi holdt op at skrive til hverandre —”

„Ja, hvorfor holdt vi op? Du blev gift og jeg moret mig paa min maner! Men jeg har aldrig glemt dig, Letty! Jeg har altid visst at naar jeg engang reiste ut, saa vilde jeg først og fremst reise til dig. Og her er jeg!”

„Og jeg kan ikke si dig hvor glad jeg er over at se dig! Du er makeløs — du er aldeles storartet, Ida — men det behøver jeg ikke at fortælle dig. Og jeg kan se at din kjole er fra Paris — vistnok fra Paquin —”

„Ja, jeg reiste om Paris. Jeg seilte over Middelhavet, gik iland ved Neapel og gjorde en liten reise til Rom og Florens. Jeg har ikke været i Europa, siden jeg forlot skolen. Men jeg syntes, jeg maatte benytte anledningen til at se nogen malerier og andre kunstverker. Saa kan man med sikkerhet tale med overalt! Aa, jeg har set en hel mængde! Jeg har samlet mange slagord og fraser, kan du tro! Men i mit stille sind, min kjære pike, har jeg tænkt at der var meget liten forskjel paa gammel og moderne kunst, bare kalder vi hos den ene det udødelig som vi kalder umoralskt hos den anden — saaledes er det!”

„Det maa jeg huske at si Ducky! Det vil mere ham. Men jeg vil si det som om det er noget jeg selv har fundet paa! — Ida, vil du ikke ta av dig hatten? Den maa tynge dig, og jeg vil gjerne se hvorledes du har sat op dit haar. Jeg kan se du maa ha en skat av en kammerpik! Men du har ogsaa altid selv været fingernem.”

Ida Dexter løftet langsomt sine fint behanskede hænder og tok ut sine lynende hattenaaler. Den store hat blev tat langsomt av og rakt Letty som ivrig strakte sine hænder ut.

„Aa, for nogen nydelige fjærer — de er jo næsten en halv meter lange! Ida, du maa ha en kolossal formue i bakhaanden —”

Ida holdt paa at trække av sig sine lange hansker. Letty saa over paa hende og saa et litet hode med en bedaarende masse kulsort haar, ordnet i bukler og krøller som likesom kjærtegnende faldt ned over de smaa, rosenrøde ører, hvilket gav hendes ansigt et ubeskrivelig anstrøk av mystik og gjorde det næsten sfinkslignende i dets urokkelige ro.

„Ja, Letty, jeg har en umaadelig stor formue. Min far døde sidste høst. Jeg tilbragte nogen maaneder med at ordne alt som jeg vilde ha det og reiste saa til Europa.”

„Det gjør mig ondt at — du har mistet din far,” begyndte Letty, men blev straks avbrutt av den klare, litt skarpe stemme.

„Du maa ikke ta dig nær av det. Jeg selv har aldrig foregit nogen sorg. Du vet at vi amerikanske piker ofte knapt kjender vore fædre. De er saa optat av at skaffe penger som vi ødselt strør ut til alle kanter. Vi spiller begge parter vore respektive roller og er glade over det. Men det indbyr ikke til noget fortrolig samliv. Jeg sørget ikke, da min far døde. Jeg var begyndt at længe efter at faa min frihet; jeg vilde nødigt, det skulde komme forsent.”

Letty svarte ikke. Ida hadde altid hat sin egen maate at tale paa — med næsten brutal likefremhet — og hun fremsatte altid sine meninger saa nøgternt og ubesmykket at det halvt skræmte, halvt tiltrak Letty.

„Jeg har alltid besluttet ikke at reise til Europa, før jeg var fri og alene. Mor døde for nogen aar siden. Far gav mig alle de penger, jeg ønsket — og endnu mer. Men naar man reiser til Europa for at arrangere sin fremtid, saa gjælder det om at ha penger i lommen. Herover kan en millionær bli tigger paa mindre tid, end det tar dig at faa laget din middagsmat. Og det vil jeg ikke vite noget av. Jeg var fast besluttet paa ikke at reise hit, før jeg var noget mer end en arving in spe. Saa ventet jeg — og jeg kom ikke til at vente længe.”

„Du underlige pike! Men du er allikevel søt, skjont du altid har strævet efter at late som om du er et rent uhyre! Er du kommet hit for at gifte dig med en hertug? Jeg er ræd for at vi for tiden ikke har mange hertuger at by dig, men —”

„Ja tak, men jeg tror ikke, jeg vil ha en hertug!” Ida Dexter talte langsomt med let slæpende tonefald, hvilket virket meget tiltrækkende fra hendes røde læber. Saa taug hun i nogen minutter, mens et par tjenere kom ind med et elegant tebord som de satte fuldt besat foran Lady Lettys stol. Da de var gaat, fortsatte hun som om der ikke hadde været nogen pause og tilføide paa samme langsomme, nolende maate: „I flere aar har jeg grundet over, hvilke slags mænd jeg helst vil ha, og jeg er kommet til den slutning at hvis det bare er en av den egte sorten, saa vil jeg foretrække at gifte mig med et geni!”

„Et geni!” næsten gispet Letty. Det var det sidste valg, hun hadde ventet at Ida vilde gjøre.

„Han maa ikke være rik,” vedblev Ida, idet hun tok sin kop fra Lettys hænder og noie undersøkte kakefatet, før hun tok en av kakenene, i hvilken hun satte sine smaa, regelmæssige og meget hvite tænder med den ubeskrivelige mine av bestemthet og energi som karakteriserte alle hendes bevægelser og hendes ord. „Pengene skal være mine — geniet hans. Jeg vil gjøre ham berømt, og han skal gi mig et navn som skal leve. Jeg vil følge mit eget hode. Jeg vil selv vælge hvor jeg vil bo og hvad jeg vil gjøre. Hvis jeg giftet mig ind i eders aristokrati, vilde jeg bli bundet paa hænder og føtter av tusen hensyn og traditioner og uløselig bli smedet i konvensens og etikettens lænker. Det vilde ikke passe for mig. Jeg vil ha en mand som vil la mig styre og forme det for ham — hvis du forstaar hvad jeg mener. La ham leve i sine drømme og sin kunst, mens jeg arrangerer og ordner alt hvad der ellers vedkommer et par som os. Jeg vil ikke ha en forretningsmand som alltid ønsker at se listen over mine utgifter, og som alltid har sine tanker ved pengekmarkedet og bare taler om aktier og vekslere. Det har jeg hat nok av i min tid. Jeg forstaar mig selv meget godt paa forretninger og jeg kan godt paa min maner styre vore pengeaffærer —”

„Ida — du er virkelig vidunderlig! Hvor Duckworth — det er min mand vet du vel — vil bli henrykt over dig! Han er en snil,

gammel en — men han blir nu aldrig virkelig gammel! Undertiden forsøker han paa at faa mig til at forstaa forretninger, fordi han sier at jeg bør vite litt om gifte kvinders forhold og eiendomsret. Jeg spurte ham, om det var en anden maate at tale om andre kvinders mænd paa. Saa tror jeg, han opgav mig som umulig.”

Men hendes gjest var øiensynlig optat av sine egne tanker.

„Det er nogen øiebliks indfald. Letty, jeg har levd meget blandt mænd. Jeg har provd de fleste slags — og har faat nok av dem. Men den slags som tiltaler mig findes der ikke mange av over i vort land. De almægtige dollars er vore mænds gud. De kan godt strø sine penger ut for vore føtter — men de lever og aander bare for at frembringe dem — det er som en fikks idé hos dem. Det er jeg litt træt av. Jeg vil ha en mand som frembringer noget der ikke er penger —”

„Jeg vet hvad du mener — — malerier, statuer — mesterverker. Eller stor ophøiet musik, Ida — eller deilige, vidunderlige bøker —”

Letty boide sig frem og stirret næsten aandelos ind i sin venindes ansigt. Hvilken vidunderlig anledning frembød der sig ikke for hende nu! Det var jo næsten som om skjæbningen strakte sin haand ut imot dem begge og tilskyndet hende til at skape to personers lykke som netop i deres livs kritiske øieblik hadde krydset hendes vei.

„Ja — noget lignende — skjont efterat jeg har været i Italien, er jeg kommet litt bort fra den slags kunst som repræsenteres av kunstmalere og billedhuggere. Men nu er jeg kommet til London, fordi man her moter det bedste av alle slags. Og jeg er kommet til dig, Letty, fordi du lever med i verden, fordi du kjender menneskene og fordi jeg tror at du er istand til at hjelpe mig.”

„Jeg elsker at hjelpe folk — jeg fryder mig over at faa lov til at gi raad. Kjæreste Ida, hvad mener du om et nyt geni? En vakker yngling — ja, ikke yngling av aar — men han er som Endymion eller Apollo, man kan bare tænke sig ham som ung — betagende ung — en mand som vil bli kronet med laurbær. Ida, hans bok er netop kommet ut. Se — her er den. Han har sendt mig et eksemplar — særlig indbundet til mig —”

„Hvorfor til dig?” Ida strakte haanden ut og tok boken fra bordet hvor den laa. Den var indbundet i gulbrunt skind, overstrødd med gyldne pletter som funklet og straalte.

„Ørkenens gyldne taushet” læste hun og saa sporgende paa Letty.

„Fordi jeg er hans ven. Fordi jeg har opdaget ham — jeg mener, hjulpet med til at opdage ham. Han kommer og taler med mig, og jeg ber alle om at læse hans bok. Jeg vil bringe ham frem, Ida. Vet du hvad jeg mener? Det er saa storartet. Men undertiden kan det bli en skuffelse — og undertiden noget værre! Tænk dig, der var en avskyelig liten mand som spilte violin som en engel, men som virkelig trodde at jeg var forelsket i ham! Ja, det gjorde han virkelig! Trodde virkelig at jeg hadde lyst til at løpe bort med ham!” Lettys øine blev store ved tanken paa denne formastelighet. „Og netop da han skulde til at falde paaknæ og træffe det endelige arrangement, kom Duckworth ind, og jeg bad ham være saa snil og kaste slynglen paa døren. Da Duckworth fik vite hvad saken dreide sig om, satte han sig netop i den stol, hvor du sitter nu, Ida, og likefrem brølte av latter. Det var meget galt av ham, men han gjorde det. Og jeg skrek av latter. Det vil du ogsaa gjøre, naar Ducky faar et av sine latteranfald. Den lille slyngel skyndte sig bort og maatte vist ha hørt os le helt ut paa gaten. Efter det besluttet jeg mig bare at ta mig av kvindelige genier — men de er meget vanskelige at finde. Og nu —”

„Francis Grey,” læste Ida Dexter tanke-

fuldt, idet hun vendte bladene i boken. „Letty, jeg tror, jeg vil ta med mig denne boken og læse den. Jeg liker godt det, jeg har set.”

„Nei, det faar du ikke lov til! Du skal kjøpe dig et eksemplar — ja, du kan heller kjøpe et helt dusin, du guldfugl, og hjelpe mig med at bringe ham frem! Han er ubemidlet — ikke likefrem fattig — og han er av god familie og i alle henseender velopdragen — ganske vist litt original —”

„Saa vil jeg kjøpe hans bok og læse den,” sa Ida, idet hun reiste sig og satte sin store, sorte hat paa hodet. „En dag kan du be ham hit, saa vi kan træffe hverandre, Letty. Jeg liker godt navnet — Francis Grey — og jeg tror ogsaa, jeg kommer til at like hans bok.”

Da Letty blev alene, sat hun en stund ganske stille og saa ut av vinduet gjennom aapningen i de gule kniplingsgardiner.

„Aa — undres om det vil lykkes!” mumlet hun, og i hendes øine var der en glans som hendes mand kjendte saa godt og som betydde, at hans temperamentsfulde, lille hustru var — som han uttrykte det — „paa krigsstien” igjen!

II.

For Francis var det som om han gik paa luften i disse deilige vaardager! Hans bok blev solgt — og solgt i mange eksemplarer. Der var anmeldelse av den i alle de større aviser — lange anmeldelser, som bare blir ofret bøger der gjør lykke og blir læst av alle.

Han saa sine bøker i det gulbrune skindbind overalt i alle bokhandlervinduer. Han iagttok undertiden med barnslig glæde og tilfredshet at elegant klædte damer, som steg ut av en automobil eller en nydelig ekvipage og gik bort til en saadan butik, stanset utenfor og saa paa bøkene og derefter gik ind i butikken og kom ut igjen med det gulbrune bind i haanden.

Han var fuld av glæde og spænding i denne tid. Naar han besøkte Silence fortalte han hende paa sin friske, spirituelle maate om alle sine erfaringer og opplevelser, og hun delte alle hans glæder og triumfer. Saa begyndte de at arbeide paa den nye novelle — hun læste og han lyttet, begge var helt fordypet i arbeidet og begge syntes at se med samme øine og begges aand gav de skrevne ord liv og sjæl.

Nu var det blit vane hos ham at gaa til hende, istedenfor at hun gik til ham. Han var saa glad i at cykle gjennom de næsten tomme gater tidlig om morgenen. Han var oppe med lerken, og ofte var han allerede ved hendes dør klokken otte om morgenen. Da gav hun ham blomst. Han fortalte hende saa ofte noget nyt om hans bok, viste hende nye anmeldelser og iagttok hendes ansigt, mens hun læste dem. Og hvis kritikken hadde pekt paa en eller anden svakhet eller inkonsekvens, saa diskuterte de spørsmålet sammen og la sig det paa hjerte for fremtiden. Naar de saa var færdige med dagens arbeide, cyklet Francis ofte ut paa landet og tilbragte hele dagen

i naturens skjød eller avla visitter i nogen av alle de pene og hyggelige huser som hadde aapnet sig for ham og hvor han blev mottatt som en velkommen og velset gjest.

Han hadde altid været avholdt i sin egen lille kreds. Han talte for det meste livlig og aandfuldt, han hadde altid mange anekdoter at fortælle, han var en udmerket, opmerksom og deltagende tilhører. Men han var ikke blodaglig i sin smag og sine tilbøieligheter. Han spilte godt kort og han var en udmerket skytter og dristig i al sport og han red med en ro, dristighet og elegance som en mand der like fra sin barndom har været vant til at sitte i sadlen, og som fra sine lange reiser har lært at kjende til hvad det vil si at tilbringe det meste av en dag paa hesteryggen uten at la sig anfegte av de farer og vanskeligheter der kan møte av ham paa veien.

Han fortalte altid Silence alt hvad han foretok sig, naar de ikke arbeidet sammen. Hver tredje dag kom han til hende for at fortsætte arbeidet, og hans komme og hans nærvær var som livets musik for hende.

Hun kjendte navnene paa hans vennner og hun glædet sig med ham over at den velkabelige kreds, i hvilken han bevæget sig, stadig blev større og større. Verden begyndte at gjøre fordring paa ham, og hun iagttok fra det fjerne hans genis triumf.

I øieblikket forlangte hun intet mer. Hendes lykke var sikker — en navnlos glæde fylgte hendes sjæl og hun levde hver dag som i en gylden drøm.

Francis blev feiret, feiret og berømt, og han kom til hende med hver ny erobring, med alle sine nyerhvervede laurbær. Det var mer end nok for hende — større lykke end hun nogensinde hadde trodd at skulde lære at kjende, for han elsket hende — og kjærlighet var for en natur som hendes livets eliksir.

Der var et hus hvor Francis kom oftere end i noget andet, hvor der var en pen, hyggelig og hjemlig dagligstue, alltid pyntet med blomster og med luften opfyldt av deres duft, og hvor han hørte den sagte, dæmpete raslen av en damekjole eller den bløte klang av en nydelig, klar damestemme.

I Lady Lettys hus var han blit som en søn av huset. Den livlige, lille dame betraktet ham paa en maate som sin „opdagelse.” Hun fortalte sine venner at hun „utnyttet ham”, og naar hendes mand opfordret hende til at forklare hvad hun mente med det, trak hun paa skuldrene med en meget be- daarende og indtagende bevægelse.

„Aa, kjæreste Ducky, det lyder saa godt — og ingen har nutildags tid til at tænke paa

hvad noget betyr! Der var nogen som forleden dag spurte mig, om han skulde være „Tertiam Quid” her i huset. Jeg saa meget vis ut, men sa ikke noget, for jeg vet ikke hvad „Tertiam Quid” er. Du vet jo, kjæreste, at du absolut vilde gifte dig med mig, før min opdragelse var fuldendt. Hvis du hadde ventet litt, saa hadde jeg kanskje lært litt latin og saa hadde jeg vel ogsaa visst hvad „Tertiam Quid” var. Nu maa du forklare mig det.”

Sir Duckwort lo hjertelig, kysset sin hustru og gik til et bestyrelsesmøte. Lady Letty blev alene i sit fortryllende hvite og gule værelse for at avvente det spændende øieblik, da hun skulde presentere sit geni, der var aldeles uvidende om sin skjæbne, for Ida Dexter med hendes millioner dollars. Hun hadde læst hans bok, hadde hørt dens omtale av alle hvor hun kom og hadde næsten besluttet at gjøre Francis Grey til sin egtefælle, hvis han da ikke skuffet hende i allfor høi grad.

Denne amerikanske arving tvilte slet ikke paa at hun kunde gjennomføre sin plan, hvis det behaget hende. Hun hadde i hele sit liv levd efter en bestemt plan og hadde endau aldrig slanset paa veien, før hun hadde naadd sit fastsatte maal.

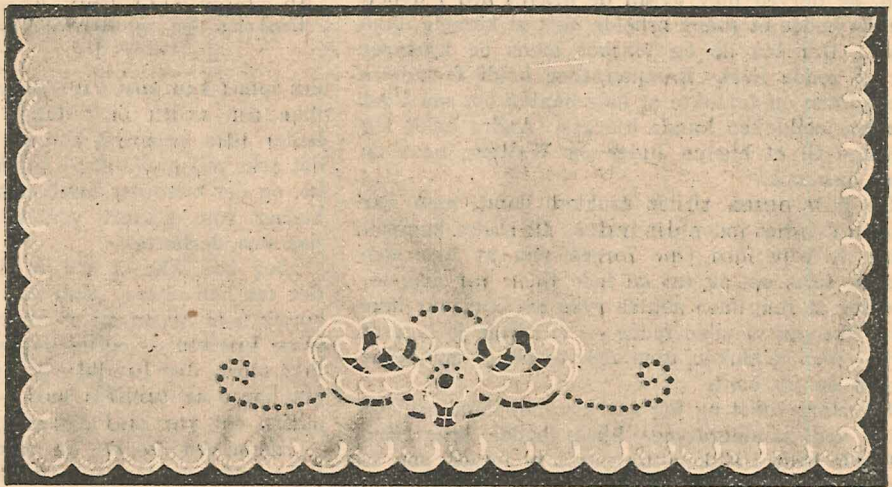
Francis var den første som kom. Lady Letty hørte hans elastiske skritt paa trappen. Han hadde en egen maate at gaa opover trappen paa — han tok alltid to trin av gangen, og naar han kom efter invitation, gik han alltid uanmeldt ind, saaledes som husets bedste venner pleide at gjøre.

(Fortsættes.)

6te haandarbeide.

B. 227. Kommodeduk med venetiansk, engelsk og fransk broderi.

Det pene broderimonster som er utført i de tre nævnte broderiarter syes paa hvitt lin; ved de tre sider anbringes store knaphullinger, den fjerde side

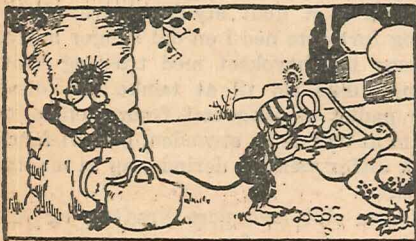

forsynes med et smalt fald. Kommodeduken er 52 cm. bredt, 97 cm. langt.

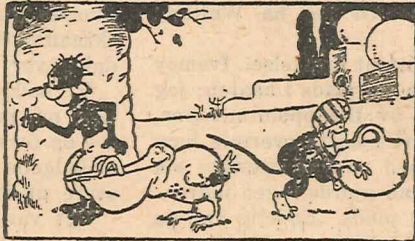
Materiale: Paategnet lin, garn, pris kr. 825, gjennom „Nordisk Monster-Tidende's broderiavd., Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddell findes i „Raadgiveren” paa side 28.

Naar man forveksler en eplekurv med en pelikanpose.

Niggy var ute for at plukke epler. Imens moret hans lille apekat, Monkey, sig paa egen haand. Den fik fat paa en liten levende slange som den ikke visste noget bedre sted at gjemme end i pelikanens rummelige neopose.

Niggy hadde hal sine tanker andre steder end hos Monkey og visste ikke noget om hvad der var skedd i mellomtiden. Uten at se sig nærmere for, grep han fat i det nærmeste „haandlak” og gik

Der er al grund til at tro at Niggy selv mente det var eplekurven han gik med i haanden. I virkeligheten var det pelikanen bet med tilhøve de „pøe” han har — „haandtakene” var ganske enkelt slangen!

Da Niggy opdaget sin feiltat, ese, holdt han paa at bli hvit av forskrækkelse. Men baade manden som skulde ha eplene og pelikanen som spillet rollen som kurv moret sig kostelig. Og der var jo heller ingen ulykke skedd!

De skibbrudne paa Sydhasvøen

Av H. Escott-Inman.

Skildring av deres oplevelser, bygget paa meddelelser fra en av de overlevende, Charles Eyre, fra Dulwich, London.

(Fortsat.)

I slutningen av september hændte det endelig en morgen, at veiret var nogenlunde, og vi blev straks enige om at nu eller aldrig maatte forsøket gjøres.

Kvist og jeg fik det nu travelt med at foreta de sidste forberedelser. Vi gik ned til landingspladsen og undersøkte nøie vore baater, som trods alt uveiret syntes at være i fuld orden.

Vi tok av os vore tykke, besværlige frakker, bar ned Kvists baat og satte den paa vandet; saa rodde han ut alene et litet stykke, for at være sikker paa at alt var som det skulde være.

Jeg nævnte nok at veiret var nogenlunde, men derfor maa ingen tro at havet var ganske stille; der var tvertimot sterk sjøgang. En landkrabbe vilde nok regnet den for voldsom — men vandet var stille i sammenligning med hvad det hadde været, og vi kunde neppe haabe det skulde bli bedre.

Vi satte vor baat paa vandet, Judge og Walters steg i den, og vi langet ind vore saker.

Alt vilde kanskje gaat bra, hadde vi bare hat en bølgebryter eller en landingsbrygge, men at sette disse skrøpelige baater paa vandet fra selve stranden, mens de svære dønninger løftet dem op og dunket dem mot fjeldgrunden var sandelig ikke let. Det maatte allikevel gjøres.

Et par av kammeratene, som hadde fulgt med til stranden, stod og holdt baatens fangline, som ogsaa var gjort av seilduk. Men netop som alt var stuet ind, og Robert og jeg skulde stige i baaten, kom en mer end almindelig svær bølge rullende og løftet vor stakkars lille baat op saa let som hadde den været en kork, og lot den saa brakende falde ned paa klippen, saa seilduken revnet paa alle kanter. Da bølgen derefter drog sig tilbake suget den baaten med, vendte den med bunden iveiret — og fartøiet sank for vore øine.

Judge og Walters sprang ut, da det slog mot klippen, og derved blev ogsaa de draget ned i dypet, saa de hadde et svært arbeide med at komme iland igjen. Der laa de og plasket mens de kjæmpet for at redde livet. Kammeratene holdt fremdeles i fanglinen og forsøkte at hale baaten op, saa i det mindste seilduken kunde bjerges. Andre holdt sig færdige til at hjelpe Judge og Walters, naar de kom nær nok.

De blev ogsaa tilslut trukket iland, men var næsten druknet inden det lyktes. De andre kammerater vedblev med sine forsøk paa at hale den sunkne baat op, skjønt de hele tiden var ængstelige for at fanglinen skulde ryke av. Det var ikke selve skroget vi vilde redde — vi kunde jo lage et nyt — men seilduken, uten den var det jo umulig at bygge en ny baat.

Saasart Kvist og jeg var kommet iland og derefter ved kammeratenes hjelp hadde bragt den uskadede baat i sikkerhet, gjorde vi forsøk paa at redde den som var forulykket. Efter meget besvær og mange farer fik vi endelig baaten trukket op paa stranden, og til vor skuffelse fandt vi nu at vi hadde gjort alt dette besvær til ingen nytte. Skroget var istykker — andet hadde vi heller ikke ventet — men ogsaa seilduken var ødelagt. Den hadde rigtignok ikke været videre god da den blev sat paa, for den bestod av de stykker som hadde været brukt til klær og siden var sydd sammen igjen. Det hadde været et stort arbeide at sy sammen alle bitene, dobbelt besværlig fordi vi bare hadde fugebennaalene at sy med. Det hadde tat lang tid, og da vi nu undersøkte seilduken, saa vi at den aldrig mer kunde benyttes til at klæ et baatskelet. Den var overalt revnet og sprængt istykker; det var klippenes verk. Efter alt det besvær vi hadde hat, var nu altsammen fuldstændig ubrukkelig.

„Vi har da ialfald én baat igjen,” sa vi og saa bort paa Kvist.

Vi var ikke sikre paa om han fremdeles hadde lyst til at reise. Men uvissheten varte ikke længe, for Kvists svar var saa bestemt at vi ikke kunde tvile paa at han mente hvad han sa.

„Jeg agter selvfølgelig ikke at dra avsted idag,”

sa han, „og vil slet ikke reise hvis det skal være med det mannskap som er tat ut til mig. Fra det første vilde jeg sagt nei, hvis ikke de andre kammerater skulde fulgt med. Nu da deres baat er ødelagt tænker jeg ikke at utsætte mig for saa stor fare.”

„Hvad tænker De at gjøre?” spurte en.
„For øieblikket ingenting. Vi har hat fuldstændig nok for idag. Vi har mistet en baat, faat vor seilduk fordærvet, og to av os har været nær ved at drukne. Det er tilstrækkelig paa én gang. La os gaa tilbake til leiren.”

XI.

Omsider Aucklandsøen.

„Hvad kan vi nu gjøre? Er dere fremdeles bestemt paa at vove forsøket?”

„Naturligvis! Vi er aldeles nødt til at gjøre det. At bli her er at dø av sult litt efter litt.”

Disse ord blev veksltet, da vi efter det sørgelige eventyr sat rundt vor leirild og spiste et temmelig knapt maaltid.

Kammeratene var av meget forskjellig mening, og de som skulde bli tilbake paa øen vilde ikke tillate os at ta baaten. De ansaa reisen som galskap og mente den vilde føre til et utilfredsstillende resultat. Dersom vi tok begge baatene, vilde vi berøve dem muligheten av at forlate øen, for der fandtes ikke mer brukbar seilduk. Rig- tignok hadde de for øieblikket ingen tanke paa at forlate øen, men de kunde jo ikke vite, om de ikke vilde bli nødt til at gjøre det, saa det var ikke underlig at de negtet os at ta begge baater.

Baaten blev slået istykker mot klippen, og Judge og Walters blev draget med i dypet og hadde vanskelig for at komme iland igjen.

det mannskap som var blitt valgt til ham, dersom ikke den anden baat fulgte med; og dette var heller ikke underlig, for til at føre baaten over det seks mil brede sund maatte folkene være sterke, og der trængtes kræfter til at utholde de strabadser som sikkert ventet dem under opholdet paa øen derborte.

„Jeg har ikke et ord at si paa Maclaghlan, og det vet han ogsaa. Han har vist sig at være like språk som nogen av os andre; men han har ikke store kræfter — ogsaa det vet han. Ivey meyer duer ikke stort. Jeg har ikke lyst til at faa et par svake stakkarer at trækkes med — jeg vet hvor vanskelig det var med Peters.”

„Hvem vil De da ha med Dem?” spurte til sidst andenstyrmand. „Det er nok bedst De selv sier fra, saa faar vi se om saken kan ordnes paa den maaten — dersom De har bestemt Dem til at gjøre reisen.”

„Naturligvis har jeg bestemt mig til det,” brummet Kvist. „Jeg skulde ikke ha talt for at bygge baater, hvis jeg ikke hadde tænkt at gjøre et forsøk.”

„Saa vælg den besætning De vil ha!”
Kvist betænkte sig ikke længe, men svarte:
„Vel, skal jeg reise, saa vil jeg ha Walters, Eyre og Mickey med.”

Det gav anledning til fortsat drøftelse. Ivey meyer syntes ikke gjerne at avstaa sin plads i baaten; jeg tror han var grundig kjed av Disappointmentøen, han som alle vi andre, og vi maatte overtale ham en hel uke, før han gik med paa at overlate sin plads til Walters. Maclaghlan gjorde ingen indvendinger mot at jeg tok hans plads. Endelig var da spørsmålet avgjort. Kvist, Walters, Mickey og jeg skulde foreta reisen. Siden var der intet andet at gjøre end at la tiden sløpe sig frem til der kom en dag med nogenlunde veir igjen.

Ikke før den 7. oktober (1907) kom en saapas bra dag at der kunde være utsigt til en heldig reise. Jeg hadde gjort istand en stor græstorv som

jeg kunde føre med mig ild i; og jeg hadde gjort mig endnu større flid med denne torv, end med den lerkump jeg først hadde prøvd.

Vi hadde endnu et par stekte fugler av de aller sidste som fandtes paa øen — og dem tok vi med som niste. I det samme dagslyset begyndte at liste sig over fjeldets top reiste vi os for at gaa ned til baaten.

Vi var blitt enige om signaler som vi og kammeratene paa den gamle ø skulde veksle. Naar vi kom frem skulde vi tænde en ild som sendte op en svær røk; den skulde underrette dem om at vi var naadd frem saa langt. Hvis vi fandt depotet skulde vi gjøre op to baal nok saa langt fra hverandre. Siden skulde vi sende to kammerater tilbake for at hente to av de andre over til os og fortsætte med det til alle var samlet.

Om vi fandt depotet, ja!

De to, tre kammerater som fulgte os ned for at ønske os lykkelig reise stod og saa paa, mens vi atter engang skulde sette ut.

Mickey sat i forstavnen for at øse — det maatte gjøres uavbrutt, — nærmest ham sat Kvist med den ene aare, og saa kom Walters med den anden. Jeg var agter med en tredie aare for at hjelpe til, saa godt jeg kunde, og styre.

Da vi var kommet omtrent halvveis begyndte det at blaase temmelig sterkt fra sydvest, og bøl- gene gik meget høit.

Vor lille baat, som bare hadde rælingen fem tommer over vandflaten, begyndte at ta ind vand meget fortere end hyggelig var, og det saa nok saa alvorlig ut. Godt var det vi hadde medvind, ellers hadde vi sikkert været nødt til at vende. Som det nu var øket vinden farten.

Men aa, hvor trøtte vi var! Trøtte av den ubekvemme stilling vi maatte indta. At sitte saa længe paa huk i baatens bund var en skrækkelig tortur, og armene vore verket hele tiden. For hvert aaretak føltes det som om glødende spyd blev stukket gjennom armene helt op til skuldrene.

Men da det næsten var forbi med os, viste Kvist hvad slags kar han var. Han sat længst forrest. At padle er som bekjendt det motsatte av at ro; man vender ansigtet mot den kant man skal til, og den forreste aare angir takten. Og hvor Kvist nu anstrengte sig! Han holdt ved av alle kræfter, presset læbene sammen, og ansigtet hadde et jernhaardt uttrykk. Hans vilje seiret over hans legeme. Og han holdt ogsaa vort mod oppe. Vore hender begyndte at bli hudløse av gnidningen mot de ujevne aarer, men vi turde ikke stanse et øieblik. Hvis vi først en gang hadde lat baaten komme ut av sin kurs, vilde den sikkert gaat under.

Men hvor trøtte vi end følte os og hvor haardt end arbeidet var, sat vi der dog med blikket fæstet paa den kyst vi ønsket at naa, og vi saa den bli tydeligere efterhvert som vi kom nærmere. Det opmuntret os, vi drev paa, fulgte Kvists eksempel og fortsatte vort stræv til middag. Jeg synes Kvist fortjener den største ros for sin optræden.

Nu var vi meget nær den anden strand.

Kammeratene hjemme hadde jo ikke villet at vi skulde dra avsted, men de hadde dog sagt os hvor den bedste landingsplads var, og mot den stilet vi vor kurs — men bare for at finde at det vilde være umulig at lande der idag; der var altfor voldsomme braat for en liten farkost som vor. Ved første blik saa vi at det var et skrækkelig sted; vor baat vilde bli knust straks vi prøvde at naa stranden.

Det var en vik som var fuld av undervands- skjær og rev, og brødingene omkring dem strakte sig en kvart mil ut i havet. Saavidt vi kunde se, var stranden derinde i flere meters bredde bestrødd med store stener, og bakenfor dem saa vi bare en skog saa tæt at den lignet en mur; hvert træ saa ut til at være en tredive til firti fot høit. Skogen strakte sig et godt stykke opover fjeldskraaningen og fortsatte ned i en dal lenger borte; dalen var ogsaa tæt bevokst med trær og krat.

Vi hadde dog ikke tid til at tænke paa disse ting nu, men padlet os langsomt frem mellem to rev og forsøkte at nærme os stranden, men vi fandt at bølgen gik altfor vældige derinde, og vi maatte styre ut igjen.

Det var aldeles slut med vore kræfter, og Mickey og Walters stemte for at vi skulde forsøke at styre mot land, men hverken Kvist eller jeg vilde gaa ind paa dette, da vi var bestemt paa om mulig at redde baaten.

Vi rodde altsaa ut av bugten igjen. Dersom vi hadde hat en almindelig baat av træ, vilde vi vovet det farlige forsøk; men det var et stivt stykke at

holde vor lille farkost med for- eller agterstavnen mot sjøene, fordi brændingen ved klippene og revene var sterke overalt. Selv en landkrabbe kan tænke sig hvorledes det vilde gaa, om vi nogen gang hadde vendt breidsiden mot sjøene.

Trætte var vi, men vi padlet os over bugten og saa os om efter et godt sted, men blev igjen skuffet. Overalt saas klipper og rev, rullende bølger og iltre skumkammer.

Det begyndte virkelig at se ut som om vi skulde bli styret til at følge Mickey og Walters raad og styre like mot land, endda vi visste at baaten vilde bli slaat istykker, om vi gjorde det; desuten vilde vi risikere at faa ilden slukket.

Enstemmig besluttet vi at vove det, efterat vi længe hadde søkt om et landskapssted. Vi rodde ikke mer, nøide os med at holde baaten ret, mens vi ventet paa et gunstig øieblik.

Snart fik vi se en stor bølge komme rullende mot os.

Kvist ropte at vi skulde holde os færdige til at følge efter saa fort som mulig inden en ny bølge naadde op til os. Den kom nærmere og nærmere, og netop som den drog forbi, brøtes dens kam i en masse brusende skum.

„Nu gjælder det!“ skrek jeg.

Vi padlet paa — aa, hvor vi padlet! Det var et rent under at aarene holdt. Vi naadde stranden før næste store bølge kom. Jeg styrte baaten mot den jevneste del jegkunde opdage paa klippestranden, men netop som vi begyndte at haabe vi skulde seire i kapløpet og naa frem til vort maal, saa vi en svær bølge med vældig fart rulle indover.

„Hold faanlinen færdig og vær færdig til at hoppe ut saasnart den rører ved land!“ skrek vi til Mickey, som stod i forenden. Han grep straks fanglinen og gjorde sig færdig til at gjøre spranget; det vilde i høi grad bero paa ham, om vi alle skulde komme godt og vel leverd.

Ilden kunde vi ikke leverd, for den var agter hos mig, og ingen av os vilde slippe sin aare, selv om vi hadde hat tid til det.

Men det hadde vi ikke. Alt kom meget nærere end jeg kan skrive det ned. Bølgen kom nærmere og nærmere, og inden vi visste ord av det løftet den os op og sendte os med voldsom kraft ned paa et undervandsrev, ikke langt fra stranden.

Mickey utstøtte et forfærdet rop og hoppet. Paa hvad maate han gjorde det, kunde hverken han selv eller vi andre forstaa; det lyktes for ham at komme iland, men han blev overskyldt av skum og vand og var meget ilde ute. Han holdt linen i haanden og halte i den, men bølgen som drog sig tilbake, førte med slik kraft vor lille baat med sig at linen blev revet ut av hans hænder og næsten flaadde skindet av dem, og baaten med os tre mand blev ført utover igjen.

Da baaten baade Kvist og Walters overbord, og jeg kan ikke fatte at de ikke blev slaat værre fordærvet av de voldsomme brændinger, men kom heldig iland. Nu sat jeg overlatt til mig selv, og alene jeg var ansvarlig for hvorledes det skulde gaa med baaten og ilden.

„Pas paa, Charlie! Se op, menneske!“ ropte de. Jeg vet ikke om de dermed vilde be mig passe baaten eller ilden, men min første tanke gjaldt ilden. Jeg bøide mig fort ned for at ta op hele torven og kaste den iland — men ak, netop som mine fingrer grep om den gik den helt i knos paa bunden av baaten; jeg hørte glørne fræse litt, og dermed var ilden sluknet.

Jeg reiste mig op og hadde netop faat tid til at kaste vor frakker iland, da en stor ny bølge kom og slynget baaten mot en klippe. Hele forstavnen blev straks slaat ind, baaten blev fuld og sank under mig. Jeg blev skyllet ut av den og ført mot stranden, og jeg var saa heldig at faa grepet fanglinen, som jeg av alle kræfter holdt fast til. Kvist og Walters kom for at hjelpe mig. Det var ikke langt fra at vi alle tre var blit drat ut paa dypt vand igjen.

Men om en stund kom vi allikevel op paa stranden, sansesløse og i en hvirvel av skum, og nu grep ogsaa Mickey fat i linen, og med forenede kræfter trak vi op baaten. Vi trængte jo seilduken, hadde ikke raad til at miste den.

Ja, nu var vi der! Vi var drat ut for at komme til Aucklandsøen, og det var lyktes. Men for hvilken prisk! Vi hadde mistet baaten, ilden, vandet og maten — alt! Det saa ut som om vore kammeraters spaadom skulde gaa i opfyldelse, at vi snart skulde angre at vi trods deres raad var drat avsted.

Men om vi hadde mistet ilden, hadde vi jo de to voksfyrtikker tilbake, og vi tvilte ikke paa at vi kunde klare os med dem.

Det første vi gjorde var at ta av os klærne og vri vandet av dem; imens saa vi med bekymrede øine paa den klippefulde strand og den tætte skog, og funderte over hvad vi skulde træffe paa derinde i tykningen.

Hvad var det?

Walters, som stod nærmest skogbrynet, vendte sig hurtigt, for han hørte lyden av kvister som knækkedes, som om nogen bevæget sig derinde; og i vor forsvarsløse stilling var det magtpaaliggende at faa greie paa hvad det kunde være for slags væsen. Paa Disappointmentøen hadde vi ikke sænen farlige dyr, men vi visste jo ikke om saadanne dyr fandtes her. Naturen var jo helt forkjellig, tæt skog istedenfor bare fjeld; det kunde let hænde at rovdyr laa paa lur, færdige til at styrte sig over os.

Lyden hørtes og vi fik se hodet av en vakker hvit sæl stikke frem, og efter hodet kom kroppen. Sælen hadde vel hat sin soveplods inde i skogen.

Da den fik se os stanset den, saa ut som om den dreidte sig over hvad vi var for slags væsener; saa aapnet sælen munden og gjespet, som om den fandt det ikke var noget at studere paa eller bry sig om.

Mickey utstøtte et forfærdet rop og hoppet. Han holdt linen i haanden og halte i den.

Derefter forsvandt den ned mot havet og lot til at være aldeles tillidsfuld, slet ikke ræd.

Vi var nu paa det rene med at ogsaa paa denne ø skulde vi ha adgang til at faa mat, nyttig vildt, og det var jo meget glædelig.

Vi fik det selv med at faa løsnet hver eneste liten bit seilgarn som fandtes paa skroget. Disse smaa stumper slitt, beket garn tvundet op av taug var av største værdi for os. Vi vilde tørke garnet og bevare det fra at raatne, for hvis vi fandt depotet maatte vi vel bygge en ny baat for at reise tilbake til Disappointmentøen.

Vi hadde sluttet arbeidet, lagt menten i en bundt og rullet seilduken sammen; saa blev det spørsmaal om hvad vi nu skulde ta os til.

Først besluttet vi ikke at tænde op ild her; det vilde være at sløse bort en fyrstik til liten nytte. Isteden vilde vi vandre indover land og mot kveld tænde ilden.

„La os gaa saa langt vi kan inden vi slaar leir,“ sa Kvist. „Det er klart det ikke er til nogen nytte at bli ved kysten. Depotet ligger i nordøstlig retning, og vi faar prøve at naa dit paa en eller anden maate; derfor er det likesaa godt at vi straks gir os iveri.“

Han hadde jo ret i det; og skjønt vi var svært trætte, glemte vi det, saa ivrige var vi efter at dra avsted og finde depotet. Vi læsset seilduken paa vore skuldre, styrte vore skridt mot skogen og begyndte saaledes vor opdagelsesreise. Vi vilde forsøke at komme ind i den store dal, som lik en bred fjeldrevne strakte sig langsomt mot nordost.

Men for at komme til dalen maatte vi klatre opover den seksti fot høie skogklædte fjeldkam; vi opdaget snart at skogen var endda meget værre at trænge igjennem, end det hadde set ut til fra stranden.

Vi gjorde et forsøk, men saa at det var umulig, og bestemte os for en anden vei. Høiere oppe paa fjeldet saa vi en strimmel som næ-

sten var fri for krat og som strakte sig fra det sted hvor vi var, til der dalen begyndte. Vi trodde det vilde bli lettere at klatre opover fjeldet, skjønt vi hadde seilduken at bære — end at trænge igjennem skogen.

Vi seg langsomt og med møie opover. Seilduken langedes fra den ene til den anden, blev slæpt efter os eller skjøvet foran. Nu og da maatte vi stanse for at puste ut.

Vort første indtryk var følelsen av en uhyggelig stilhet; det virket saa forfærdelig trykkelig, ikke at merke mindste bevægelse mellem træne.

Endelig naadde vi op og kom til begyndelsen av dalen.

Det var virkelig en besynderlig stilhet. Dalen var omtrent fem bisunder, dens sider forekom os skrækkelig høie. Baade de og bunden var dækket av tæt kratskog, bækker kom rindende nedover, her og der lyste en bredere st. n.

Nogen minutter stod vi tause og saa paa landskapet. Saa pekte Kvist ned gjennem dalen og sa: „Den veien maa vi gaa, gutter! Fremad marsj!“

XII.

Den sidste fyrstik.

Vi begyndte vor vandring langs fjeldskraaningen. Men vi fandt veien meget besværligere end vi hadde ventet, og før vi var kommet langt, var vi forfærdelig oprispet av skarpe torner. Ikke altid kunde vi gaa opreist, men maatte ofte krype paa alle fire for at trænge os gjennem krattet; og ret som det var traf vi paa en bred elv, som vi paa en eller anden maate var nødt til at komme over. De som kunde svømme hjalp dem som ikke kunde.

Jeg kan aldrig glemme besværligheten under denne vandring. Men netop som vi kjendte at det var aldeles slut med vore kræfter, kom vi til det sted hvor vore kammerater hadde hat sin leir, før de bestemte sig til at reise tilbake til Disappointmentøen.

Vi fandt hytten de hadde bygget, men taket var blaast bort; vi samlet endel græs og fik den snart istand igjen. Hvilke fordeler denne ø end kanskje kunde ha, vilde det dog være meget vanskeligere at bygge en hytte her, fordi der ikke fandtes tuer eller lignende. Vi hadde ikke andet end græs til taket, og av græs blir det ikke vandtæt.

Snart hadde vi allikevel faat hytten nok saa bra, og vi besluttet at gjøre op ild derinde, for at beskytte den mot vinden. Vi vilde ikke risikere at spille vore dyrebare fyrstikker; fik vi bare tændt ild, skulde vi siden gjøre op et stort flammende baal utenfor og la det brænde hele natten.

Paa stranden hadde Walters fundet et litet stykke pitch-pine, og det var meget tørt. Av dette spikket vi en hel liten haug med stikker, som vilde være gode at tænde op med. Vi bar stikkene ind i hytten og la dem i haug. Saa stillet vi os omkring dem for at stænge ute al træk, og tilsidst tok vi frem fyrstikæsken. (fortsettes.)

Løsningene paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 3:

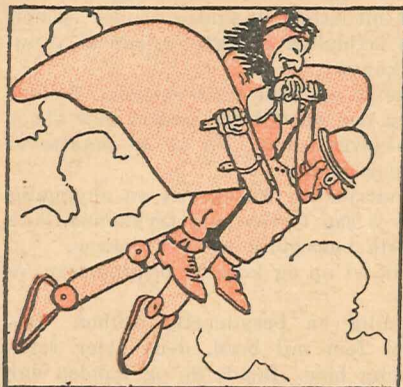
7. Den store fisk: Naar man vet at fiskens hode veier $4\frac{1}{2}$ kilogram plus halve av kroppens vekt, og at kroppen veier $4\frac{1}{2}$ kilogram plus hodets vekt, kan man herav utlede at kroppen veier 9 kilogram plus det halve av kroppens vekt. Følgelig er de 9 kilogram vekten av kroppens anden halvpart, og hele kroppen veier altsaa 18 kilogram. Derefter er det let at regne ut al hodet maa veie $13\frac{1}{2}$ kilogram ($4\frac{1}{2}$ plus 9), og da halvens vekt er oppgit at være $4\frac{1}{2}$ kilogram, maa hele fiskens samlede vekt være 36 kilogram. Man dividerer saa 36 i 72 kroner og faar da at $1\frac{1}{2}$ kilogram fisk koster 2 kroner, hvorav man beregner prisen for 1 kilogram, som blir $1\frac{1}{2}$ krone. Prisen for den hele fisk blir da 48 kroner.

8. Den keiserlige labyrint i Tschingtufu: Naar man beynder læsningen ved det ytterste bokstavfelt i nederste rad tilhoire og derefter fortsætter med labyrintens snoninger og teletraad, faar man følgende sammenstilling av de atten bokstaver: „En erindring fra Kina.“

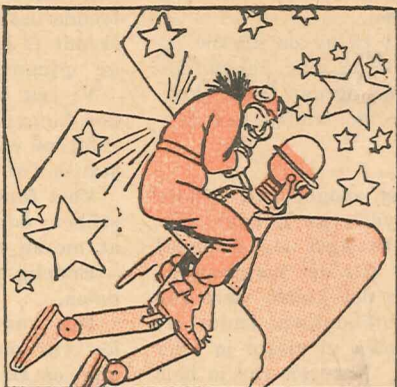
9. Logograf: lide, dele, ni, fil, Nilen, flid, fin, finde, nid, — dellin.

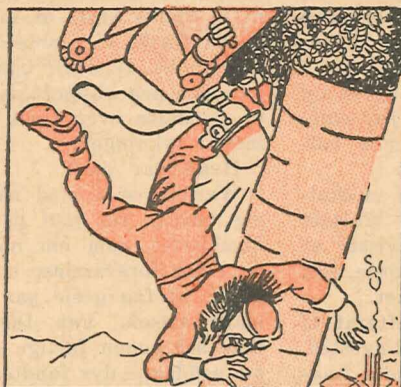
JORDEN RUNDT FOR EN MILLION? Den amerikanske championflyver Percy, som i forrige nummer startet med sin „flyvende mand“ for at prøve at vinde den av en mangemilliardær utlovet præmie paa 1.000.000 dollars for en flyvning jorden rundt, har indtil nu paa sin tur været paa Kuba og blandt Nordafrikas beduiner og befandt sig, da læseren sidst tok avsked med ham, paa toppen av den pæl som markerer Jordens akse paa Nordpolen — øiensynlig i en situation som gjorde det høist usikkert om han nogensinde kom videre. Senere efterretninger gaar imidlertid ut paa at det tiidst lyktes ham at komme videre, og nedenfor berettes nu om hvad der hændte ham paa hans fortsatte eventyrlige færd.

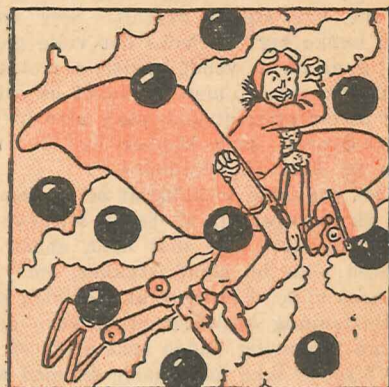
1 Da det første tøveir kom paa Nordpolen, klatret Percy ned, fannt under de smeltende ismasser sin trolaste „flyvemand“ og steg lilveirs.

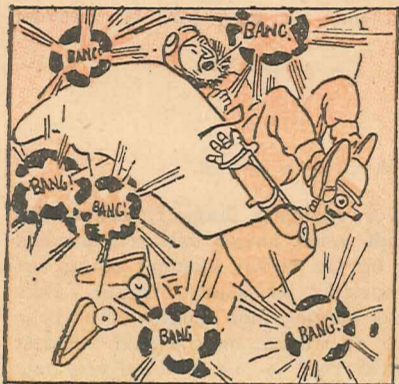
2 Nu hadde han faat nok av jorden, nu vilde han høit, høit lilveirs, op til de blinkende stjerner, hvis spidser kilte ham paa ryggen.

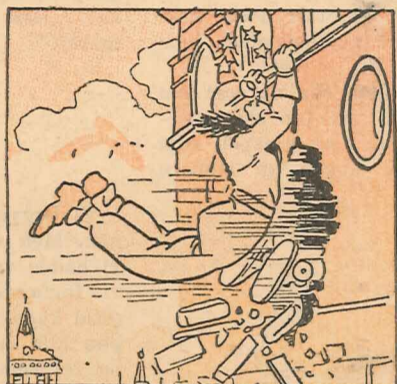
3. Og saa optat var han av denne eiendommelig form for astronomi, at han glemte at styre og pludselig styrtet ned mot en Atlanterhavslampe.

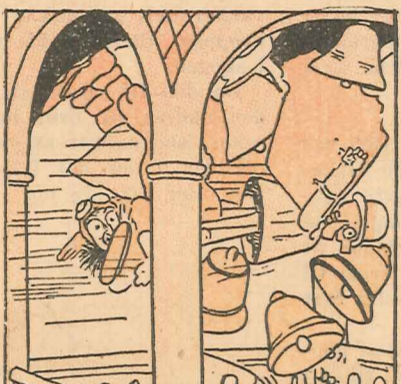
4. Her hadde han ikke noget at gjøre og styrte straks bort igjen, men dampen var bevæbnet og sendte ham til avsked en regn av store granater.

5. Granatene sprang med dundrende brak om ørene paa Percy og hans flyvemand, hel ligvis uten at saare nogen av dem livsfarlig.

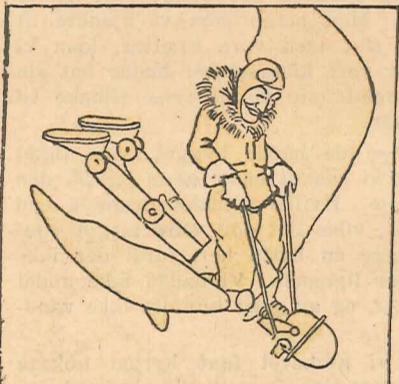
6. Nu gik farten videre over hav og land mot Ruslands vide stepper. Her kom han i nær berøring med et av de mange klokke-taarn.

7. „Den flyvende mand“ brøt hul i muren, og baade han og Percy kom paa en forunderlig maate til at agere „klokere“, og folk trodde det var brand.

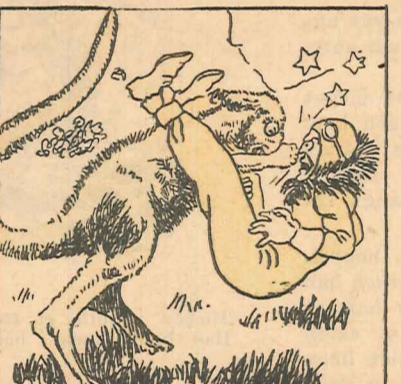
8 Den nervepirrende tur endte for Percys vedkommende paa taket av et lavere taarn — og paa hodet hadde han en kirkeklokke som hjem.

9 Da Percy og „den flyvende mand“ fandt hiianden igjen, var gjen yaets glæde stor, og i overstadig godt humør satte de nu kurs mot Australien.

10. Det var en lang og anstrengende tur, men omsider naadde de maalet og fik straks anledning til at stifte bekjendskap med landets dyreverden.

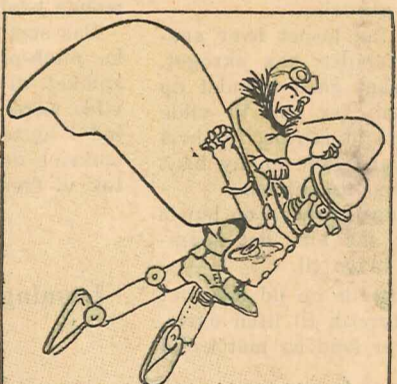
11. En meget velvoksen kanguru begynte øieblkkeig at gi Percy et meget instruktivt kursus i australsk mesterkapsboksning a la kanguru.

12 Kurset endte med at kanguruens med sin kraftige hale sendte Percy ut paa en luftfart som selv for en championflyver var høist halsbrækkende.

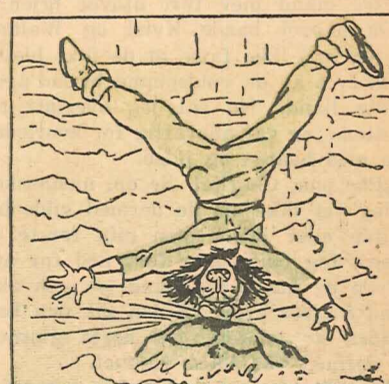
13. Da Percy kom op hadde han faat et indgaaende kjendskap til bundforholdene i australske myrhuller.

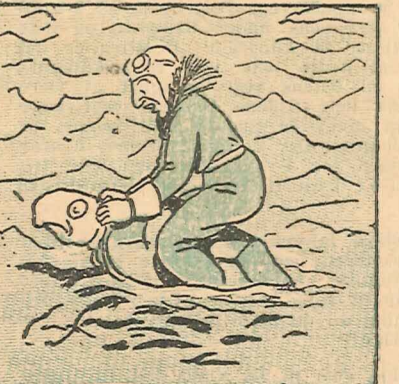
14. Den vaate jakke han hadde faat blev tørret paa den følgende fart over Stillehavets blanke vover.

15. Underveis kom Percy til at trykke paa en gal knapp i „flyvemanden’s hode, saa „manden“ slog bakut.

16 Som en sten faldt Percy ned, og vilde formodentlig være druknet, hvis ikke en skilpadde hadde reddet ham.

17. Da Percy hadde sunnet sig litt efter choeket, han fik efter sammenstøtet mellem hans hode og skilpaddens skjold, satte han sig op og red paa den.

18. Den førte ham til Robinsons ø. Robinson holdt paa at „høste“ diamanter, og Percy hadde nær faat „solstik“ ved synet av saa megen glans.

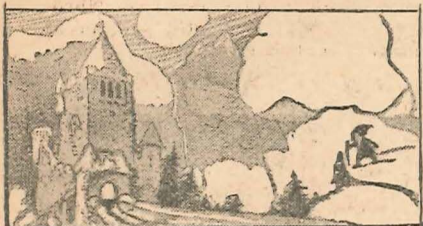

19. En byttehandel kom let istand: Robinson fik Percys snadde og litt tobak, mens Percy fik en hel skjeppes diamanter. Allikevel var han ikke glad.

20. For hvad hjælp diamanterne ham her? Hvorledes skulde han komme videre? „Jeg vil bort! Vis mig veien!“ ropte „Hjem til millionen!“ (Forts.)

Sølvbue og guldpil.

Et eventyr om Kai som hjalp prinsessen.

Der var engang en liten gut som het Kai og bodde oppe i fjeldene. En dag, da han vandret omkring, traf han en liten mand, helt klædt i grønt, som sat midt i lyngen. Manden blev forskrækket og begynte at løpe.

„Det er nok en fjeldmand,“ tænkte Kai og løp etter ham, idet han ropte:

„Lille mand, lille mand, jeg vil ikke gjøre dig noget.“

„Slik løp han længe og la ikke merke til at en stor skygge faldt over ham. Men pludselig vendte fjeldmanden sig om og sa:

„Ta dig iagt for kjæmpekongen, saa hun ikke faar fat paa dig og pryler dig op.“

Kai vendte sig om og saa den gamle kjæmpekomme opover fjeldet bortimot sig.

„Aa, hvad skal jeg gjøre?“ ropte han. „Hjælp mig, fjeldmand!“

Saa løp de begge to, og det gik like ind gjennem fjeldet av en lang gang, indtil de kom til et stort slot midt inde i fjeldet.

„Gaa bare derbort og si at jeg sendte dig,“ sa manden, og saa var han væk.

Kai gik bort til porten og møtte der en meget vakker pike med et spand

i haanden. Hun viste ham en krok hvor han kunde gjemme sig, og litt efter kom kjæmpekongen forbi og gikk ind paa slottet. Kai kunde høre hendes rope og bruke sig over sin mat, men tilslutt blev det stille, og den vakre pike kom ut.

„Er ikke hun en skrækkelig gammel heks,“ sa piken, „og her maa jeg gaa og arbeide, skjont jeg er prinsesse.“

„Hvorfor flygter du da ikke?“ spurte Kai.

„Det kan jeg ikke, fordi det er et trylleord som holder mig fast. Bare min kjæreste kan befri mig, men hvorledes skal jeg faa sendt bud til ham?“

„Kan ikke jeg bringe bud til ham?“ spurte Kai.

„Jø, det kan du, og du har nok lykken med dig. Nu skal du høre, at min kjæreste bor paa den svømmende ø ute i havet, han er konge der, og han bærer en rustning av guld og en bue av sølv med guldpiler. Naar du fortæller ham at jeg har sendt dig, vil han by dig hjertelig velkommen. Ingen andre kan befri mig. Men nu maa du avsted før kjæmpekongen vaakner.“

De gikk sammen saa langt som piken turde, saa ropte hun paa den lille, grønne fjeldmand, som straks viste sig og bukket dypt. Det var den merkeligste lille mand Kai nogensinde hadde set, helt klædt i grønt, men med et morsomt, rødt ansigt.

Kai sa farvel til prinsessen og fulgte manden opover fjellet, paa veier saa bratte at det næsten var umulig at komme op, men det var likesom den lille, grønne mand hante vei for ham saa det gikk svært godt.

Pludselig stod de ved havets bred, og Kai undret sig over at de allerede var kommet saa langt; men i det samme kastet fjeldmanden et nøtteskal ut paa sjøen og ropte:

„Voks, nøtteskal, voks!“

„Og nøtteskallet vokste og vokste til det blev til en stor baat.“

Kai gikk ombord, og båten seilte avsted. Manden drev paa med at si:

„Seil like frem, baat. Seil hurtig!“

Og saa seilte den avsted i susende fart, og det sidste Kai saa av fjeldmanden var en liten grøn prik langt borte. Men snart nærmet baaten sig en vakker, grøn ø, den la iland, og Kai gikk ut.

Det var den deiligste ø i verden, alle blomster duftet, fugene sang, og under

Piken ropte paa den lille dverg som straks viste sig og bukket dypt.

en busk laa en ridder og sov. Han var klædt i en guldrustning, og en sølvbue og et koger med guldpiler laa ved siden av ham.

Da Kai nærmet sig, sprang han op og sigtet paa ham med buen. Men Kai blev slet ikke redd, han visste jo nu, at det var den prins han skulde finde.

„Jeg kommer for at fortælle dig at den vakre prinsesse er lat tilfange av kjæmpekongen paa fjeldet,“ sa Kai.

„Den svømmende ø skal straks seile mot land!“ ropte prinsen. Straks blaaste der op en sterk vind som bøiet træernes

kroner og førte den over mot kysten av landet.

Imens spurte prinsen Kai om alt mulig, hvorledes han hadde fundet prinsessen og hvorledes hun hadde det.

Da de nu kom tilland, sa prinsen: „Gaa op paa haugen derborte, saa skal du faa se en stor kamp.“

Det gjorde Kai, og litt efter saa han prinsen galoppere frem paa en hvit hest, og mens han red skjol han sine guldpiler frem foran sig, saa det sorte fjeldbrast. Og med en gang saa Kai kjæmpekongen flygte bort, hun fløi med sin store, sorte kaape spredt som en sky bak sig.

Nu blev hele haugen overstrømmet av et gyldent lys, og Kai saa prinsen komme ridende paa sin hvite hest med prinsessen foran sig paa hesten, efter den kom en skare av alfer og fjeldmænd i røde, gule, grønne og blaa dragter med an i ter som blomster.

De tok hverandre i hendene og danset rundt om Kai og sang, fordi prinsessen var befri, og prinsen og prinsessen danset med, indtil Kai blev saa træt at han sovnet.

Da han vaaknet laa han akkurat paa det sted, hvor han først hadde set den lille, grønne mand, og Solen skinte like i ansiktet paa ham.

Der var nogen som sa at han hadde drømt det allsammen, men det trodde Kai ikke. Og siden den tid var han alltid den lykkeligste gut i hele omegnen, og det var jo netop det prinsessen hadde lovet ham.

Lompepenge-opgave nr. 16.

Logograf.

3. 4. 5.

En helt ei det maa være, dertil har han ei lov, om ogsaa han maa vandre ved nat i mørke skov.

2. 8. 4.

Men er han det, man kalder ham tidt for dette her: et ord som kort fortæller om heltens ringe værd.

1. 7. 13. 10. 8.

Jeg er hvad helten vinder saa tappert paa sin vei, men tidt pralianske ogsaa med mig, besnykke sig.

8. 13. 12. 11.

Naar troskapspagt er sluttet man da med mit symbol gaar freidig frem ad veien mot kjærlighetens sol.

9. 13. 1. 10.

Et eventyrets væsen jeg er fra skog og fjeld, Men gjør med barn man dette, da skal man se paa sprel.

9. 10. 11. 12. 13. 14. 15.

Jeg er et fag i skolen og volder tidt besvær, og det er bare faa som i grunden mig har kjær.

11. 8. 13. 1.

Et dyr som vel blir omtalt med hæder av hver mand — som menneske, ak ve mig! Jeg næsten gyse kan.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15.

Jeg kjender ikke mange, som smiler, naar de ser mig ind ad døren komme, især hvis stor jeg er. Men er jeg ganske liten, nuvel, saa er man glad, betaler villig for mig, — spør far din bare ad!

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning, lompepenge 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lompepenge 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Lompepenge-opgave nr. 18.

Hvem kan læse, hvad der staar paa dette billede?

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lompepenge 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lompepenge 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Lompepenge-opgave nr. 17.

Hvor mange penger hadde haandverksvenden op i lommen?

En haandverksvend som ikke hadde synderlig mange penger i lommen og derfor heller ikke var i særlig godt humør kom en dag til en elv. Over elven førte en bro. Ved den ene ende av broen stod der en merkelig liten mand som sa til ham: „Vær ikke saa lei for det! Jeg skal hjelpe dig! Gaa frem og tilbake over denne bro. Hver gang du gaar over broen, vil dine penger fordoble sig. Til gjengjæld skal du, hver gang du merker at fordoblingen er skedd, kaste 64 øre i elven til mig.“

Haandverksvenden gjorde som den lille mand hadde sagt, men opdaget, da han hadde gaat seks ganger over broen og for sjettede gang hadde kastet 64 øre i elven, at den lille mand hadde narret ham, for han hadde nu ikke en øre tilbake av sine penger!

Hvor mange penger hadde haandverksvenden til at begynde med i sin lomme?

Mottagerne av lompepengene for opgavene i nr. 3:

Opgave nr. 7: Ragna Sørlim, Lismarken pr. Lillehammer, 5 kr. Ragnhild Haabheim, Moen, Askim st., 2 kr. Randi L. Fremo, Ler st., Guldalen, 2 kr.

Opgave nr. 8: Alfhild Korff, Ogmundsvai 9, Grefsen, 2 kr. Kaare Sveen, Storgaten, Lillehammer, 2 kr. Inga Bakjord, Bjergva, 7, Aalesund, 2 kr.

Opgave nr. 9: Knud Lunde, Holt pr. Tvedestad, 5 kr. Amanda Eriksen, Apothekergt. 20, Horten 2 kr. Joh. Sorvide, Huiteren pr. Bergen, 2 kr.

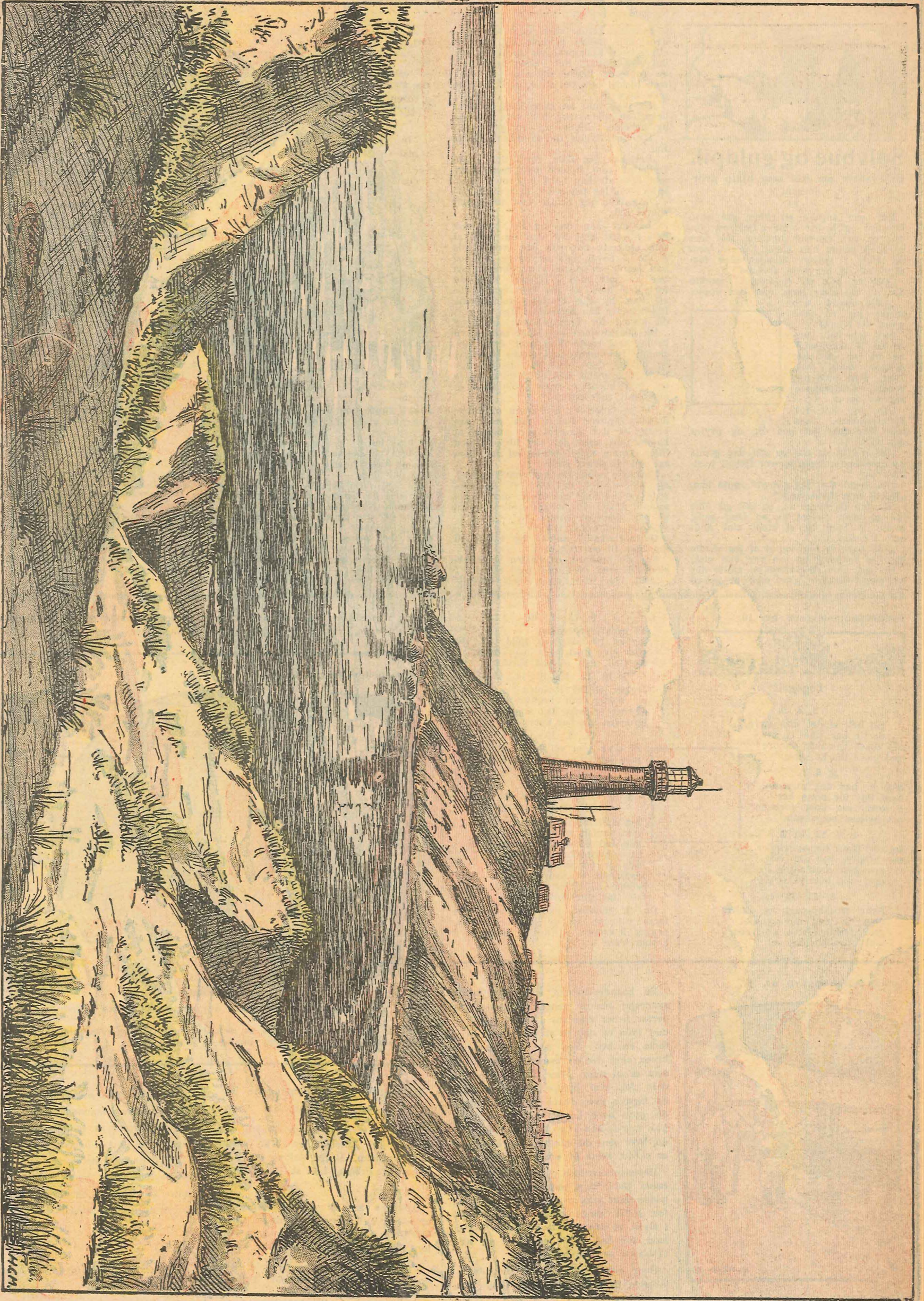
Løsningene paa opgavene i dette nr. offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lompepengene i bladets nr. 9. — Løsningene paa opgavene i nr. 3 findes i dette nr. side 21. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 16. februar, og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X, (nr. 6),

„Allers Familie-Journal“,

Kristiania.

Et Bort fra Sime Nymark's hus i Svanöby Baktepæresoration til akt av komedjen "Cirkusbaroa". Her er det mens solen skinner og storkrosser og lusker blomstret i Sime's have, at man første gang stiller bejend-
sking med den skumle Adel Schwarzl' gebrokkne tungemaal og hører ham friste Peter med alle cirkuslivets illokkelser, og her er det man ved natid, mens fyret blander sine skarpe lysglimt i maanens blide stråler, ser ham
spille sin pian tepek og lokker Peter bort fra hjem og det hele da otolærerne drar forbi.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Dødens hule.

Familien Gurden-Kay var meget godt likt, de var elskverdige, dannede mennesker, litt overlegne i sin optræden, hvilket gjorde at ingen fik nogen anelse om at bedstefaren hadde vært skrædder.

De to ældste sønner var officerer i garden, den yngste sjøkadet. De to ældste døtre var gift, den ene med en marinekaptein, den anden med en oberst, og alle ventet at den yngste datter, Blanche, skulle gjøre et endnu bedre parti.

Hun var munter og indtagende og meget vakker, og som hele familien nød hun riktig livet i august 1918.

Tilfældigvis hadde begge sønnene og svigersønnen, som var marinekaptein, permission paa samme tid, og straks leiet fru Gurden-Kay Klippehuset, en stor, møblert villa ved Swinmouth.

Det blev en meget morsom ferie; familie og venner samledes, og officerene fra den nærliggende leir hjalp dem med at „holde permission“. De kom ikke videre ned til kysten, der var for farlig at bade, og hulene nede ved stranden var ikke meget indbydende.

Det var især „Dødens hule“, hvis ry ikke var bedre end dens navn. Naar det var høivande, dannet dens steile vægger en veritabel fælde, og ifjor var tre turister druknet der, og aaret forut tre gutter. Men elvens skogbevokste bredder passer udmerket til smaautflugter, og fra havnen i Swin kunde man foreta morsomme seiluturer.

Veiret var straalende, men skjont de moret sig udmerket, glemte de dog ikke at ta sig av de saarede soldater, og leilighetsvis holdt de smaaskaper for dem.

Det var ved en slik liten fest for soldatene at Blanche traf Mac. Det var en høi, blaaklædt Tommy med krøllet, rødbrunt haar, et fregnet ansigt, hvite tænder og et muntert smil. Hun holdt paa at dele ut kaker til endel soldater ved et langt bord, da hun pludselig møtte hans brune øine, og uvilkaarlig glædet hun sig over at hun hadde sin peneste kjole paa. Hun likte godt litt koketteri, skjont hun hittil hadde indskrænket sig tii at kokettere litt med unge mænd av sit eget samfundslag, men da Mac smilte saa uimotstaaelig,

„Jeg kunde ikke finde flere kaker,“ sa Blanche, „men her er en til hver.“

kunde hun ikke motstaa, men rakte ham smilende et fat med kaker, skjont det ikke var hans tur endda.

„Aa, det maa du ikke gjøre,“ indvendte hendes mor. „Du maa ikke bryte rækkefølgen, ellers blir det virvar i det hele. Den manden har allerede to kjeks paa sin tallerken.“

Kammeratene lo, og Mac lo med.

„Deres datter synes vist at jeg ser ut til at være meget sulten, frue,“ sa han, mens Blanche smilende adlød sin mors instruksjoner.

Om eftermiddagen var Blanche meget optat, for der var adskillige officerer av god familie som anstrengte sig for at underholde den slanke, lys-haarende unge pike. Men da hun saa Mac staa borte ved muren som skilte rosenhaven fra lawn-tennisplænen, kom hun bort til ham med en tallerken.

„Jeg kunde ikke finde flere kaker,“ sa hun. „Jeg tror virkelig at kokkepiken har spist dem allesammen. Men her er en til os hver, og jeg længter skrækkelig efter en cigaret.“

Mac smilte lykkelig.

„Men skulde De ikke være sammen med Deres venner?“ spurte han.

Blanche trak paa skuldrene.

„Efter te er det meningen vi skal ta os av de menige,“ sa hun paa sin litt overlegne, Gurden-Kayske maate. „Jeg vil allsaa ta mig av Dem. Tror De soldatene morer sig?“

„Aa ja,“ svarte Mac. „Det var en deilig eftermiddagste.“

„Ja, det er allsammen bra nok,“ sa Blanche og spiste forsigtig sin lækre kake, „men jeg synes ikke mændene er rigtig glade.“

Mac saa sig om og smilte.

„Saken er den, at der er altfor mange officerer her,“ sa han. „Det er som naar gutter er ute og leker, og læreren saa hele tiden er tilstede.“

Blanche lo med.

„Kom her,“ sa hun, „og la os røke.“

Hun førte ham gjennem rosenhaven til et skyggefuldt sted, hvor der stod en bænk med utsigt utover havet.

„Ser De,“ sa Mac, da han hadde fylt sin pipe og tændt den, „der er noget ved denne slags selskaper som altid faar mig til at føle mig ilde tilmode.“

„Det hadde jeg aldrig trodd om Dem,“ sa Blanche. „Hvad er det?“

„Jo, ser De, min familie er fra landet, almindelige bønder, og hos os er det alltid skik og bruk, at vi gjør gjengjæld, naar vi mottar gjestfrihet av andre. Denne slags selskaper synes jeg er som bare at ta imot og ikke gi noget igjen.“

Blanche stirret paa ham, overrasket og fornøid.

„Det var da latterlig,“ holdt hun paa at si, men hun sa det ikke. Han hadde talt saa alvorlig og likefremt og han saa ut over vandet og la slet ikke merke til at hun moret sig derover eller fandt det noget besynderlig, at en menig soldat kunde ønske at gjøre gjengjæld overfor folk som Gurden-Kays. Hun forstod at hun var kommet ut for noget nyt, et bredere utsyn end hun var vant til, og hun svarte muntert:

„Jeg skulde ønske De vilde gjøre gjengjæld! Hvor morsomt det vilde være, om vi allesammen kom i selskap paa hospitalet.“

Han lo.

„Men jeg vilde slet ikke holde mit selskap paa hospitalet. Det skulde være nede ved stranden.“

„I 'Dødens hule' eller et slikt sted? Hvor turistene drukner hvert aar, saa kunde De hurtig bli kvit os igjen.“

„Nei, ikke i en hule, men paa strandkanten ved foten av klippene mellom lyngbuskene og blaabærrisene, og selskapet skulde holdes klokken syv om morgenen, det er den deiligste tid.“

„Det er storartet! Naar skal selskapet holdes?“

„Imorgen tidlig,“ svarte Mac beslutsomt. „Der er blaabær nok at spise, og lerkene sørger for musikken.“

„Og imorgen tidlig ligger De nok og sover paa Deres grønne øre,“ ertet Blancha ham.

„Nei, jeg kommer!“

I det samme blev der ropt paa Blanche, hun maatte op i villaen og skjænke te for nogen senere ankomne gjester, og hun fik nu saa meget at gjøre at hun ikke hadde tid til Mac den dag.

Blanche vaaknet tidlig næste morgen med en behagelig følelse av at der ventet hende noget morsomt. Hun saa ut av vinduet — langt borte paa stranden fik hun øie paa en blaaklædt skikkelse — det var Mac.

„Blaabærselskapet,“ utbrøt Blanche, og med en liten halvvalt latter var hun ute av sengen og i klærne i en sensende fart. Allikevel lignet hun den friske sommermorgen, da Mac møtte hende.

„Hadde jeg ikke ret?“ sa han likefrem. „Er det ikke den deiligste tid paa dagen?“

„Jo,“ sa Blanche og valgte det største av de blaabær han rakte hende paa et bække-blad, „men jeg var nær kommet forsent op. For tyve minutter siden sov jeg endda.“

De lo begge og spaserte bortover stranden. Bøl-

gene danset, solen skinte og maakene skrek for dem alene, og en time gik som ti minutter, saa Mac kom forsent til frokosten paa hospitalet, og Blanche overrasket familien, da hun kom ind gjennem haven i frokostværelset.

Mange morgener efterpaa kom Mac forsent til frokost, og familien gjorde bemerkninger om Blanches pludselige lyst til at staa tidlig op, og mente der maatte være noget iveien med hende. Hun sa ikke noget, men i al hemmelighet var hun

„Vi maa forsøke at klatre opover klippene,“ sa Mac.

enig med familien. Hvorfor skulde hun ikke gjøre det? Der var noget meget fornøielig ved disse hemmelige morgenmøter med den unge soldat. Hun mente heller ikke at hun gjorde Mac noget ondt ved det. Tilsynelatende nød han deres kammeratskap likesaa meget som hun, uten at bli forstyrret i sin gode søvn.

Men en dag opdaget hun et glimt i hans øine, da hun sa farvel til ham, og i sit eget hjerte følte hun svaret paa dette blik, og det tok hun som tegn paa at nu var det nok. Tilfældigvis slog veiret ogsaa om, og næste morgen øsregnet det.

Bortimot aften opdaget Blanche Mac nede ved stranden. Det hadde holdt op at regne, men det var kaldt og vaatt, og hun tok overtøi paa og tykke støvler, og saa gik hun ned for at møte ham.

Han vendte sig mot hende med det sedvanlige velkomstsmil. De begyndte at gaa langs stranden, men vinden kom i støt og gjorde det vanskelig at føre en samtale, saa det kom bare til faa spredte bemerkninger. Men da de naadde i læ av klippene borte fra bølgerarmen, satte Mac sig ned ved siden av hende, bød hende en cigaret og tændte selv sin pipe. Saa spurte han rolig:

„Hvad er det iveien med Dem?“

„Ikke noget,“ svarte Blanche og lo litt nervøst. „Hvorfor det?“

„Jeg synes De saa ut som om De var i daarlig humør.“

„Nei, slet ikke,“ svarte hun, „men jeg tænkte paa at si Dem, at nu kommer jeg ikke mer ut om morgenen før frokost.“

Han svarte ikke og stilheten begyndte at bli trykkende.

„Vore spaserturer og samtaler har været forfærdelig morsomme,“ sa hun paa den rigtige Gurden-Kayske maate, „men der maa være en ende paa alt, ikke sandt?“

„Jo,“ svarte han.

„Jeg synes jeg vilde la Dem vite det,“ tilføjede hun, „for at De ikke skulde undre Dem over at jeg ikke kom.“

„Ja, tak skal De ha,“ sa han atter, og paa ny hersket tausheten. Blanche var litt overrasket. Hun hadde været forberedt paa bønner og forsikringer, og han kom ikke med en eneste. Heller ikke saa han det mindste bevæget ut, da hun forsigtig skottet op til ham. Hun følte sig pludselig saa forlatt. Hendes bedstefars aand rørte sig i hende, men de to senere generationer var sterkere. Minuttene fløi, men Mac røkte fremdeles i dype tanker.

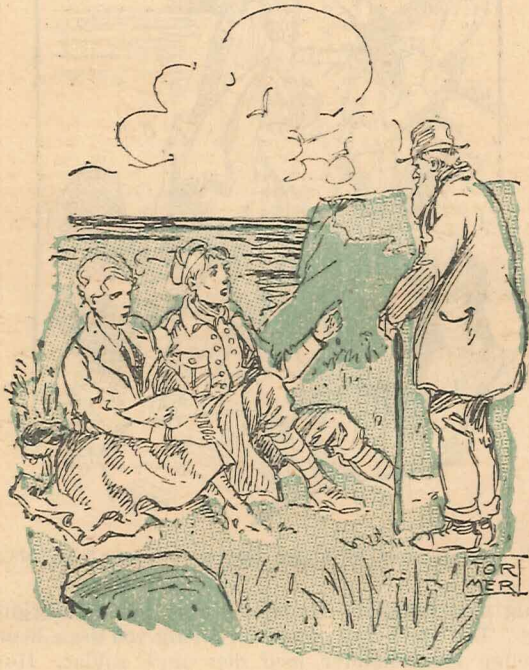
Blanche tænkte ogsaa — hun tænkte paa sin

fornemme mor, sine søstre som hadde gjort saa gode partier, sine elegante og temmelig hovne officersbrødrer, sine egne veninder som alle hørte til de bedste i landet — og her sat hun i en avsides hule paa en klippeblok ved siden av en menig soldat, hans arm rørte ved hendes, og de var begge i daarlig humør av samme grund. Naturligvis var det hele umulig, men heldigvis var hun herre over sig selv. Hendes opdragelse seiret.

„Naa, nu maa vi vel gaa tilbake igjen,” sa hun hurtig og brøt tausheten.

„Ja, ellers kommer De forsent hjem til midtag,” svarte Mac og reiste sig. De gik tilbake til det sted hvor de for en halv time siden var kommet fra, men sanden var forsvunden, bølgen slog nu høit op mot klippene — der var ingen vei ut, — de saa paa hverandre i pludselig skrek.

„Det kalder jeg at utfordre skjæbnen“, sa den gamle mand bebreidende.

„Dødens hule!“ utbrøt hun.

Mac nikket. Hans brune øine var ganske mørke av frygt, men det var ikke for ham selv. Han saa op paa de steile klipper og paa de store blokker, som laa strødd omkring.

„Vi maa klatre opover klippene,” sa han. „Se der, litt oppe er der likesom en fremspringende kant. Vi maa se at komme derop.”

Blanche saa op og gyste.

„Det er umulig,” sa hun dæmpet.

Mac rystet paa hodet.

„Jeg maa se at redde Dem ut av dette paa en eller anden maate,” svarte han næsten barsk.

Blanche følte sig næsten sikker paa at han kunde, for de kom op til et slibrig sted, hvor de klamret sig fast med hender og føtter, mens vandet nu skummet og bruste nedenunder dem. Der var bare en smal strimmel sand tilbake inderst i hulen.

De krøp sammen, og Mac prøvde at beskytte hende med sit eget legeme mot havskummet som stod om dem.

„Aa, det er min skyld,” sa han fortvilet, „jeg burde ha husket paa hvor vi var, men jeg glemte alt andet paa grund av det De sa.”

„Det at jeg ikke kom mer?” hvisket hun med skjælvende læber.

Han nikket og hans læber dirret ogsaa.

„Naa, jeg kan i hvert fald dø med dig! Det er alltid en trøst,” sa hun, og saa tilføide hun stille: „Jeg elsker dig!”

Macs arm fandt hende. Han knuget hende tæt ind til sig, og pludselig var de ganske tilfredse og kysset hverandre for først gang.

„Jeg hadde aldrig votet at haabe at du vilde si det,” hvisket han. „Du er hele verden for mig — det vet du nok, elskede! Jeg har alltid anset mig selv for en likesaa god mand som nogen, men du staa saa høit over mig som stjernene.”

„Min bedstefar var skrædder,” sa Blanche.

„Var han?” sa han bare. „Vi har alltid været bønder.”

„Men vi skammer os saa forførdelig over det,” utbrøt hun, „vi er snobber allesammen — men nu skammer jeg mig ikke over det, — jeg skammer mig ikke over nogetsomhelst.”

Hun krøp ind til ham, men han trak sig litt tilbake fra hende.

„Du kan dø sammen med mig, min egen pike, men kan du ogsaa leve med mig?”

„Jeg kan ikke leve uten dig,” svarte hun.

Mac saa sig fortvilet om. Bølgen kom rulende, den ene efter den anden, havet var øde og der var sikkert heller ingen ute paa klippene. Men allikevel ropte han — og næsten øieblikkelig kom svaret. Men ak, for et sørgelig svar det var! Langt tilbake i hulen var der endnu en liten strimmel tør sand, og derfra kom svaret. Der stod en gammel, hvitskjegget mand, omsust av stormen og sjøsprøiten. Bølgen naadde hans føtter, og han viftet med armene med en fortvilet bevægelse.

„Aa, Mac,” ropte Blanche, „kan du ikke gjøre noget for at redde den stakkars gamle mand?”

„Nei,” svarte han og bet tændene sammen. „Jeg kan ikke komme hen til ham, og selv om jeg kunde, saa kunde jeg ikke komme tilbake til dig igjen, og nu vil jeg ikke forlate dig.”

Mens han talte kom en uhyre bølge skyllende, og da den var borte var den gamle mand forsvundet.

„Saa er han — den tredje,” sa Blanche næsten rolig. „Der drukner alltid tre ad gangen i „Dødens hule.”

Men synet derav lot til at fylde Mac med kjæmpekrefter. Han reiste sig op og saa paa de fremspringende klipper over dem.

„Jeg vil hjelpe dig derop,” sa han, og idet han løftet hende fik han virkelig hjulpet hende op paa avsatsen høiere oppe. Blanche grep etter ham. „Jeg vil ikke uten dig,” sa hun, „hvis du ikke kan komme op, Mac, saa kommer jeg ned igjen.”

Det var en frygtelig anstrengelse, for han kunde ikke faa fotfæste paa den slibrige klippekant, men hun trak og halte indtil han

etter en fortvilet kamp med skjæbnen kom op paa klippeavsatsen og laa der ved siden av hende og i hendes armer. De hvilte sig litt, saa prøvde de at komme videre. De klamret sig fast med hender og føtter, det gik langsomt i zik-zak opover. Stenene gled av og til bort mellem hendene paa dem, men tomme for tomme, fot for fot vandt de frem, og tilsidst laa de ved toppen av klippen — i sikkerhet, men altfor anstrengte til at reise sig op.

Op der i tussmørket foran dem, ikke ti skritt fra dem, stod den gamle, bøiede, hvitskjeggede mand. Han gik etpar skritt nærmere og rystet paa hodet til dem.

„Det kalder jeg at utfordre skjæbnen,” sa han bebreidende, „at klatre opover den klippen. Hvis dere begge to var faldt ned og druknet, saa hadde dere sandelig fortjent det.”

De stirret maalløse paa ham, saa sa Mac:

„Hvorledes kom da De op?”

„Jeg kom op ad stien der bak, naturligvis, som De ogsaa burde ha fulgt, hvis De ikke absolut vilde brække halsen. De skulde skamme Dem! Jeg holdt paa at skrike stemmen av mig, men det lot til at De var fast bestemt paa at klatre Deres egen vei.”

„Stien?” gispet Blanche.

„Der fører ingen sti ut av 'Dødens hule,’” stammet Mac.

„Det vet jeg vel,” svarte den gamle fisker. „Men dette her er ikke 'Dødens hule'. Den ligger paa den anden side av elven,” og han hinket bort.

De stod overfor hverandre.

„Jeg har en følelse av at jeg har faat dig under falske forutsætninger,” stammet soldaten.

Blanche lo muntert.

„Men du har da ialfald faat mig,” sa hun, og haand i haand gik de hjemover for at gaa til bekjendelse og ta imot bebreidelsene.

g.

At gi andre skylden.

Mange mennesker har utviklet sig til store mestere i at skyte skylden over paa andre ved alle anledninger, baade i hjemmet som i forretningslivet. Allerede hos barn skinner denne uheldige, egenkjerlige egenskap frem. Naar man iagttar barn, vilde man ofte bli forbauset over, hvor behændig og hvor hurtig de faar vendt og dreiet tingene dit, saa de er uten skyld og at denne kan paabyrdes andre. Desværre lærer de det av os voksne, som i det stykke endnu mer eller mindre har forbausende megen likhet med vore slammeforældre i Edens have. Kastet ikke Adam straks skylden paa Eva og Eva paa slangen, skjönt de begge var sig sin brøde bevisst, da Vorherre spurte dem? Det var en sørgelig begyndelse og den bør alltid staa advarende for vore øine. — For hvor megen misstemning og hvor megen ufred gror der ikke op av saadanne forsøk paa alformindske eller bortlyve sine egne feil og velte dem over paa andre, istedenfor åpent og ærlig at si: „Det er min skyld!” eller „Det er mig som har gjort det!”

Ikke med urette er der engang blit sagt at de tre ord, som er vanskeligst at si for et menneske, er de „Jeg har feilet“. Man kan kanskje i sin lønkkammer erkjende sin synd overfor Gud men indrømme den overfor menneskene vil man ikke; saa kommer der ofte alverdens forviklinger og ulykker ut av det. Lykkelige er derfor de mennesker — voksne som barn — som har lært at være oprigtige og som frimodig tør indrømme sine feil og sin skyld overfor Gud og mennesker. Et pust av fred vil utgaa fra dem til deres omgivelser, og man vil gjerne tilgi dem, hvad de ubevisst eller av svakhet har gjort sig skyldig i.

Reumatisme og Nerve- sykdomme.

Til gjengjeld og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som Ajax-batteriet frembringer den, vist sig at være enestående. Principielt bekjentgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubeslutsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp skriver: „Batteriet har været til min fulde tilfredshet. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.”

Helene Persson, Tvärlandsmölle, Sörmlän, skriver: „J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og krafterne og anbefaler det gjerne.”

Lignende og endnu bedre resultater bragte Ajax i tusindvis i aarenes løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldsændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaende gratis og franko vor utforlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska
Elektriska Institutet,
Avd. 45,
Jacobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

Livsforsikrings-Selskabet BRAGE

Barberknive

Fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prististe.

Nordisk Mønster-Tidende

er den eneste journal for mode- og dam haandarbeide, som tilfredsstiller alle fordringer, altid meddeler det nyeste, peneste og mest praktiske.

VIL DE BLI

dygtig el. montør, maskinist, verkemester, tegner, dampmaskinist, fyrbøter e. c., saa deltag i vor velkendte undervisning pr. korrespondence. Ingen forudsætninger. Forlang prospekt! De faar det gratis.

Sveriges Tekniska Korrespondensinstitut, Kon. sg. 53, Malmö. Dir.: Civilingeniør C. F. Lundberg.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

Ny illustrert
trimertekatalog

Nr. 47 mot 25 ore frim.

Harry Wennberg,
Stockholm I.

Krystal-Garniturer, Manicure-Etui, Speile.

Marth. Jacobsen,
Parfumeri,
Grønsen 17, Kristiania.

Haarfletter
av ægte haar og i alle farver fra
9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
Prøve av haaret indsendes.
Exp. diskret mot opkrav.
Nordregt. II. Einar Lehn Trondhjem.

Nordisk Musikforretning
Avd. I
Sogaten 2, Christiania. Tlf. 16834.
Norges største specialforretning i trækspil.
ALLE bør spille paa
ÆGTE "HB" GERA Trækspil.
Billigste priser.
Katalog sendes gratis.
„Brukte trækspil kjøpe, og tas i bytte“.

Parba
Gjør et forsøk med Parba, der er hudens naturlige næringsmiddel; den rensar alle porer og gir den fine hvite teint, som er saa eftertragtet av alle.
Parba crème i tuber, i krukker.

Alf Bjercke & FERNISSER

Til et godt
BAD
en god
SÆPE

Lilleborg
Klip Deres Haar selv med „UCAN“ sikkerhets Haarskjærer
Amerikansk Patent.
„UCAN“ er forsynet med to skarpslebne blade, hvormed haaret skjæres av i den længde De selv ønsker, f. eks. kort i nakken og langt foran, akkurat som hos en barber. De bruker „UCAN“ paa samme maate, som naar De kjemper Deres haar med en almindelig kam. — Ved at bruke „UCAN“ sparer De mange penger i aarets løp. „UCAN“ er like saa uundværlig som en barbermaskine. Den er ny her i landet; men selges i De Forenede Stater i hundretusinder. „UCAN“ leveres med 4 reservblade og i skindfuttal for kr. 12.00 eller i elegant etui for kr. 13.50 direkte fra undertegnede Generalagentur for Skandinavien. — Utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto.
L. HANDBERG & CO. :: Rusløkveien 12 :: Kristiania.

Enhver **Husmor** har nu lært at skatte **MARINE PUDSEKREM.**

Deres graa Haar gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel **Jouventine de Junon.** Faas å kr. 3.00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedplaget **Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.**

Ved kjøp av lomme-, væg- og vækkeure, urkjeder, medaljonger, ringe m. m. billigste pris for videreforhandlere. Illustreret prisliste sendes gratis.
Jared Johansson, urlager, Vårnåmo, (Sverige).
Forkjært anbragt.
Baldamen (strækker foten koket frem): „Hvad synes De om mine nye sko?“
Balherren (begeistret): „Kølløssall!“

Det vakreste ansikt
blir tiltalende og stygt, naar det skjæmmes av filipenser, haar eller andre misprydelse. Herimot er de **mest probate midler:**
„Macko“-balsam og „Perfekt“-haarfjerner.
„Macko“-balsam er en undergjørende hud-creme, fremstillet av de rene og mest velgjørende stoffe. — „Macko“-balsam fjerner hudorm, finner, røde irriterede flekker og al urenhet i huden og er det bedste middel mot den forfærdelige hudklo, der kan plage en fra Top til Taa. „Macko“-balsam gjør en grov hud fløielsblot og fin og er absolut enestaaende mot flassdannelse og derav følgende haaravfald. „Macko“-balsam kan anvendes paa hele legemet. Hvis huden er tør, bør „Macko“-balsam stadig brukes efter vaskning av ansikt og hænder eller efter bad.
Av de os uopfordret tilstillede anbefalinger hilsattes:
„Jeg var stærkt plaget av kviser og utslet i ansiktet og har herimod med overraskende godt resultat brukt „Macko“-balsam. Takker Dem for samme.“
Kristiania, 28-2-19.
A. Jacobsen.
Takker, har mottaget den av Dem tilsendte „Macko“-balsam. Da jeg finder den saa enestaaende god, beder jeg Dem pr. omgaaende sende 4 krukker „Macko“-balsam til en pris av 5 — fem kr. pr. krukke, tilsammen 20 kr., som bedes tat i postopkrav. Med agtelse
Skulsfjord pr. Tromsø 27/2 1919.
Hilbert E. J.
„Macko“ er drøi i bruk. Virkning garanteres. Kr. 3.50 & 5.00 pr. krk.
„Perfekt“-haarfjerner. Ingen engelsk, fransk eller tysk dame optræder med lange haar paa haken, en begyndende bart eller med en bar, lodden arm. Herimot bruker de „Perfekt“, der øjeblikkelig og smertefrit tager alle generende haar, hvorved ens utseende blir uanet mere tiltrekkende og forskjønnat samt mindst ti aar yngre. „Perfekt“ garanteres virkningsfuld og uskadelig. Pris kr. 4.00 for stor portion. Bruksanvisning medfølger. (Vi har eneretten til fabrikation av „Perfekt“ her i landet).
Ovenstaaende preparater der er fremstillet ved vor **specialfabrik for skjønhetsmidler** erholdes bl. a. hos følgende forhandlere:
A S Norsk medicinsk varehus, Akers- Torps parfumeri- og drogeforretning, gaten 53, Kristiania. Kristianssand S.
J. G. Jørgensens parfumeriforretning, Anna Eilelsens parfumeri, Aalesund, Bergen. O. I. Hansen, Haugesund.
Einar Lehn, Nordregt. 2, Tr.hjem. Kristian Østreng, Gjøvik.
C. H. Engelsen, Stavanger. Hagbart Jacobsen, Fredriksstad.
eller direkte fra: „**JANUS**“, tekn. kem. fabrik, Rusløkveien 12, Kristiania — utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto.

Avertér i „Nordisk Mønster-Tidende“

et langt brev, hvori jeg had min veninde tilgi mig min skrivdovenskap. Jeg gjorde mig ikke en smule bedre end jeg var og kom ikke med tomme undskyldninger, for der var jo virkelig ingen som kunde undgælde, og hun var kjærlig og snil og sendte mig et jublende brev, saasart hun hadde faat mil. Det gamle venskab blusset op paany, og jeg var med et slag blit kurert for min selvforskyldte sygdom, skrivevenskapen som kan avstedkomme saa megen ulykke.
Ja, den aften gjorde jeg op regnskap med mig selv, tvang mig selv til erkjendelse av, hvilken styg feil det var at være efterlatende med at besvare de brever som sendes en av slegt og venner eller av halvt fremmede som anmoder om raad og veiledning. Jeg indsaar at likesaa godt som man for enhver pris skal undgaa at gjøre gjæld i almindelig forstand, skal man hindre at komme i skrivegjæld ved snaarest mulig at besvare ethvert brev.
Men for aldrig mer at falde tilbake til min gamle feil, har jeg sat mit brevskriveri i system og gjort mig det til en pligt i det mindste en gang om maaneden at skrive til mine gode venner og bekjendte. Da jeg har mange slegtninger og kjære venner av mine avdøde forældre, som alle tar sig nær av det, naar de ikke faar en liten skrivelse av og til, har jeg anskaffet mig en liten bok som bare omfatter min korrespon-

dance. Heri staar først og fremst hvert navn og adresse øverst paa en side og derefter følger elpar tomme sider. Hver gang jeg nu faar et brev eller selv skriver, blir dette nolert med datum og nærmere angivelse av, hvorvidt det var et brev-kort eller et længere eller kortere brev o. s. v. Paa denne maate kan jeg uten anstrengelse kontrollere naar jeg sidst gav livstegn fra mig. Jeg gav har i tidenes løp lagt mig til saa megen overbærenhet at jeg ikke er nøieregnende, selv om en god ven eller slegtning har været efterlatende med at skrive; jeg sender likefuldt et brev naar jeg har noget at fortælle — og det har man til stadighet, hvis man bare villikeholder brevvekslingen — og da varer det aldrig længe, før jeg faar svar med tak, fordi jeg skrev, skjønt jeg ikke hadde faat noget brev.
Den som har en stor kreds av slegt og venner at skrive til anbefaler jeg paa det varmeste dette system. Den tid, det tar at fore den lille bok, er for intel at regne, og efterhaanden bidrar denne selvkontrol til at man blir en ivrig brevskriver som paa en hyggelig og livlig maate deltar i de fjerne venners liv.
Vore oldemødrer kjendte den kunst at uttrykke sig skriftlig. Hvor rørt kan man ikke bli ved at læse en slik pakke brever som er skrevet for over hundre aar siden; selv om vi finder meget av det skrevne sentiment-

fall, er der dog saa meget poetisk og yndig over disse uførlige, kjærlige og deltagende brever, som gaar ind paa alle enkeltheter og omfattet, hvad vi bare regner for bagateller som vigtige ting; men hvor høit slaar ikke disse brever over de allerfineste nutidsbrever eller korte brevkortmeddelelser som avslører hele den nuværende tidens tendens til flygtighet og forjagethet.
Tiden lar sig jo ikke ændre, men det slaar i enhver magt at jage sin egen skrivdovenskap paa flugt og fordre av sig selv at faa de brever skrevet som man skylder slegt og venner.
Allermindste efterlatende med at skrive maa vi være overfor gamle mennesker. For dem betyr et brev fra en søn eller datter, et barnebarn eller en anden paarørende gjerne saa umaadelig meget. Det er noget, de kan leve længe paa. Man bør huske paa at verden saa at si sladig rykker, dem fjernere, eftersom de mer og mer maa gi avkald paa at delta i det pulserende liv; men gjennom brevene kan de følge med

og i tankene være hos sine kjære. For et par gamle forældre er brever fra de barn som er reist ut i verden en kilde til glæde og avveksling.
Den som skriver ofte vil forøvrig lægge merke til at brevskrivningens kunst blir megal lettere, jo oftere man utøver den.

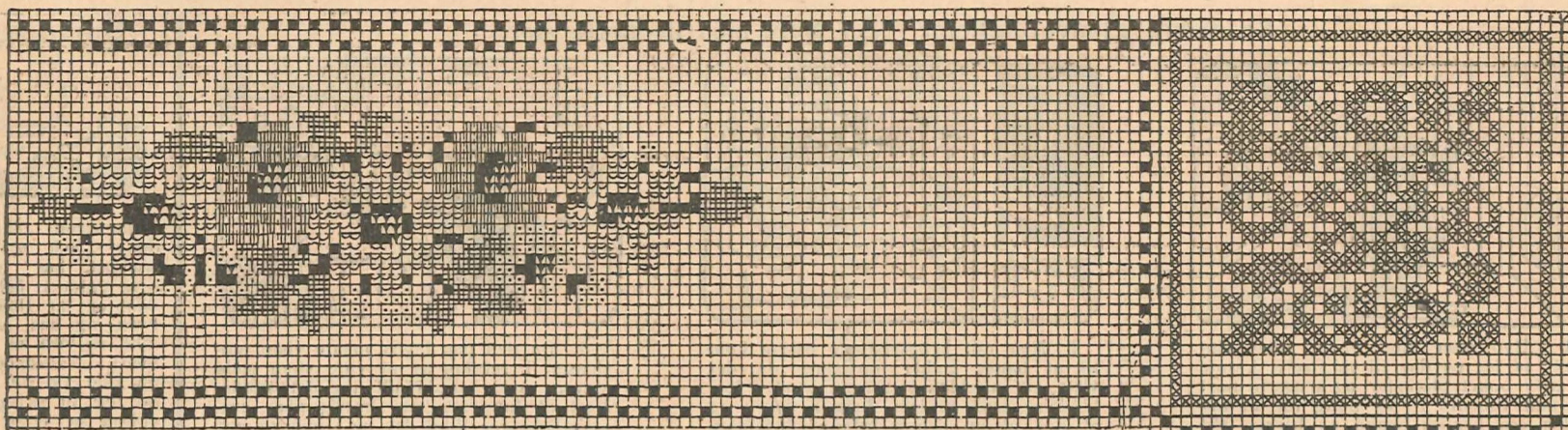
Hjemmet.
For at skaane barnas klær kan det anbefales at lage et par puter eller sæter til de træ- og rørstoler som brukes av barna i dagstuen eller barnevarelsel. Man kan lage dem av gamle tepper, forlæggere, eller hvad stof, man nu raader over, klipper dem til efter stolsets form, kanter dem, forsyner dem med klyte a n'l og linder dem fast om stolbenene. Derved skaaner man guttenes benklær og pikenes kjoler for unødveidig slit.
Hvite voksdunker
blir jo ofte brukt i barnerike familier, hvor husmoren selv skal vaske alt tøiet og derfor gjerne vil undgaa alt dakketøiet. Men det hjælper meget paa det gode utseende og beskytter ogsaa voksdunken godt mot varmen fra tallerkenene og fatene, hvis man bruker en linøper eller en oval bordduk, naturligvis utstyrt med litt broderi eller pyntet med en blonder. En slik kan ligge længe paa voksdunken, før den behøver at vaskes.
Nye aluminiumskokekar
bør ikke tas i bruk til middagsretter, for man en gang har koki dem ut med melk. Man risikerer ellers meget let at den mal som kokes første gang i et nyt aluminiumskar faar en ubehagelig bismag.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“ boderi avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr 6
Pris _____ kr. _____ øre.
For beløp under kr. 2.00 bedes betalinger indsendt i innverker sammen med bestillingen. — Betalingen avses nasjonal uten utgift for abonnentene

Bill 4. Typemønster til korsstingbroderiet og til de heklede eller filerte firkanter til servanteppet bill 1.

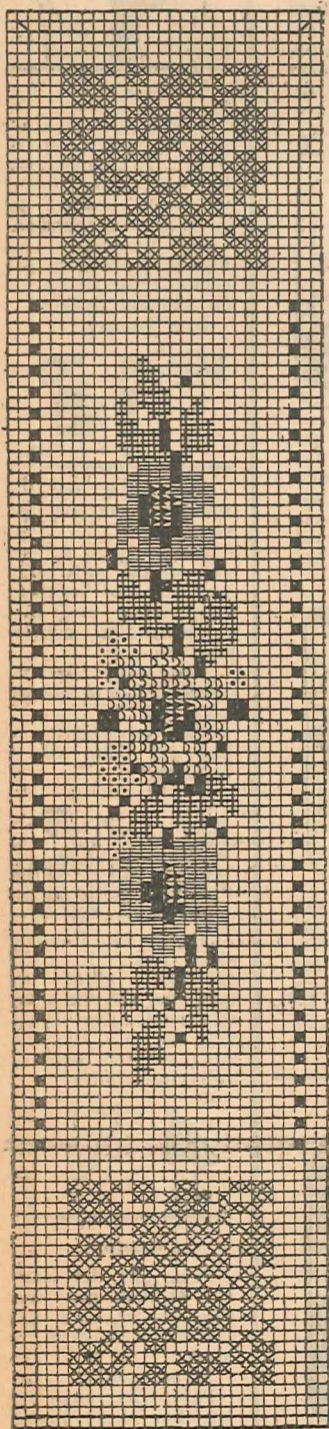
Forklaring af Tegnene til Afd. 4: grøn, brun, lys lil, mørk lil, rosa, gul, hækede Stangmasker eller Pinde (eller Filerestopning).

Hvad der interesserer damene.

Servant- og natbord tæpper med korsstingbroderi, samt med hækede eller filerte firkanter.

(Hertil hører bill. 1-7.)

Man broderer disse pene soveværelsetæpper paa hvitt aida, Panama eller Javastof, paa hvilket 3 sting fylder 1 cm., og pynter dem med hækede eller filerte firkanter, som udføres i 2 størrelser: 8 og 14 cm. store i kvadrat.

Bill 5 Typemønster til korsstingbroderiet og til de hækede eller filerte firkanter til servantløperen bill 4.

Forklaring af Tegnene til Afd. 5: lys lil, mørk lil, grøn, gul, brun, rosa, Stangmasker eller Pind (eller Filerestopning).

Det store, avlange servanteppe bill. 1 er 53 cm bredt, 82 cm langt, og broderi og hækemønsteret hertil ses paa billedet 4.

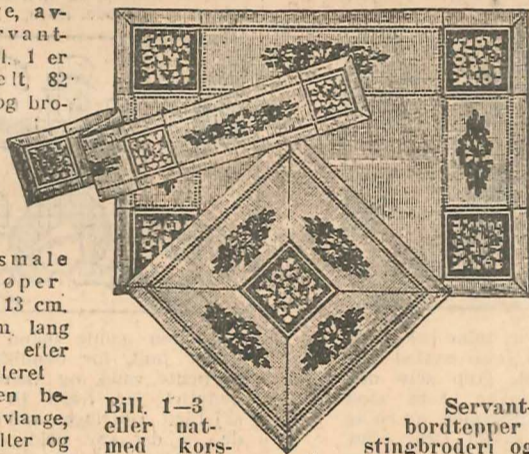
Den smale servantløper bill. 2 er 13 cm bred, 82 cm lang og udføres efter typemønsteret bill 5; den består af 2 avlange, broderede felter og 3 smaa, hækede eller filerte firkanter.

Natbordteppet bill. 3 er 44 cm i kvadrat, og mønsteret hertil følger i et af de næste nr. av bladet, da pladsen ikke tillader at bringe det i dette nr.

Med perlegarn eller andet glansfuldt brodergarn syr man midt i mønstret i hver gruppe lila med gult midtpunkt, de andre blomster rosa, baee og gonne og rammene sorte. Hvis man foretrækker filerte firkanter for hækede, maa 3 firkanter paa filerbunden fylde 1 cm, og man vælger da hvitt glansgarn til at stoppe mønsteret med (se bill. 7, som

viser en firkant i filerstopning). Den samme firkant ses i hækearbejde paa bill. 6; man staar op 5 l. (luftmasker) og desuden 5 l., til radens begyndelse, ialt 80 l.

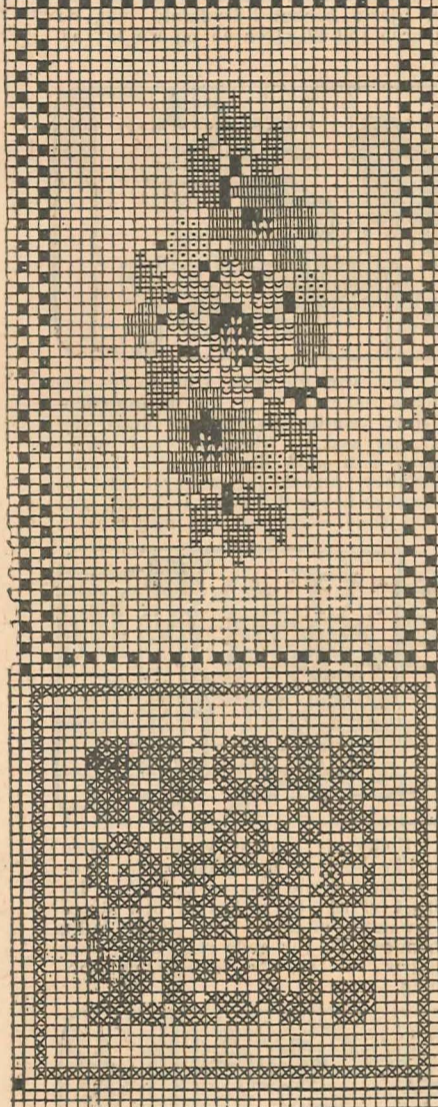
1. rad: 1 st. (stangmaske eller pinde) i den ottendesidste l., 24 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 2. rad: 1 st. i den næstsidste st., 24 ganger avvekslende 2 l. og 1 st. i den følgende st., 5 l., arbeidet vendes. — 3. rad: Som 2. rad. — 4. rad: 1 st. i den næstsidste st., 2 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 12 st. ved siden av, idet der hækles 1 st. i hver av de følgende 12 m. (masker), 2 l. og 4 st., idet den første av disse st. hæktes i den tredieneste m., de følgende 3 st. i de 3 m. ved siden av. Saa 2 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l. og 13 st., 2 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 3 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 5. rad: 1 st. i den næstsidste st., 2 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 21 st. ved siden av, 2 l. og 13 st., 2 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 15 st. ved siden av, 3 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 6. rad: 1 st. i den næstsidste st., 3 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 16 st., 2 l. og 10 st., 2 ganger efter hverandre 2 l. og 4 st., 3 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 7. rad: 1 st. i den næstsidste st., 2 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 2 ganger efter hverandre, 2 l. og 4 st., 4 ganger avvekslende, 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 5 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 5 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes.

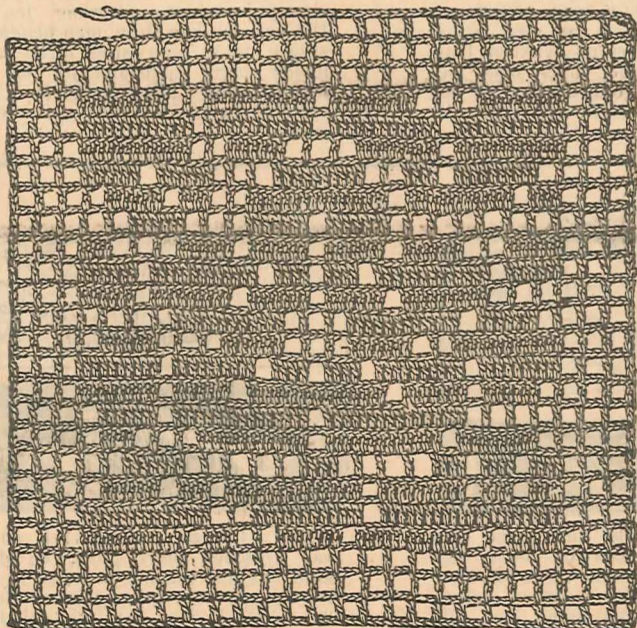
Bill. 1-3 eller natbordtæpper med korsstingbroderi og hækede eller filerte firkanter.

Servantbordtæpper stingbroderi og filerte firkanter.

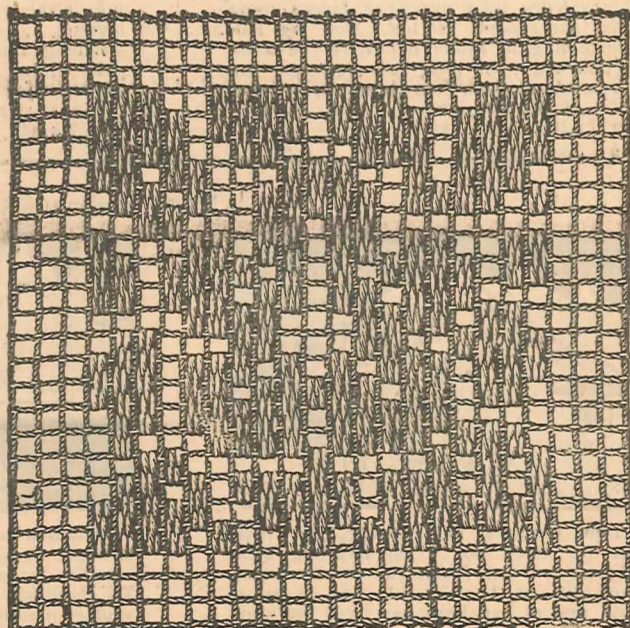
av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 16 st., 2 l. og 10 st., 2 ganger efter hverandre 2 l. og 4 st., 3 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 7. rad: 1 st. i den næstsidste st., 2 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 2 ganger efter hverandre, 2 l. og 4 st., 4 ganger avvekslende, 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 5 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 5 ganger avvekslende 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes.

Man kan nu med lethed hække videre direkte efter det tydelige billede. De større firkanter hækles eller fileres efter typemønstrene paa bill. 4; de består likesom de mindre kvadrater udelukkende av luftmasker og stangmasker eller pinder.

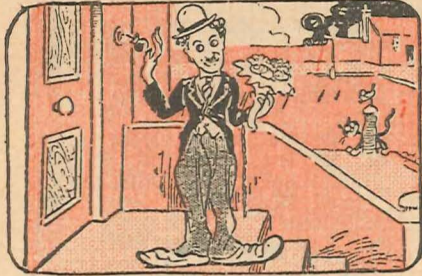
Bill. 6. Heklet firkant til servantløperen bill 2. Virkelig størrelse.

Bill. 7. Filert firkant til servantløperen bill 2. Virkelig størrelse.

En friers gjenvordigheter eller Bort med de tætte slør.

1 „Hvo som intel vover intel vinder!“ sa jeg en dag til mig selv, kjøpte en stor buket blomster og sjaserte bort til min tilbedte Rosas bolig for at anholde om hendes haand og hjerte. Mit eget hjerte banket i frydefuld takt, da jeg grep i klokkestrengen og rante paa.

2. Men mit længselsfulde hjerte kom til at banke endda hurtigere, da det viste sig at klokkestrengen stod i forbindelse med en lem nede i døren og at der ut av denne hemmelighetsfulde lem kom en rasende bulldog, en av den sort som man staar sig paa at holde sig gode venner med.

3. Da den paa ingen maate viste tendenser i retning av at ville være gode venner med mig, fandt jeg det raadeligst at forsvinde saa hurtig som omstændighetene tillot det, og i mindre end to sekunder var jeg nede av trappen og entret i største hast over plankegjærdet.

4 Saa var jeg inde i haven — paradiset have for mig, for ut mot denne have vendte min elskede Rosas vinduer, og ved at klyve op paa søplekassen, som stod like nedenfor hendes jomfrubur, kunde jeg akkurat naa at overrekke hende den blomsterbuket, som skulde bane veien for mig idag.

5. Men det blev nok ikke buketten som banet mig vei, men derimot ved en underlig skjæbnens tilskikkelse hendes egen strenge hr far. Han hadde i en eller anden hensigt — hvilken? — gjemt sig i søplekassen (se bilde 3) og besørget mig pludselig ind gjennom vinduet.

6. Kanske var det slet ikke hans mening at jeg skulde ind, — hans miner og fagter syntes ikke netop at tyde paa at han nærer venlige følelser for mig, — og jeg foretrak derfor i største hast at forlate huset igjen, men vel at merke ifølge med min tætt tilslørede, elskede Rosa.

7. Underveis avtalte vi at vi vilde løpe like bort til byfogden og faa ordnet formaliteterne ved vort bryllup. Da opdaget vi til vor rædsel at den strenge far kom eller os med løftet kolve i haanden. Nu var gode raad dyre, men heldigvis var vi like utenfor en foretning.

8. Jeg fik hurtig en av mine bekjendte originale ideer, sendte Rosa avsted, saa hun kom i sikkerhet, grep selv den paakledte utstillingsdukke, som stod utenfor butikken, i mine armer, og ropte da faren kom: „Aa, skynd Dem efter et glas vand! Rosa er besvimt! Hun er syk!“

9. Den gamle mand som elsket sin datter hoit, for oieblikkelig avsted for at hente vand, og mens han var borte benyttet jeg tiden til at foreta forskjellige ændringer ved dukkens utseende, — det var heldigvis en led-dukke — likesom jeg gav damen et skilt paa armen.

10 Saa løp jeg selv min vei og kunde saaledes ikke overvære farens møte med sin elskede „datter“. Men jeg kan tænke mig, at møtet har været beværet, ialfald fra hans side, for „datteren“ saa nærmest ut som om hun var stivnet midt i et krampeanfald, og et skilt forkyndte at hun var „solgt!“

11. Utenfor byfogdens kontor ventet min elskede Rosa mig med brændende længsel. „Endelig!“ sa jeg med patos. „Endelig staar vi utenfor lykkens tempel! Inden vi træder over dets terskel vil jeg be dig om et kys — det sidste vi faar som forlovede. Løft dit slør, Rosa!“

12. Da løftet damen sit slør, og det syn jeg da saa, glemmer jeg aldrig! Det var slet ikke Rosa, men hendes gamle, stygge tante som stod foran mig! Jeg hadde været gjenstand for en grusom mystifikation. Mit nervesystem fik en rystelse, som det ikke har forvundet endnu.“

Smaapluk.

Barberen (til kunden): „Nei, make til frækhet har jeg aldrig oplevet! Sitter De ikke og lar Dem barbere, og saa har De ikke en øre at betale med! Værsaagod... nu skal De bli sittende her til skjegget er vokset ut igjen!“

Herren: „Jeg synes frakken er litt trang over brystet.“

Skrædderen: „Ja, men naar De nu faar tat pengene ut av tegneboken til at betale den, skal De se... at den sitter udmerket!“

Avslørt.

Spiritisten: „Maa jeg be Dem gjøre et spørsmål... likegyldig hvilket... og mediet vil straks besvare det... klart og tydelig.“

En tilhører: „Vil mediet svare paa følgende: Hvor findes der en leilighet tilleie?“

Dyp taushet.

„Hvorledes har Deres mand det paa nerveanstalten?“

„Jo tak... forsaa vidt meget godt. Han har et pent værelse, faar rikelig med mat og behandles udmerket.“

„Naai! Tror De nu ogsaa, at han er aldeles gal?“

„Ja, selvfølgelig er han gal. Han vil jo ut igjen.“

„Baron von Hamperstein har i andet egteskap giftet sig med den kjendte skuespillerinde Eva Maruska. Baron v. Hamperstein er den berømte antikvitetsamler.“

Geologi.

Paul: „Er det sandt, far, at man kan høre havet bruse, naar man sætter en konkylie for øret?“

Faren: „Ja!“

Paul: „Ja, men den jeg har her bruser ikke.“

Faren: „Ja, da er den formodentlig fra „Det døde hav.““

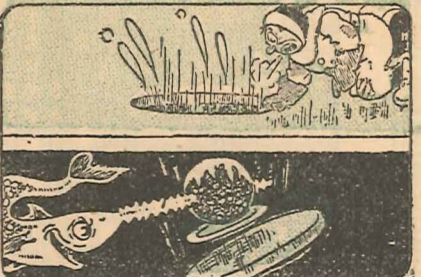
Naar man ønsker isavkjølet mat ved Sydpolen.

Den berømte polarforsker, dr Risi, der for tiden bor i en hyggelig liten ishavslytte ved Sydpolen, er efterhaanden blitt saa bortskjæmt med al spisekold mat at han bare kan nyde det som er fullstendig stivrosset. Derfor sætter han gjerne sin mat til avkjøling paa isen utenfor hytten.

Forleden dag hadde han laget den deiligste hval-luffe-postei og satte den utenfor for at den kunde bli kald. Men en sverdfisk som bodde i elagen nedenunder, nemlig i vandet under isen, fikk lyst paa posteien og saget med sit „sverd“ gjennom isen rundt om posteien.

Med slik en sag og slik en energi var arbeidet snart gjort, og dr. Risi kom akkurat tidsnok til at se den lækre luffe-postei forsvinde gjennom den runde „lem“ i isen og bli spiddet paa sverdfiskens sag. Slik kan det gaa naar der bor en sverdfisk i elagen nedenunder!

Sandheten om Hämoes Haar-Kultur!!

Haaret tiltar i vekst, glansfuldhet og skjønnhet, og man fritas for at benytte løse fletter og bukler.

Opfinderen er tilkendt *grand prix, Paris, og guldmedalje, London.* Av medlemmer i priskomiteen skal nævnes de herrer: *L. Hartvig, professor i kemi, Dr. Fa Viéera, generalkonsul, Hs. excellence P. Romanos, græsk ambassadør i London.*

Fremtvinger fuldkendt smukke øienbryn, et kraftigt, blankt og smukt haar paa hovedet i forbausende kort tid, samt det smukkeste fuldskjønt og overskjønt.

Hämoes Haar-Kultur farver ikke!

Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Skjeldnelse og haaravfald ophører straks, og kulturen virker derefter som lindrende føde for haar- og skjæggrødder.

HÄMOES HAAR-KULTUR har følgende erens-kaper og er derfor idealt av et haarmiddel.

Renser straks hovedbunden for skjel. Gjør haaret glansfuldt og blødt. Farver ikke, men gir haaret dets naturlige farve efter 10 dages bruk. Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Inneholder ikke fettstoffer, men en kemisk tilsetning, saa haaret ikke blir tørt og knækstøt. Er absolut alkoholfri, desinficerende og uskadeligt. Fremstilles kun av opfinderen personlig, saaledes at enhver forfalskning er utelukket.

Fru Fabrikant M. C. uttaler sig: Jeg har fra liten pike haft et sjelden smukt, lyseblondt haar, der desværre spaltet og faldt av i store mængder, saa jeg tilsidst næsten alle de midler, som findes, søkt de største specialister, alt uten resultat, og tænkte med sorg paa den dag, jeg ikke vilde ha mere haar paa hovedet. Min fortvilelse var ikke mindre, da det samme viste sig at være tilfældet med min lille 7-aarige pike. Som den druknende klamrer sig til halmsraaet, vedblev jeg at forsøke, indtil jeg endelig, dog uten at have nogen- som helst tillid dertil, forsøkte Hämoes haar-kultur. Jeg har nu brukt dette vidunderlige middel i 3 maaneder og vil attestere, at mit haar nu fremtræder i sin naturlige fylde, glansfuldhet og skjønnhet. Alle beundrer min datters og mit haar, og jeg er gjerne overfor tvilere til tjeneste med at vise samme frem. Jeg anbefaler alle damer at søke at faa naturligt haar istedetfor de kedelige løse fletter og bukler.

Hr. I. H., Kristiansund skriver til os: Den tilsendte haarkultur har virket forbausende hurtigt; efter 14 dages bruk begyndte haaret allerede at vokse frem igjen. For 7 aar siden begyndte mit haar at falde av, og jeg blev tilsidst fuldstændig skaldet over hele hovedet. Alle hit til forsøkte midler har været uten resultat. Saa hørte jeg om Hämoes haar-kultur og dens forbausende evne til at frembringe haar. Jeg kjøpte en flaske, og resultatet er, at haaret myldrer frem paa hovedet. Send mig snarest 3 flasker haarkultur og for 1 kr. pulver til haarkvask. Kr. 9,50 følger indlagt.

Frk. L. N., Glomfjord, skriver: Da jeg er vel fornøiet over den forbausende hurtige virkning av Deres haar-kultur, bedes De sende 8 fl. samt for kr. 3,00 pulver til haarkvask.

Frk. K. J., Storebo, skriver: Da mit haar er ter 2 mdr. bruk av Deres haar-kultur har tiltat baade i tykkelse og længde, bedes De sende mig 3 flasker og 7 pulver.

Hr. A. B. F., bager, Valdres, skriver: Har nu snart brukt den første flaske. Allerede faa dage efter, at jeg begyndte, holdt haaravfaldet op, og ligeledes blev alt vlas borte. Nu har jeg brukt det i 3 uker, og de nye haar begynder at spire frem. Send venligst en flaske til.

En taknemlig dame.

Frk. K. H. Naskov, har tilsendt os nedenstaaende billede og skrevet: Sender Dem hermed mit billede, at De kan se, hvor meget mit haar er vokset ef er brukt av Hämoes Haar-Kultur.

Streken paa billedet viser, hvor meget det er vokset efter brukt av Hämoes Haar-Kultur. Strøket er fuldkendt i kraft og fylde. I sandhet et enesaaende resultat.

Hr. V. L., skriver: Efter brukt av en flaske av Deres haar-kultur ser stor virkning, da haar-

avfaldet er stoppet og haaret mygt, bedes De sende mig 2 flasker pr. omgaende.

Fru skibsrhed F. L. skriver den 5. marts 1916: Jeg sender Dem min hjerteligste tak for Deres haar-kultur, der virker utmerk t. Jeg har brukt mange sorter haarvand, men haaravfaldet er blevet værre. Nu er mit haar tykt, og al haaravfaldet er sluttet, saa jeg er aldeles begejstret for Deres kultur.

Helt skaldet!

Hr. E. K. Bø pr. Resoyhamn, skriver den 27/19: I 1917 mistede jeg alt mit haar, saa jeg var aldeles skaldet, ligesom frost i ansigtet havde forarsaket store, bare flækker i s lægget, saa der ikke var tegn til skjæg, hvilket var forfærdelig stykt. Jeg henvendte mig til en specialist, men fik til svar, at der intet middel fandtes til at gjengi haar eller skjæg. Jeg forsøgte da Hämoes haar-kultur: en stund efter, at jeg begyndte at bruke det, begyndte først haaret at myldre frem, derefter skjægget som fine dun paa de bare flækker, efter 5 à 6 maaneder var baade haar og skjæg som før, ja haaret baade tykkere og kraftigere end det var tidligere saa nu er her intet mere, som minder mig om, at jeg har været skaldet, der er her mange, som kan bevidne, hvorfor jeg føler trang til at sende Dem min bedste tak.

Miss Evelyns hemmelighet fjerner rynker
Pris 3,35. — paa en nat. — Pris 3,35.

Hr. Disponent B. P., Christiania, skriver: Selvfølgelig havde jeg ingen tro paa Hämoes Haarkultur; naar man har p øvet alverdens midler uten resultat, har man intet haab. Jeg mistede mere og mere haar for hver dag, der gik, og jeg saa mig selv i aanden som en skaldet Mand. En Ven af mig fik dog til sidst overtalt mig til at forsøge Hämoes, da man jo nødig vil se ældre ut, end man er. Naar jeg skriver alt dette til Dem, er det, fordi Hämoes Haarkultur staar for mig som det eneste sande middel til at frembringe haar, og det kan ikke raabes høit nok til den store offentlighed. Skælen: forsvandt og haaravfaldet orhørte straks, og eiter brukt av den 3. flaske kunde jeg merke en meget stor forandring, idet haaret blev kraftigere. Mine venner har lagt merke til denne store forandring og er meget forbausede over dette glædelige resultat. Jeg frembringer herved min bedste tak for dette utmerkede preparat, og jeg vil anbefale alle vantroende (som jeg selv har været) at bruke Hämoes Haarkultur.

Hr. C. J. M., Esplanaden i Arvika, skriver: Jeg har anvendt mange preparater for mit haar, men aldrig noget saadant som dette, for efter 2 og paa 3. flaske, er jeg blevet fri for al Skæl, og haaret er begyndt at komme frem der, hvor der ikke forfandtes haar. Jeg anbefaler Deres haarmiddel frem for andre paa det høieste og beder Dem være saa god at sende mig 2 fl. 77 aar.

Fru E. P. Thorhamn, skriver: Vær av den godhet at sende undertegnede 3 flasker Hämoes Haarkultur med efterkrav. En hjerterlig tak til opfinderen av denne utmerkede haarkultur. Under- tegnede er fyldt 77 aar, og nyt haar begynder at fylde hele hovedet efter 2 flaskers bruk.

Faa hos vore autoriserede forhandlere over hele Norge samt fra Generaldepotet pr. efterkrav eller mot forutindsendelse av beløpet i frimerker.

Hämoes Generaldepot for Norge, Skippergaten 14, Kristiania 14. Telf. 3270. Kri.

Et selvlysende radiums-uhur gratis.

Som reklame for vort firma bortsælger vi dette selvlysende schweitzer-uhur, en elegant panser-uhurkjede samt 100 stk. fint utmerkede prospektkort, alle tre dele for sammen kun 12 kroner. Alene de 100 prospektkort er beløpet værd. Har De ikke anvendelse for kortene, staar det Dem naturligvis frit at sælge disse blindt venner og bekjendte til f. eks. 12 øre pr. stk., altsaa 12 kroner for alle 100 kort, og uhret og kjeden kommer i saa tilfælde ikke til at koste Dem en eneste øre. Vore prospektkort er yderst fine, og vækker kolorete landskapskort, seriekort og gratulationskort (fineste nyheter 1920). Som De vil se av avbildningen av uhret selvlysende. Viserne og tallene er belagt med en radiumsmasse, der lyser saa sterkt i mørke, at man tydeligt kan se, hvad uhret viser. Foruten disse, store fordele besidder uhret et enestaende fint og solidt schweitzer-urverk og er iøvrigt av høit, holdbart metall og forsynet med dobbelt bakkjæppe, altsaa helt igjennem et virkelig godt og holdbart uhur, som De kan ha gavn og fornøielse av et helt liv. Hvert uhur til 25 kr.

sendelsen omhyggelig eftersert og regulert. Saaferm De ønsker et dameuhur, bedes dette bemærket. At folk er særdeles tilfreds med vore uhre, beviser de i hundredtallet mottagne taksigelser; indsend derfor nedenstaaende kupon endnu idag, og vi er overbevist om, at ogsaa De vil bli tilfreds.

Vor garanti: Saaferm De ikke er tilfreds ut tilfreds ved mottagelsen av vor pakke, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Bestillingsseddel til A. F. J. R. **Varemagasinet A/s Kristiania.**

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav et av de adverterte selvlysende schweitzeruhre, en elegant panseruhurkjede og 100 stk. fint utmerkede prospektkort til den billige pris av 12 kroner for alle tre dele til sammen plus porto. Jeg forbeholder mig ret til at returnere pakken og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldt tilfreds.

Navn: _____
Adresse: _____
Obs.! Pakken sendes pr. efterkrav; beløpet betales altsaa først ved mottagelsen av pakken.

For Tunghøre!

Herr N. R. i G. skriver ordret: Høretallet har hos mig gjort underber- ter. Jeg er som mispøt og ved neyde, hvor- tedes jeg til at gi-min utrede uttryk over, at jeg kan høre den jatteste samtale.

Ved Tunghørighet

Nat. stor. er N. Plober's (encopieret) lov. beif. høretakt uund- værtig. Dreye hmitig i øret bæres den med utmerket resultat ved øienin, nervos øretidelse o. i. v. Tufinde i hnt. Utante eksperimentier. Pris 8 kr., 2 flit. 15 kr. Talskriv gratis. Hovedorientering: E. M. Müller, München II, Drefschy 20 D. 18. For caarlige efterlygt. advares!

Nilen kem. Fabrik, Kristiania. Telegr. adr.: ilwollo. Husholdningssenser Citron, Mandel, Vanilj: er og blir bedst.

»Nordisk Mønster-Tid.«s Abonnenter kan gennem Ekspeditionen erholde

Tilskaaerne Snitmønstre og Broderimønstre mod Indsendelse af Bestillingsseddelen samt 35 Ore i Frimerker.

Pi bruker Nordström & Due's

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Skaldethed helbredes fuldstændig
ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portionen til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Lomms-, Væg- og Vække-Uhre, Uhr- kjæder, orfiske Art'kler m. m. kjøbe billigst i Skandinavien fra Aug. Peterssons Uhrlager, Gislaved Sverige. Illustr. Prislite gratis.

Det Norske Livsforsikringsselskap **FRAM A/s** overtar kulligs livsforsikring ogsaa med ukentlig premiebetalning

Verdens bedste ideal-barberknive prøvet ad elektrisk vei og anerkjendte for deres uovertraffelige holdbarhet. Over 2 millioner i bruk. Sendes mot efterkrav 5 kr., 2 stk. 9 kr. franko. Pengene faas igjen efter 3 maaneders prove, hvis De ikke blir tilfreds. Opfinderen V. Svensson, Gullringen, Sverige.

Avetter i Nordens største Ugeblad, **ALLERS FAMILIE-JOURNAL.**

Ennas fotografi- apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere over- alt. Pris fra 11 kr. komplet. **„Amator-Foto- grafen“**, Vimmel- skafet 47, Kbhvn. Forlang prislite.

Dit eget billede som frimerke. Send mig dit billede og De erholdt r 24 stkr. frime fotografier gummert, fridig til paaklæbning for kun kr. 3,95 + porto pr. efterkr. **Central-Agentur,** Postbox 1505, Kristiania. H.

Urmakere Fournitur og verk- tøi for urmakere. **Billigst og bedst!** Skriv efter katalog! **Aktieselskabet „JUDITH“** Christiania St. H. 3.

Hvad er Deres navn? Behag at sende mig Deres navn og fulde adresse, og jeg sender Dem da omg. og r. min store prislite over 200 forskjellige bøger, kort, cigarer og tobak samt m. a. ting. **Oscar M. Jensen, Stavanger Ø.**

Faste, lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukke- vogne, barne- stole m. m. III. katalog mot 50 øre i frim. **Carl J. Sjøstedt, Søndregt i ved Nær- kerbroen, Kr.a.**

NORSKE KJØEMÆND Forsikringsaktieselskap, TELEFON 265872 **INDBRUD**

Hvorledes man skjærer
 et bakteppe til 1 akt
 i "Cirkusbarna".

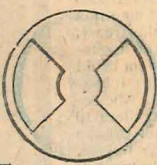
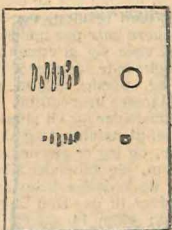

Fig. 1

Fig. 2

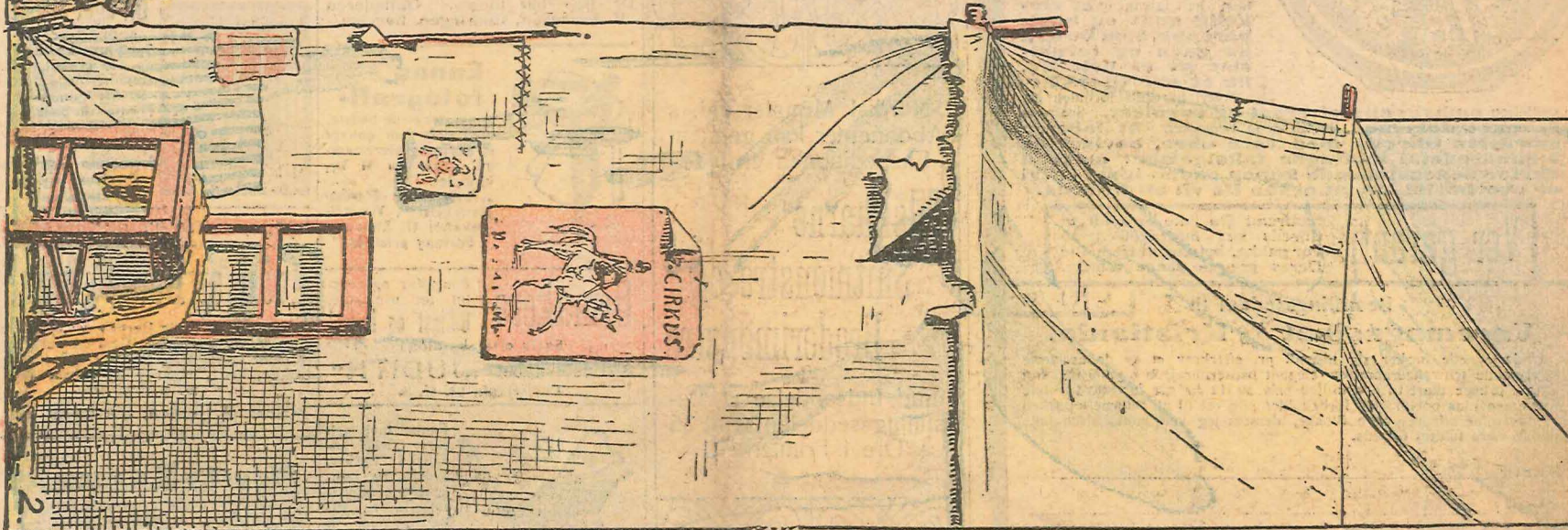
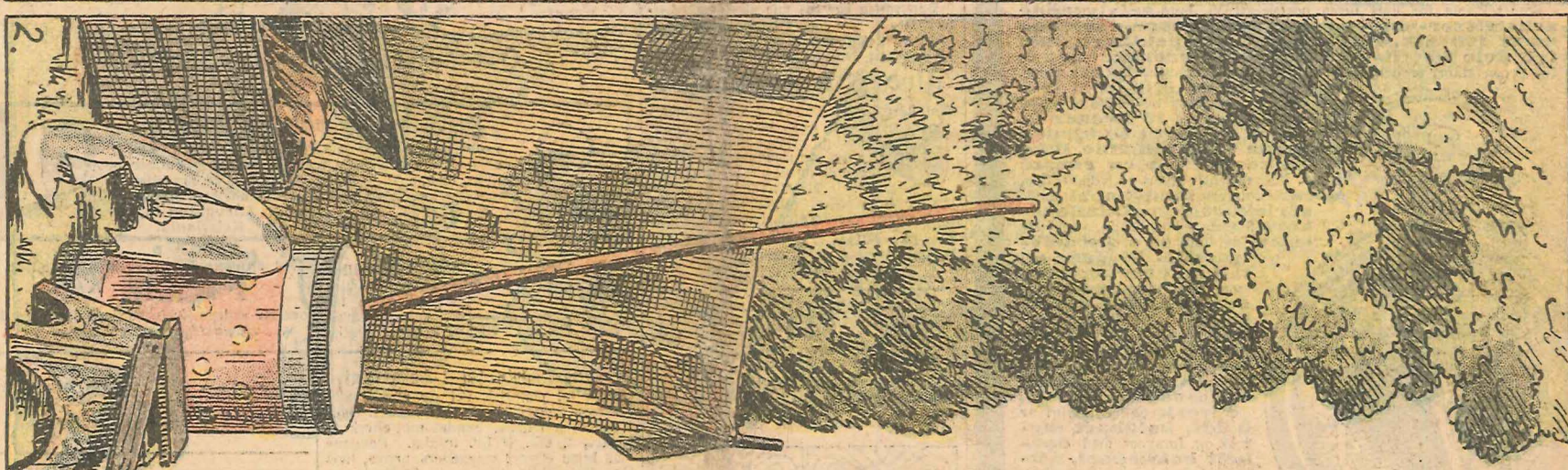
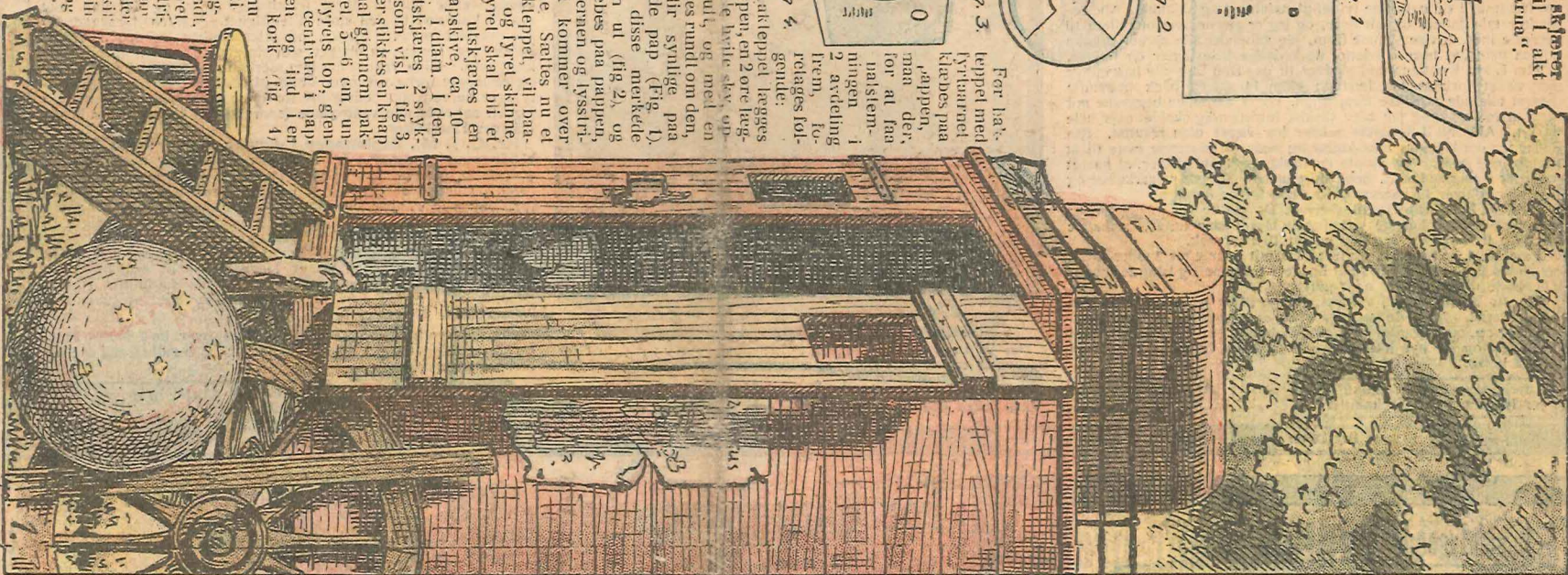
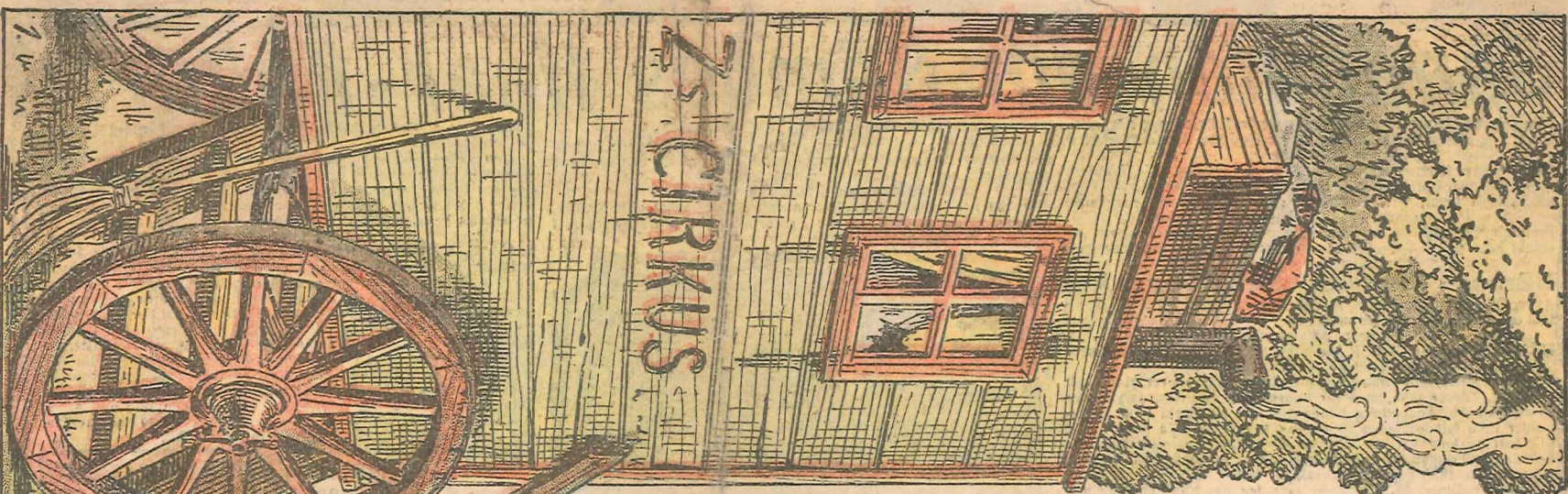
Fig. 3

Fig. 4

For bakteppet med fyrstarnet klædes paa pappen, man der for at faa halsstængen i 2 afdeling frem, foretages følgende:

Tegningen af bakteppet lægges løst ned paa pappen, en 2 orelægges ned i den lille hvide sky, oppe i den blå fuld, og med en knappenaal prikes rundt om den, saa mærkene blir synlige paa den underliggende pap (Fig. D). Saa skjæres disse mærkede stykker i pappen ud (fig. 2), og dekorationen klædes paa pappen, saa skyen, lammen og lysstridene i vandet kommer over udskjæringene. Sættes nu et lys bakt bakteppet, vil baa- de mannen og fyrst skinnede for at fyrst skal bli et blindly, udskjæres en rund papskive, en 10-12 cm. i diam. I denne udskjæres 2 stykker som vist i fig. 3, og der stikkes en knappenaal gennem bakteppet, 5-6 cm. under fyrstets top, gennem centrum i papskiven, og ind i en god kork (fig. 4).

Derved nu denne skive lange, som i vandet, vil fyrst og lysstridene i vandet under dette skive levis skilte sig og stikke

Kulisser til "Cirkusbarna", 2. akt: Bakt teppet paa cirkuspladsen i en liten by.